

ÇIRAK, GÜNAHKÂR VE SİLİNİŞ'İN YAZARI

TESS GERRITSEN

NEW YORK TIMES BESTSELLER

PROJE: ÖLÜMCÜL VİRÜS

"Gerilim romanlarının usta ismi Tess Gerritsen, hikâyenin her satırını muhteşem bir dille işlemiş."
Publishers Weekly

MARTI

Çeviren: Özlem Gültekin

GİRİŞ

Dallar yüzünü kamçıladı, kalbi o kadar hızlı atıyordu ki göğsünün patlayacağını düşündü ama koşmayı bırakamazdı. Adamların yaklaşan ayak seslerini duymaya başlamıştı bile, merminin geceyi delip sırtına saplanacağı an gözlerinin önündeydi sanki. Belki çoktan saplanmıştı. Belki de akan kan şu anda arkasında belirgin bir iz bırakıyordu. Şu anda hayatta kalma yönündeki umutsuz arzusu haricinde hiçbir şey hissedemeyecek kadar uyuşuktu. Yağmur, yüzünden aşağı süzülüyordu. Buz gibiydi, kış mevsiminin ölü yapraklarına çarpıyor, gözlerini kör ediyordu. Kendini karanlıkların arasında tökezlemiş ve yerde, çamurlar içinde yüzükoyun yatar halde buldu. Düşme sesi kulakları sağır edecek kadar güçlüydü. Peşindekiler dalların keskin çıtırtısıyla alarma geçmiş, yönlerini değiştirerek doğrudan ona yönelmişlerdi. Susturucunun gümbürtüsü duyuldu, bir mermi yanağını sıyırıp geçti. Yerinin belirlendiğinin bir işaretiydi bu. Zorbela ayağa kalkarak sertçe sağa döndü ve otobana doğru zikzak çizerek iler-

lemeye başladı. Burada, ormanda, ölü bir adamdı. Fakat bir aracın onu alması, birilerinin dikkatini çekebilmesi durumunda, hayatta kalma şansı olabilirdi.

Dalların kırılma sesi ve bunu takip eden pis bir küfür ona peşindeki adamın tökezlediğinin işaretini verdi. Bu da birkaç değerli saniye kazandığı anlamına geliyordu. Koşmaya devam etti, yönünü içgüdüsel olarak buluyordu. Bulutların loş ışıltısı haricinde gecenin karanlığında ona yön gösterecek en ufak bir ışık yoktu. Yol hemen ileride olmalıydı. Her an asfalta adım atabilirdi.

Peki sonra ne olacak? Ya ortalıkta durdurulabilecek bir araç, bana yardım edebilecek hiç kimse bulamazsam?

Çok geçmeden, ilerideki ağaçların arasından, yoğun yağmur altında iki titrek ışık huzmesi yakaladı.

Umutsuz bir hızla öne atılıp araca doğru koşturdu. Ciğerleri alev alev yanıyordu, dalların ve yağmurun kırbaçladığı gözleri hiçbir şey göremez haldeydi. Diğer bir mermi hızla yanından geçti ve bir ağaç gövdesine gürültüyle saplandı, ama hemen arkasındaki nişancı birdenbire tüm önemini kaybetmişti. Mühim olan tek şey, onu karanlıklar arasından kendisine doğru çağıran, alay edercesine ona kurtuluş sözü veren o ışıklardı.

Ayakları birdenbire asfalta dokununca şaşırdı. Işıklar hâlâ ilerideydi, ağaçların arkasında bir yerde zıplayıp duruyordu. Yoksa arabayı kaçırmış mıydı? Araç çoktan uzaklaşmaya başlamış, virajı almış mıydı? Hayır, işte oradaydı, eskisinden daha da parlaktı. Bu tarafa doğru geliyordu. Burada, bu açık arazide kolay bir hedef olduğunun bilinciyle, yolun

kavisini takip ederek araca doğru koşturdu. Islak yola hızla çarpan ayak sesleri kulaklarında yankılandı. Işıklar ona doğru çevrildi. O an, üçüncü bir silah sesi duyuldu. Darbenin gücü tökezleyerek dizleri üzerine düşmesine sebep oldu. Omzunu parçalayan merminin, kolundan aşağı süzülen kanın sıcaklığının belli belirsiz farkındaydı, hissettiği acı ise umurunda bile değildi. Sadece hayatta kalmaya odaklanabildi. Çabalayıp ayağa kalktı, tökezleyerek bir adım attı.

Şiddetli farlardan gözleri körleşti. Kendini yoldan yana doğru atmaya, hatta yaşadığı paniği dışa vurmaya bile zamanı yoktu. Asfaltın ilerisinden lastik sesleri yükseldi, üzerine su sıçrattı.

Darbeyi hissetmedi. Bildiği tek bir şey varsa, o da kendini yerde bulduğu, yüzüne yağmurun çarptığı ve bedeninin çok ama çok soğuk olduğuydu.

Bir de yapacağı önemli bir şeyin olduğu...

Halsiz bir tavırla rüzgârlığının cebine uzandı, parmakları küçük plastik silindirin etrafına dolandı. Bunun neden bu kadar önemli olduğunu pek hatırlayamadı ama şişe oradaydı, rahatladı. Avucunun içinde sıkı sıkı kavradı.

Biri ona sesleniyordu. Bir kadın. Yüzünü yağmurdan seçemedi ama sesini duyabiliyordu; panikten dolayı sesi boğuktu, kafasının içindeki uğultuların arasında süzülüyordu. Konuşmaya, kadını bir an önce oradan uzaklaşmaları gerektiği konusunda uyarmaya, ölümün onları ağaçların arasında beklediğini söylemeye çalıştı. Ancak bunların hepsi dudaklarının arasından inilti şeklinde döküldü.

Birinci Bölüm

Redwood Vadisi'nin altı kilometre dışında yola bir ağaç devrilmişti. Catherine Weaver'ın Willits şehrini boydan boya kat etmesi yoğun yağmur ve yığılmış araçlardan dolayı neredeyse üç saatini aldı. Saat çoktan on olmuştu. Garberville'e gece yarısından önce ulaşamayacağının farkındaydı. Sarah'nın tüm gece boyunca uyanık kalıp onu beklemeyeceğini umdu. Ancak, eğer Sarah'yı tanıyorsa, eve vardığında fırında sıcak bir yemekle ve şöminenin alev alev yanan ateşiyle karşılanmayacağını biliyordu. Hamileliğin arkadaşına ne kadar yakıştığını merak etti. Elbette harika görünüyor olmalıydı. Sarah bu bebekten yıllardır bahsediyordu, adını bile –Sam ya da Emma– henüz hamile kalmadan seçmişti. Bir kocasının olmadığı gerçeği artık önemsiz bir detaydı. Sarah, "İnsan doğru baba için uzun bir süre bekler," demişti. "Sonra ipleri bizzat ele almak zorunda kalır."

Öyle de yapmıştı. Biyolojik saati amansızca tükenmeye başlayan Sarah, Cathy'yi ziyaret etmek için San Francisco'ya gelmiş, büyük bir soğukkanlılıkla telefon rehberinden bir

sperm bankası seçmişti. Elbette liberal görüşlü bir tane... Otuz dokuz yaşındaki yalnız bir kadının umutsuz özlemlerini anlayacak bir tane... İlerleyen günlerde, bunun inanılmaz kişisel bir gönül macerası olduğunu söylemişti. Masaya çıkıp ayaklarını askılara yasla ve beş dakika sonra hamilesin. Yani neredeyse. Bu basit bir işlemdi, donörler sağlıklı olduklarına bir hastane raporuyla onaylamak durumundaydı. Bu işin en iyi yanı ise, insanın evlilik gibi bir saçmalığa katlanmak zorunda kalmaksızın tüm annelik içgüdülerini tatmin edebilmesiydi.

Evet, şu modası geçmiş evlilik oyunu. İkisi de bunun acısını çekmişti. Boşanmalarının ardından, ikisi de aldıkları savaş yaralarına rağmen yollarına devam etmişlerdi.

Cathy, *cesur Sarah,* diye düşündü. *En azından bu işi tek başına başaracak cesareti var.*

Çenesinin sıkıca kilitlenmesine sebep olacak kadar güçlü o eski öfke bir anda tüm bedenini sarmaladı. Eski kocası Jack'i birçok konuda affedebilirdi. Bencilliğinden dolayı. Taleplerinden dolayı. Sadakatsizliğinden dolayı. Ama onu çocuk sahibi olma şansından yoksun bırakmasını hiç affedememişti. Ah, elbette onun isteklerini hiçe sayarak bir bebek sahibi olabilirdi ama bunu onun da arzulamasını istemişti. Dolayısıyla doğru zamanın gelmesini beklemişti. Fakat on yıllık evlilikleri süresince Jack hiçbir zaman "hazır" olmamış, bunun "doğru zaman" olduğunu hiç hissetmemişti.

Cathy'ye söylemesi gereken şey gerçeklerdi. Bir bebeğin keyfini kaçırmasını göze alamayacak kadar bencil oldu-

gunu ona söylemek

Cathy, *otuz y*
kocam yok. Uzun
lım. Öz çocuğumu
yabilirim.

En azından S
caktı.

Dört ay kalm
beği. Cathy, ön e
rağmen bu düşün
hız çalışan silece
Saatine göz attı,
başka bir araç yol
yaşarsa, geceyi a
sini bekleyerek

İleri doğru b
lıştı, yoğun yağı
Willits'teki şu o
dece yüz kilom
özellikle de bu

İleride bir
mek, düşündü
sonra bir kavş
lometre daha t
pılma evine ul
sızlığını artırd
san kilometr

ğunu ona söylemeliydi.

Cathy, *otuz yedi yaşındayım,* diye düşündü. *Artık bir kocam yok. Uzun süreli bir erkek arkadaşa bile sahip değilim. Öz çocuğumu kollarım arasına alırsam memnuniyet duyabilirim.*

En azından Sarah kısa bir süre sonra mutluluğa kavuşacaktı.

Dört ay kalmıştı, sonra bebek geliyordu. Sarah'nın bebeği. Cathy, ön cama deli gibi çarpmaya başlayan yağmura rağmen bu düşünceyle gülümsedi. Yağmur hızlanmıştı; son hız çalışan sileceklere rağmen yolu güçlükle seçebiliyordu. Saatine göz attı, neredeyse on bir buçuk olmuştu; görünürde başka bir araç yoktu. Eğer burada bir yerlerde motorda sorun yaşarsa, geceyi aracın arka koltuğuna kıvrılıp yardım gelmesini bekleyerek geçirmek zorunda kalırdı.

İleri doğru bakarak yolu ikiye bölen çizgiyi seçmeye çalıştı, yoğun yağmurdan başka bir şey göremedi. Bu komikti. Willits'teki şu otelde kalmalıydı, fakat hedefinin oradan sadece yüz kilometre uzakta olduğu düşüncesi aklını çelmişti; özellikle de buraya kadar gelmişken...

İleride bir levha gördü: *Garberville, 20 kilometre.* Demek, düşündüğünden daha da yakındı. Elli kilometre daha, sonra bir kavşağa gelecek, yoğun ağaçların arasından on kilometre daha ilerledikten sonra Sarah'nın sedir ağacından yapılma evine ulaşacaktı. Bu kadar yakın olma düşüncesi sabırsızlığını artırdı. Eski Datsun'a biraz gaz verdi ve hızını doksan kilometreye kadar çıkardı. Düşüncesizce atılmış bir

adımdı, özellikle de bu şartlar altında; ancak ılık bir ev ve sıcak çikolata düşüncesi cezbediciydi.

Yol beklenmedik bir şekilde kıvrıldı; yaşadığı şaşkınlıkla direksiyonu hızla sağa çevirince araba yana doğru kaydı, yağmurdan kayganlaşan asfaltta kaymaya başladı. Frene kökünе kadar basmaması gerektiğini biliyordu. Bunun yerine direksiyona sıkı sıkı sarıldı, kontrolü tekrar kazanmaya çabalıyordu. Lastikler birkaç metre kaydı, bu onu yolun kenarına doğru taşıyan nefes kesici bir yolculuktu. Tam ağaçlara bindireceğini düşünüyordu ki lastikler asfaltı kavradı. Araba hâlâ saatte kırk kilometre hızla yol alıyordu ama en azından düz bir çizgide ilerlemeye başlamıştı. Nemli ve soğuk elleriyle virajın geri kalanını almayı başardı.

Bunun ardından olanlar onu tam anlamıyla hazırlıksız yakaladı. Tam kendini yaşanabilecek felaketi önlediği için kutluyordu ki, bakışları inanmaz gözlerle ileriye odaklandı.

Adam bir anda önünde belirmişti. Yola çömelmiş, tıpkı yabani bir hayvan gibi arabanın farlarına yakalanmıştı. Refleksleri harekete geçti. Hemen frenlere asıldı ama çok geçti. Aracın lastik sesleri, adamın bedeninin arabanın kaputuna çarpmasıyla noktalandı.

Cathy kendisine sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre boyunca olduğu yerde dondu kaldı, direksiyona sıkı sıkı yapışmak ve ileri geri hareket eden silecekleri seyretmekten başka hiçbir şey yapamadı. Sonra, biraz önce yaptığı şeyin gerçekliği tüm ağırlığıyla üzerine çökünce, kapıyı hızla ardına kadar açıp dışarı, yağmura fırladı.

İlk başta, sağanak yüzünden stop lambalarının loş ışığıyla aydınlanan şerit haricinde hiçbir şey göremedi. Çılgına dönmüş bir halde, *nerede?* diye düşündü. Gözünün önünden akıp giden suyun gerisinden yolu ilerilere doğru taradı, karanlıklar arasında görmeye çabalıyordu. Sonra, yeri döven yağmurun gerisinde hafif bir inilti duydu. Yandan, ağaçların yakınlarından bir yerden gelmişti.

Yönünü değiştirerek gölgelerin arasına daldı, çamur ve çam ağacı iğnelerine, ayak bileklerine kadar gömüldü. İniltiyi tekrar duydu, bu kez daha yakından gelmişti, uzansa dokunabilecekti neredeyse.

"Neredesin?" diye haykırdı. "Seni bulmama yardım et!"

"Burada..." Çıkan ses o kadar zayıftı ki Cathy zar zor duyabildi ama bu kadarı ona yeterdi. Dönerek birkaç adım attı ve adamın karanlıklar arasındaki bedenine takılıp tökezledi. İlk başta adam sadece karman çorman bir ıslak elbise yığınına benziyordu. Cathy onun elini bulmayı ve nabzını kontrol etmeyi başardı. Hızlı ama istikrarlı atıyordu, muhtemelen delicesine atan kendi nabzından çok daha düzenliydi. Adamın parmakları umutsuz bir kavrayışla aniden parmakları üzerine kapandı. Adam ona doğru döndü ve doğrulmak için çabaladı.

Cathy, "Lütfen! Hareket etmeyin!" dedi.

"Burada... burada kalamayız..."

"Nerenizden darbe aldınız?"

"Zaman yok. Bana yardım et. Çabuk..."

"Nerenizin ağrıdığını bana söylemediğiniz sürece hayır!"

Adam uzandı, sarsak bir ayağa kalkma girişimiyle [illegible] omzundan yakaladı. Cathy adamın yerden kendi çabasıyla doğrulabilmesine bile şaşırdı. Bir an için birbirlerine yaslanarak yalpaladılar, sonra adam tüm gücünü yitirdi, birlikte çamurun içerisinde dizleri üzerine çöküp kaldılar. Adamın soluğu hızlı ve düzensiz bir hal almıştı. Cathy onun neresinden yaralandığını merak etti. Eğer bir iç kanaması varsa, her an ölebilirdi. Bu, adamı arabaya kadar sürüklemesi gerektiği anlamına gelecek bile olsa, onu hemen şimdi hastaneye götürmeliydi.

Adamın sol kolunu yakalayıp boynunun etrafına dolayarak, "Tamam. Bir daha deneyelim," dedi. Adamın ıstırap yüklü iniltisi onu şaşırtmıştı. Onu hemen olduğu yere bıraktı. Kolu boynunun etrafında yapışkan, ılık bir ız bıraktı. *Kan.*

Adam, "Diğer kolum sağlam," diye homurdandı. "Tekrar dene."

Cathy adamın sağına yöneldi ve kolunu omzuna doğru kaldırdı. Bu kadar heyecanlı olmasaydı, bu yaşananlar ona komik gelebilirdi. İkisi de ayağa kalkmaya çabalayan sarhoşları andırıyorlardı. Adam sonunda ayakları üzerinde dikilebildiğinde, birlikte çamur içinde sallanmaya başladılar. Cathy adamın adım atmaya mecalinin olup olmadığını merak etti. Onu taşıyarak ilerleyebilmesinin mümkün olmadığı açıktı. Her ne kadar ince yapılı olsa da Cathy'nin sakladığından çok daha uzun boyluydu. Bu, onun bir metre altmış santimlik cüssesinin taşıyabileceğinden çok daha fazlaydı.

Ancak adamı öne doğru atılmaya zorlayan bir şey, bir

tür gizli sırlar dü[illegible]
rısından bile, ada[illegible]
güdülendiren zo[illegible]
düzine soru oluş[illegible]
soluyordu. Harc[illegible]
ye, ardından da

Onu belind[illegible]
Yoğun bir çaba[illegible]
tılar. Adamın k[illegible]
andırıyordu. G[illegible]
miktar gerilim
kaslarının kası
Cathy'nin tenin
tulur bir panik
ye bulaşmıştı;
gerçeğiyle dah
gittiği yeri göre
sıklam saçların
ranlık etrafları
perdeleyerek

Aracının
ler gibi yanıp
ağırlaştı. Cath
yere yuvarlan
ayağa kaldırm
sarkarak Cath
saçlarından s

tür gizli sırlar dizini var gibiydi. Sırılsıklam giysilerinin gerisinden bile, adamın vücudunun sıcaklığını, onu ilerlemeye güdülendiren zorunluluğu hissedebiliyordu. Kafasında bir düzine soru oluştu ama bunları dillendiremeyecek kadar hızlı soluyordu. Harcayacağı her çabayı adamı arabaya bindirmeye, ardından da hastaneye götürmeye odaklamalıydı.

Onu belinden kavrayarak parmaklarını kemerine doladı. Yoğun bir çabayla attıkları her adımda sendeleyerek yola çıktılar. Adamın kolu omzunun etrafına dolanmış gergin bir teli andırıyordu. Görünüşe bakılırsa ona dair her şey, içinde bir miktar gerilim barındırıyordu. Öne doğru hareketlenirken kaslarının kasılışı umutsuzdu. Adamın acelesi doğrudan Cathy'nin tenine nüfuz etti. Adamın vücut ısısı kadar elle tutulur bir panikti. Onun kaçıp kurtulma isteği anıden Cathy'ye bulaşmıştı; olduğundan daha hızlı hareket edemeyecekleri gerçeğiyle daha da umutsuz bir hal alan bir istekti bu. Cathy gittiği yeri görebilmek için her birkaç metrede bir durup sırılsıklam saçlarını geriye atmak zorunda kaldı. Yağmur ve karanlık etraflarını sarmış, peşlerindeki tehlike her neyse onu perdeleyerek göz önünden uzaklaştırmıştı.

Aracının stop lambaları gecenin içinde yakut renkli gözler gibi yanıp sönüyordu. Atılan her adımla adam daha da ağırlaştı, Cathy'nin bacakları o kadar uyuştu ki bir an için yere yuvarlanacaklarını düşündü. Eğer düşerlerse, onu tekrar ayağa kaldırmaya gücü yoktu. Adamın başı çoktan öne doğru sarkarak Cathy'nin yanağına yaslanmıştı, yağmurdan ıslanan saçlarından süzülen su Cathy'nin boynundan aşağı iniyordu.

Bir ayağı diğerinin önüne atmak kadar basit bir hareket bile o kadar otomatikleşmişti ki, Cathy onu yere oturtmayı ve arabayı yanına getirmeyi bile düşünememişti. Zaten stop lambaları çok yakında, yağmur perdesinin hemen gerisindeydi.

Adamı yolcu koltuğu tarafına yönlendirirken, kolu neredeyse yerinden kopacak gibiydi. Adam parmakları arasından kayıp düşecekti neredeyse, ama kapıyı açmayı zor da olsa başardı. Artık nazik davranacak gücü kalmamıştı; onu içeri resmen itip kakarak koltuğa yerleştirdi.

Adam ön koltuğa, bacakları aşağı sallanır halde yığıldı. Cathy öne doğru eğildi, onu ayak bileklerinden yakaladı, bacaklarını sırasıyla arabaya soktu. Bu kadar büyük ayakları olan bir adamın muhtemelen zarif ve nazik olamayacağı yönünde bir his taşıyordu.

Cathy onu yolcu koltuğuna yerleştirirken, adam başını kaldırmak için zayıf bir girişimde bulundu, sonra gerisingeri düşmesine göz yumdu. "Acele et," diye fısıldadı.

Anahtarın ilk dönüşünde motor önce homurdandı, sonra durdu. Cathy, "Ulu Tanrım," dedi. "Çalış." *Çalış!* Anahtarı çevirdi, yavaşça üçe kadar saydı ve tekrar denedi. Bu kez motor çalıştı. Cathy hissettiği rahatlamadan dolayı neredeyse bir çığlık atacaktı. Aracı vitese geçirip Garberville'e doğru hareketlendi. Bu kadar küçük bir şehirde bile bir hastane ya da en azından bir acil servis olmalıydı. Asıl soru şuydu: Bu sağanak yağmurda bulabilecek miydi? Ya yanılıyorsa ne olacaktı? Ya en yakın tıbbi yardım Willits'te, gittikleri yolun ters yönündeyse? Adam kan kaybından dolayı ölüme sürüklenir-

ken, geriye kalan değerli dakikaları yolda harcıyor olabilirdi.

Bu düşünceyle birdenbire panikledi, yoldaya şöyle bir göz attı. Kafasının hâlâ geriye, koltuk başlığına yaslı durduğunu fark etti. Adam hareket etmiyordu.

Cathy, "Hey! İyi misin?" diye haykırdı.

Yanıt bir fısıltı halinde geldi. "Hâlâ hayattayım."

"Ulu Tanrım. Bir an için..." Cathy bakışlarını tekrar yola çevirdi, kalbi deli gibi çarpıyordu. "Bir yerlerde bir klinik olmalı..."

"Garberville yakınlarında... orada bir hastane var."

"Oraya nasıl gidileceğini biliyor musun?"

"Önünden geçtim... otuz kilometre..."

Cathy, *eğer buraya arabayla geldiyse, aracı nerede?* diye düşündü. "Ne oldu?" diye sordu. "Kaza mı geçirdin?"

Adam konuşmaya yeltendi ama vereceği yanıt anı bir ışık parlamasıyla yarıda kesildi. Büyük bir çabayla doğruldu, arkasına döndü ve onları uzaktan takip eden aracın farlarına baktı. Fısıltıyla sarf ettiği küfür Cathy'nin ona panikle yan yan bakmasına sebep oldu.

"Ne var?"

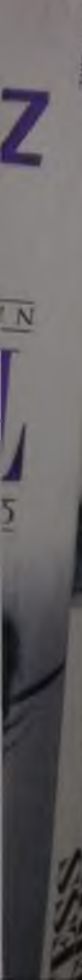
"Şu araç."

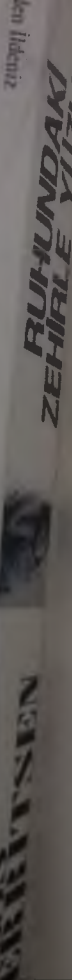
Cathy dikiz aynasına göz attı. "Ne olmuş?"

"Bizi ne kadardır takip ediyor?"

"Bilmiyorum. Birkaç kilometre. Neden?"

Adamın başını dik tutma çabası birdenbire onu fazlasıyla zorluyormuş gibi göründü, inleyerek tekrar koltuğuna gömüldü. "Düşünemiyorum," diye fısıldadı. "Tanrım, düşünemiyorum."

Cathy, çok kan kaybetti, diye düşündü. Panik içinde hızla gaza bastı. Araç yağmurun arasından öne doğru, lastikilerden etrafa sular saçılırken direksiyon deli gibi titriyordu. *Yavaşla, yavaşla! Yoksa ikinizi de öldüreceksin.*

Gazdan ayağını çekerek hız göstergesinin çok daha kontrol edilebilir bir sürat olan doksan kilometreye düşmesine izin verdi. Adam yine doğrulmaya çabalıyordu.

Cathy, "Lütfen, başını önünde tut!" diye yalvardı.

"Şu araç..."

"Artık peşimizde değil."

"Emin misin?"

Cathy dikiz aynasına baktı. Yağmurlar arasından sadece solgun bir ışığın göz kırptığını gördü ama bu far kadar belirgin bir şey değildi. "Eminim," diye yalan söyledi, adamın tekrar yavaşça arkasına yaslandığını görerek rahatladı. *Ne kadar daha gideceğiz?* diye düşündü. *On kilometre mi? Yirmi mi?* Ardından bir sonraki düşünce zihninde yerini buldu: *Bu adam, biz daha oraya varamadan ölebilir.*

Adamın sessizliği Cathy'yi korkuttu. Onun sesini duymaya, kendini kaybetmediğinden emin olmaya ihtiyacı vardı. "Konuş benimle," dedi. "Lütfen."

"Yorgunum..."

"Durma. Konuşmaya devam et. Senin... senin adın ne?"

Yanıt zayıf bir fısıltı eşliğinde geldi. "Victor."

"Victor. Bu harika bir isim. Bu adı severim. Ne iş yapıyorsun, Victor?"

Adamın sessizliği Cathy'ye onun herhangi bir sohbeti

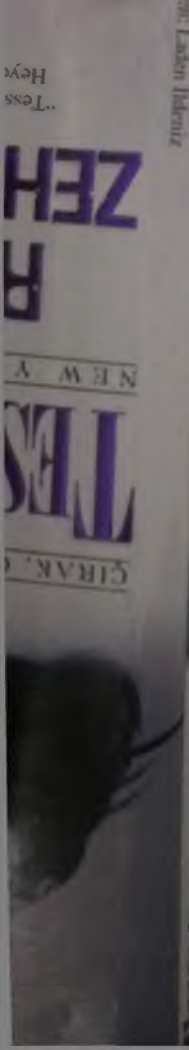

kaldıramayacak kadar kuvvetsiz olduğunu gösterdi. Onun bilincini kaybetmesine izin veremezdi! Her nedense onu uyanık tutmak, konuşmaya teşvik etmek birdenbire ona önemli görünmüştü. Aralarındaki bu zayıf bağ koparsa, adamın tamamen kayıp gidebileceğinden korkmuştu.

Ses tonunu alçak ve sabit tutmaya zorlayarak, "Pekâlâ," dedi. "O zaman *ben konuşacağım.* Senin bir şey söylemen şart değil. Sadece dinle. Dinlemeye devam et. Benim adım Catherine. Cathy Weaver. San Francisco'da, Richmond ilçesinde yaşıyorum. Orayı biliyor musun?" Yanıt gelmedi ama adamın başının hafifçe kımıldadığını hissetti. Sarf ettiği kelimelere verilen sessiz bir onaydı bu. "Tamam," diye devam etti, sessizliği düşüncesizce dolduruyordu. "Belki bilmiyorsun. Bunun aslında pek bir önemi de yok. Ben özel bir film şirketiyle çalışıyorum. Aslında bu, Jack'in şirketi. Eski kocamın. Korku filmleri çekiyoruz. Aslına bakılırsa bunlar ikinci sınıf filmler ama yine de kâr getiriyorlar. Sonuncu filmimizin adı *Sürüngen*'di. Özel efekt makyajlarını ben yaptım. Gerçekten de korkunç şeyler. Birçok yeşil pul ve çamur..." Güldü. Bu, garip, panik yüklü bir sesti. İçinde tanıdık bir isteri ifadesi vardı.

Kontrolünü geri kazanmak için çaba harcamak zorunda kaldı.

Titreşen bir ışık huzmesi başını hızla kaldırıp dikiz aynasına bakmasına yol açtı. Bir çift far yağmurun gerisinden zorlukla seçiliyordu. Birkaç saniye boyunca ışıkları seyretti, bunu Victor'a söyleyip söylememekte kararsızdı. Ardından,

tıpkı bir hayalet gibi farlar titreşip yok oldu.

Cathy, "Victor?" diye yavaşça seslendi. Adam anlaşılmaz bir inilti̇yle karşılık verdi, hâlâ hayatta olduğundan emin olması için bu kadarı yeterliydi. Kendisini dinlediğinden. *Uyumasına izin vermemeliyim*, diye düşündü. Zihni yeni bir sohbet konusu aradı. Film yapımcılarının katıldığı partilerde büyük değer verilen üstünkörü gevezelikler konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı. İhtiyacı olan şey, aptalca bile olsa, az çok komik olan bir şakaydı. *Kahkaha tedavi eder*. Bunu bir yerde okumamış mıydı? Düzenli aralıklarla seyredilen komedi filmleri tümörleri küçültebiliyordu, öyle değil mi? *Ah tabii ki*, diye kendi kendisine söylendi. *Onu güldürmeye devam et ki kanama mucizevi bir şekilde duruversin...*

Ama aklına herhangi bir şaka gelmedi, hem de tek bir tane bile. Dolayısıyla aklına ilk gelen konuya geri döndü: işine.

"Bir sonraki projemiz ocak ayına yetişecek. *Hortlaklar*. Filmi Meksika'da çekeceğiz ve bundan nefret ediyorum, çünkü lanet olası sıcak, makyajı bozuyor..."

Victor'a baktı ama herhangi bir tepki, hatta tek bir hareket bile göremedi. Onu kaybediyor olmaktan korkarak uzanıp nabzını yoklamaya çalıştı ve adamın elini rüzgârlığının cebinin derinliklerine gömdüğünü fark etti. Eli olduğu yerden çekip çıkartmaya çalıştı ancak Victor onun bu saldırısına ani ve sert bir dirençle karşılık vererek onu şaşırttı. Silkinerek uyandı, Cathy'ye bakıp onu kendinden uzaklaştırmaya çalıştı.

Cathy aynı anda hem direksiyonu çevirmeye çalışır hem de kendini korumaya çabalarken, "Victor, sorun yok!" diye haykırdı. "Sorun yok! Benim, Cathy. Sadece sana yardım etmeye çalışıyorum!"

Onun sesini duyunca Victor rahatladı. Bedenindeki gerilim yok olup giderken, Cathy adamın başının yavaşça omzuna doğru düşmeye başladığını hissetti. Victor, "Cathy," diye fısıldadı. Bu bir hayret, bir rahatlama sesiydi. "Cathy..."

"Gerçekten. Benim." Nazikçe uzandı ve Victor'un ıslak saçlarını arkaya doğru itteledi. Saçlarının ne renk olduğunu merak etti. Bu tamamen yersiz, buna rağmen oldukça ilgi uyandıran bir kaygıydı. Victor'un parmakları onunkilerin etrafına kapandı. Şaşırtıcı derecede güçlü ve sağlam bir tutuştu bu. Bu hareketiyle Cathy'ye, *hâlâ buradayım*, diyordu. *Hâlâ sıcak ve hayattayım, nefes alıyorum.* Cathy'nin avucunu dudaklarına bastırdı. Bu o kadar nazik ve yumuşak bir hareketti ki, Cathy tenine dokunan çenenin pürüzlülüğüyle irkildi. İki yabancı arasındaki bir temastı ama yine de Cathy'nin titreyip ürpermesine yol açmıştı.

Cathy bakışlarını direksiyona çevirip tüm dikkatini yola verdi. Victor tekrar sessizleşmişti. Cathy adamın omzunda yarattığı ağırlığı ya da nefesinin saçlarında bıraktığı sıcaklığı görmezden gelemedi.

Şiddetli yağmur yavaşlamış, damlalar düzenli bir şekilde düşmeye başlamıştı. Cathy aracı yüz kilometre hızla sürmeye başladı. Sunnyside Up kafenin önünden hızla geçtiler, burası bir sokak lambasının altındaki donuk renkli küçük bir

Garbervalle, Nüfus 5.750
Benzin – Tiyocek – Kalacak Yer

Bir kilometre sonra sokak lambaları belirdi, çiseleyen yağmurun gerisinde puslu sarı renkte parlıyorlardı. bir kamyon, üzerlerine su sıçratarak yanlarından geçti, diğer yöne gitmekteydi. Her ne kadar hız sınırı yetmiş kilometreye düşmüş olsa da, Cathy ayağını gaz pedalından çekmedi ve hayatında ilk defa peşine bir polis arabasının düşmesi için dua etti.

Havaone levhası birdenbire önünde belirdi. Hızla frene asıldı ve savrularak yol ayrımına daldı. Beş yüz metre ilerde, kırmızı yazılı bir *Acil* levhası onu yan girişe sonsuz yola yönlendirdi. Victor'u yolcu koltuğunda bırakarak içeri koştu. terk edilmiş bekleme odasını fırtına gibi geçti ve masasında oturan hemşireye seslendi. "Lütfen, bana yardım edin! Arabamda bir adam var!"

Hemşire hemen yerinden fırladı. Cathy'nin peşine takılarak dışarı çıktı, ön koltuğa yığılıp kalmış adama şöyle bir göz attı ve ardından seslenerek yardım istedi.

İriyarı bir acil servis doktorunun yardımına koşmuş. Victor'u araçtan çekip çıkarmakta zorlanıyorlar. Adam yana doğru yatmış, kolu el freninin altına sıkışmış.

Doktor, Cathy'ye, "Hey, Hanımefendi!" diye bağırdı. "Hemen sürücü koltuğuna geçin ve adamın kolunu sıkıştığı yerden kurtarın!"

RUHUNDAKİ ZEHİRLE YÜZLEŞ

Cathy hızla sürücü koltuğuna koşturdu. Orada tereddüt yaşadı. Adamın yaralı kolunu kımıldatmak zorunda kalacaktı. Adamı dirseğinden tuttu ve el freninin etrafından döndürerek serbest bırakmayı denedi ancak kol saatinin, yağmurluğunun cebine takılıp kaldığını fark etti. Saat kayışını çözdükten sonra kolu yakaladı ve el freninin üzerine kaldırdı. Victor buna acı yüklü bir inlitiyle karşılık verdi. Kolu gevşekçe yere doğru kaydı.

Doktor, "Tamam!" dedi. "Kol serbest! Şimdi onu bana doğru yönlendirin, buradan çekeceğiz."

Cathy büyük bir dikkatle Victor'un başı ve omuzlarına yön verdi, güvenli bir şekilde el freninin üzerinden kaymasını sağladı. Ardından büyük bir çaba harcayarak dışarı çıktı ve onu tekerlekli sedyeye yerleştirmelerine yardım etti. Üç kayış yerlerine takılmıştı. Sedye binaya açılan çift taraflı kapıdan hızla içeri alınırken, etraflarındaki her şey tam bir gürültü ve hareket karmaşası halini aldı.

Doktor omzunun üzerinden Cathy'ye doğru, "Ne oldu?" diye haykırdı.

"Ona çarptım... yolda..."

"Ne zaman?"

"On beş... yirmi dakika önce."

"Hızınız kaçtı?"

"Yaklaşık yetmiş kilometre."

"Onu bulduğunuzda bilinci yerinde miydi?"

"Yaklaşık on dakika kadar, sonra bir şekilde kendini kaybetti."

Bir hemşire, "Gömleği kandan sırılsıklam. Omzunda kırık cam parçacıkları var," dedi.

Göz kamaştıran floresan lambaların altında yaşanan bu çılgın koşturmacada, Cathy Victor'u ilk kez net bir şekilde görebildi. Karşısında, çamura bulanmış ince yapılı bir surat vardı, çenesi acıyla kenetlenmişti, geniş alnı açık kahverengi, ıslak saçlarla doluydu. Victor ona doğru uzanıp elini yakaladı.

"Cathy..."

"Buradayım, Victor."

Victor elini sıkıca tuttu, teması kesmek istemiyordu. Parmaklarının Cathy'nin etinde yarattığı baskı neredeyse acı vericiydi. Istıraptan kısılmış gözlerini Cathy'nin suratına odakladı. "Sana... sana anlatmalıyım..."

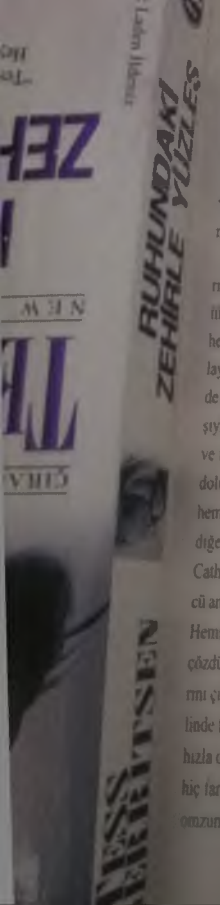
Doktor, "Daha sonra!" diyerek araya girdi.

"Hayır, bekle!" Victor, Cathy'yi gözden kaçırmamak, onu yanından ayırmamak için çabalıyordu. Konuşmaya çalıştı. Acı, yüzünde derin çizgiler oluşturmuştu.

Cathy eğilerek ona yaklaştı. Victor'un bakışlarındaki umutsuzluk onu, bunu yapmaya zorlanmıştı. Saçını okşayarak, "Evet, Victor," diye fısıldadı. Adamın acısını azaltma arzusu içindeydi. Elleri ve bakışları arasındaki bağ çelik kadar sağlamdı. "Anlat bana."

Doktor, "Daha fazla gecikemeyiz!" diye bağırdı. "Onu odaya alın."

Aceleyle travma odasına alınırken, Victor'un eli onunkinden bir anda koparıldı. Bu, paslanmaz çelik kaplı, gözleri

kör edecek derecede parlak ışıklarla donatılmış kâbus gibi bir odaydı. Victor ameliyat masasına yerleştirildi.

Bir hemşire, "Nabzı yüz on," dedi. "Tansiyonu sekiz buçuğa beş!"

Doktor, "Damardan iki giriş yapalım," diye emretti. "Hemen altı ünite kan ayarlansın ve bir cerrah bulun. Yardıma ihtiyacımız olacak!"

Makineli tüfeği andıran sesler, dolapların, ilaç askılıklarının ve aletlerin metalik şakırtısı kulakları sağır edici nitelikteydi. Hiç kimse Cathy'nin kapı girişinde dikildiğinin, bir hemşirenin bıçakla Victor'un kanlı giysilerini kesmeye başlayışı da dahil olmak üzere içeride olup bitenleri dehşet içinde seyrettiğinin farkında değil gibiydi. Giysinin her yırtılışıyla birlikte daha fazla et gözler önüne serildi. Bu, gömlek ve rüzgârlık tamamen paramparça olana, gür esmer kıllarla dolu geniş göğüs açığa çıkana kadar sürdü. Doktorlar ve hemşireler açısından bu sadece üzerinde çalışılması gereken diğer bir vücut, kurtarılması gereken diğer bir hastaydı. Cathy için ise yaşayan, nefes alan, sadece şu son birkaç üzücü anı paylaşmış olsalar bile yakından ilgilendiği bir adamdı. Hemşire dikkatini Victor'un kemerine yöneltip kemeri hızla çözdü. Birkaç kez sertçe asılarak pantolonunu ve iç çamaşırını çıkarttı, bunları diğer kirli giysilerle birlikte bir yığın halinde fırlattı. Cathy adamın çığlıklarının ya da onu iteleyerek hızla odaya dalan diğer hemşire ve teknisyenlerin neredeyse hiç farkında değildi. Dehşet içindeki bakışları Victor'un sol omzuna odaklanmıştı, buradan akan kan masada toplanıyor-

du. O omzu tuttuğunda tüm bedenin nasıl acıyla titrediğini hatırladı; onun ne kadar acı çektiğini ancak şimdi anlıyordu.

Boğazı acı bir tatla doldu. Kusacaktı.

Mide bulantısıyla savaşarak geri çekilmeyi başardı ve yakındaki bir sandalyeye çöktü. Orada birkaç dakika oturdu, etrafında dönüp duran kargaşanın farkındaydı. Başını önüne eğdiğinde, içgüdüsel bir dehşetle ellerindeki kanın farkına vardı.

Biri, "İşte buradasınız," dedi. Travma odasından bir hemşire çıkmıştı, hastanın bohça haline getirilmiş eşyalarını taşıyordu. Cathy'ye masaya yaklaşmasını işaret etti. "Doktorların soracakları birtakım soruların olması durumunda sizinle temasa geçebilmek için adınıza ve adresinize ihtiyacımız olacak. Ayrıca polisin de olaydan haberdar edilmesi gerekecek. Onları aradınız mı?"

Cathy başını uyuşuk bir tavırla salladı. "Ben... sanırım aramalıyım."

"Şu telefonu kullanabilirsiniz."

"Teşekkürler."

Birisi yanıtlamadan önce telefon sekiz kez çaldı. Yanıtlayan ses uykudan dolayı çatlak çatlaktı. Garberville'in, yerel polis için bile geç sayılacak saatlerde yapılan bildirimlere yeterli adam ayırmadığı açıktı. Masa başındaki memur, Cathy'nin söylediklerini kayda aldı ve onunla daha sonra, kaza mahallini kontrol etmelerinin ardından temasa geçeceklerini söyledi.

Hemşire, Victor'un cüzdanını açmış, bilgi almak için kimlik kartlarını çevirip duruyordu. Cathy onun hasta kabul

formundaki boş alanları doldurduğunu seyretti: *İsim: Victor Holland. Yaş: 41. Meslek: Biokimyacı. En yakın akraba: Bilinmiyor.*

Demek tam adı buydu. Victor Holland. Cathy önünde duran kimlik yığınına baktı, Viratek adındaki bir şirkete ait güvenlik kartını andıran karta odaklandı. Kimlikte Victor'un oldukça ciddi, yeşil gözlerinin doğrudan kameraya baktığı renkli bir fotoğrafı vardı. Yüzünü hiç görmemiş olsaydı bile, onu tam olarak böyle resmederdi. Yüz ifadesi boyun eğmezdi, bakışları gözü kara denilebilecek derecede sabitti. Avucuna, Victor'un öptüğü noktaya dokundu. Sakalının etine nasıl batttığını hâlâ hissedebiliyordu.

Alçak sesle, "O iyileşecek mi?" diye sordu.

Hemşire yazmaya devam etti. "Çok kan kaybetmiş. Ama oldukça güçlü bir adama benziyor."

Cathy, Victor'un onca ıstırap içindeyken bile yağmurda ilerleme gücünü kendisinde nasıl toparladığını hatırlayarak başını salladı. Evet, onun ne kadar güçlü bir adam olduğunun o da farkındaydı.

Hemşire ona bir kalem ve bilgi formu uzattı. "Lütfen adınızı ve adresinizi en dibe yazın. Doktorun sormak istediği başka soru olursa diye."

Cathy çantasından Sarah'nın adresini ve telefon numarasını arayıp buldu, bunları forma kaydetti. "Benim adım Cathy Weaver. Bana bu numaradan ulaşabilirsiniz."

"Garberville'de mi kalıyorsunuz?"

"Üç haftalığına sadece, ziyaret ediyorum."

"Ah. Tatil için harika bir başlangıç, öyle değil mi?"

Cathy oradan ayrılmak için doğrulurken iç çekti. "Evet. Gerçekten harika."

İçeride neler olup bittiğini merak ederek travma odasının önünde durakladı, Victor'un yaşam savaşı verdiğini biliyordu. Bilincinin hâlâ açık olup olmadığını, onu hatırlayıp hatırlayamayacağını merak etti. Onu *hatırlaması* bir an için Cathy'ye önemli göründü.

Hemşireye doğru döndü. "Beni arayacaksınız, öyle değil mi? Yani eğer ona..."

Hemşire başını sallayarak onayladı. "Sizi haberdar edeceğiz."

Yağmur sonunda durmuştu, dağılmaya başlayan bulutların arasından yıldızlar parlıyordu. Cathy'nin yorgun gözleri için bu neşe verici bir manzara, fırtınanın sonlandığının ilk göstergesiydi. Hastanenin park alanından ayrılırken yorgunluktan titriyordu. Sokağın karşısına park edilen aracı ya da söndürülmeden önce kısa bir süreyle ışıldayan sigarayı kesinlikle fark etmemişti.

İkinci Bölüm

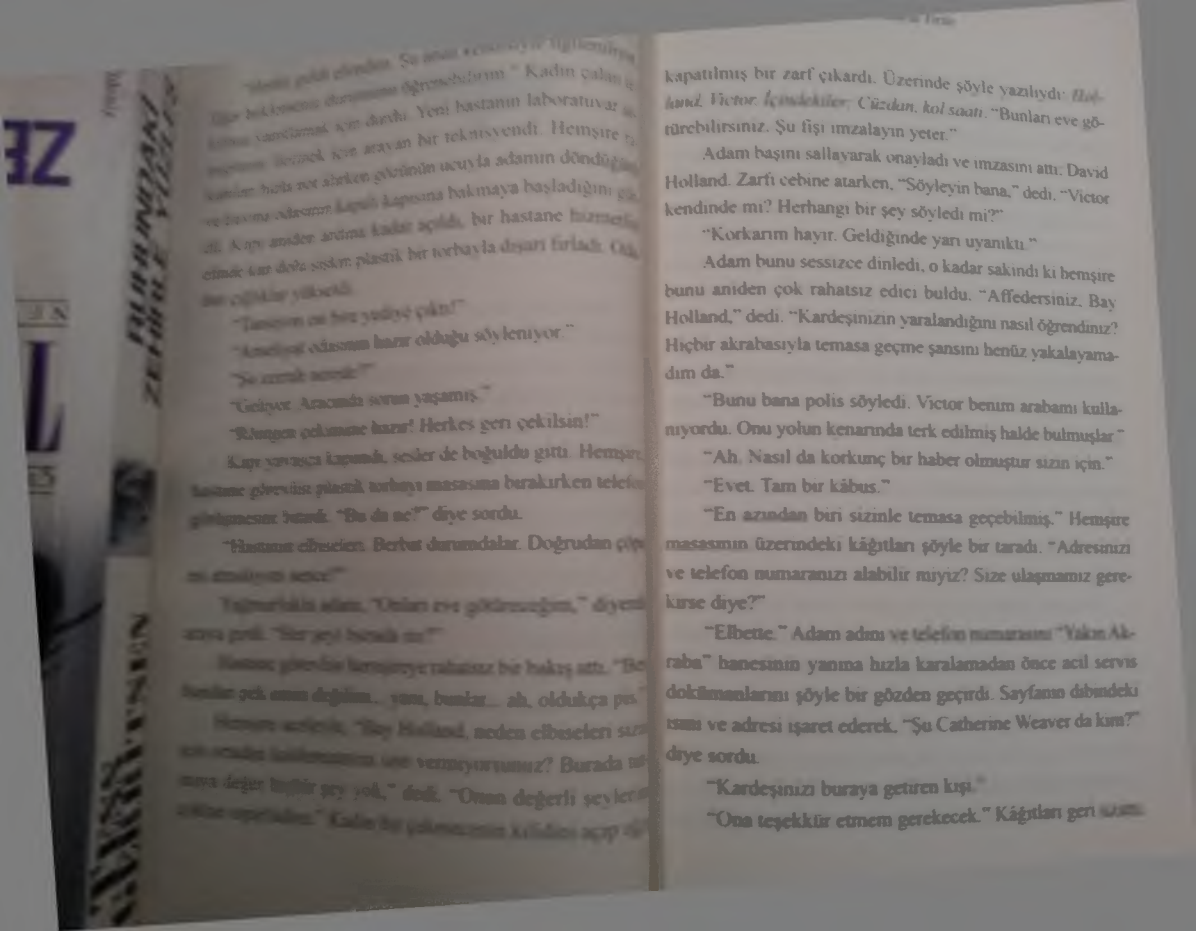
Daha Cathy hastaneden ayrılalı bir dakika olmamıştı ki bir adam acil servise girdi, kapıdan geçerken fırtınalı gecenin kokularını da beraberinde getirmişti. Görevli hemşire yeni hastanın kayıt belgeleriyle meşguldü. Ani soğuk hava akımını hissederek başını kaldırdığında bir adamın masaya yaklaştığını gördü. Adam otuz beş yaşlarındaydı, ince bir suratı vardı, sessizdi, koyu renk saçları hafifçe grileşmeye başlamıştı. Kahverengi yağmurluğunun üzerinde su damlacıkları parlıyordu.

Adamın bir göletteki çakıllar kadar siyah ve parlak olan gözlerine odaklanarak, "Size yardımcı olabilir miyim efendim?" diye sordu.

Adam başını sallayarak alçak sesle, "Kısa bir süre önce buraya bir adam getirildi mi? Victor Holland adında?" dedi.

Hemşire masada, önünde duran kâğıtlara göz gezdirdi. İsim buydu. Victor Holland. "Evet," dedi. "Akrabası mısınız?"

"Kardeşiyim. Durumu nasıl?"

kapatılmış bir zarf çıkardı. Üzerinde şöyle yazılıydı: *Holland, Victor. İçindekiler: Cüzdan, kol saati.* "Bunları eve götürebilirsiniz. Şu fişi imzalayın yeter."

Adam başını sallayarak onayladı ve imzasını attı: David Holland. Zarfı cebine atarken, "Söyleyin bana," dedi. "Victor kendinde mi? Herhangi bir şey söyledi mi?"

"Korkarım hayır. Geldiğinde yarı uyanıktı."

Adam bunu sessizce dinledi, o kadar sakindi ki hemşire bunu aniden çok rahatsız edici buldu. "Affedersiniz, Bay Holland," dedi. "Kardeşinizin yaralandığını nasıl öğrendiniz? Hiçbir akrabasıyla temasa geçme şansını henüz yakalayamadım da."

"Bunu bana polis söyledi. Victor benim arabamı kullanıyordu. Onu yolun kenarında terk edilmiş halde bulmuşlar."

"Ah. Nasıl da korkunç bir haber olmuştur sizin için."

"Evet. Tam bir kâbus."

"En azından biri sizinle temasa geçebilmiş." Hemşire masasının üzerindeki kâğıtları şöyle bir taradı. "Adresinizi ve telefon numaranızı alabilir miyiz? Size ulaşmamız gerekirse diye?"

"Elbette." Adam adını ve telefon numarasını "Yakın Akraba" hanesinin yanına hızla karalamadan önce acil servis dokümanlarını şöyle bir gözden geçirdi. Sayfanın dibundeki tarihi ve adresi işaret ederek, "Şu Catherine Weaver da kim?" diye sordu.

"Kardeşinizi buraya getiren kişi."

"Ona teşekkür etmem gerekecek." Kâğıtları geri uzattı.

"Hemşire?"

Kadın etrafına bakındı ve doktorun travma odasının ka-pısından kendisine seslendiğini gördü. "Evet?"

"Polisi aramanı istiyorum. Onlara bir an önce buraya gelmelerini söyle."

"Çoktan aradım bile, Doktor. Kazadan haberdarlar."

"Tekrar ara. Bu bir kaza değil."

"Ne?"

"Röntgenler yeni elimize geçti. Adamın omzunda bi- mermi var."

"Bir *mermi mi?*" Hemşirenin vücudu baştan aşağı ürper-di, sanki geceden gelen soğuk bir rüzgârla karşılaşmış gi-biydi. Yağmurluklu adama, Victor Holland'ın kardeşi oldu-ğunu iddia eden o insana doğru döndü yavaşça. Orada hi- kimsenin olmadığını görünce şaşırdı. Sadece serin bir esin- hissetti, ardından iki kanatlı kapıların yavaşça kapandıkları gördü.

Hastane görevlisi, "Şu adam nereye gitti?" diye fısı-dadı.

Hemşire birkaç saniye boyunca kapalı kapılara bak- kaldı. Sonra gözleri önüne, masasındaki boş noktaya odak-landı. Victor Holland'ın elbiselerinin bulunduğu torba yo- olmuştu.

"Polis neden tekrar aradı?"

Cathy sheeyi yavaşça yerine bıraktı. Her ne kadar b-

denini sıcak tutan bir bornoza sarınmış olsa da titriyordu. Döndü ve mutfağın ilerisinde duran Sarah'ya baktı. "Yoldaki şu adam... omzunda bir mermi bulmuşlar."

Çay doldurmakta olan Sarah şaşkınlık içinde başını kaldırdı. "Yani... birisi onu *vurmuş mu?*"

Cathy mutfak masasına çöktü ve Sarah'nın biraz önce önüne doğru itelediği tarçın çayı fincanına uyuşuk bir halde baktı. Aldığı sıcak duş ve şöminenin önünde oturarak geçirilen sakinleştirici bir saatin ardından, o gece olanlar ona kötü bir rüyadan öte görünmemeye başlamıştı. Burada, Sarah'nın renkli perdeli, tarçın ve baharat kokulu mutfağında, gerçek dünyanın vahşeti ona milyonlarca kilometre uzakta gibi görünüyordu.

Sarah ona doğru uzandı. "Ne olduğunu biliyorlar mı? Adam herhangi bir şey söylemiş mi?"

"Ameliyattan yeni çıktı." Cathy dönerek telefona göz attı. "Hastaneyi tekrar aramalıyım."

"Hayır. Bunu yapmamalısın. Sen elinden gelen her şeyi yaptın." Sarah, Cathy'nin koluna nazikçe dokundu. "Ayrıca çayın soğuyor."

Cathy titreyen eliyle nemli bir saç tutamını geriye doğru itti, sandalyesinde sıkıntılı bir şekilde hareketlendi. *Omzunda bir mermi var*, diye düşündü. *Neden?* Bu sıradan bir saldırı mıydı, bir otoban soyguncusunun aracının camından kendisine tamamen yabancı birine açtığı yaylım ateşinin kurbanı mı olmuştu? Bu tür haberleri daha önce gazetelerde okumuştu, tetiğin çekilmesiyle sonlanan otoban tartışmalarının ya-

RUHUNDAKİ ZEHİRLE YÜZLEŞ
RTSEN

şandığını biliyordu.

Yoksa bu kasti bir saldırı mıydı? Victor Holland öld
rülmeye mi çalışılmıştı?

Dışarıda bir şey çatırdadı ve eve çarparak takırtı çıkar
Cathy hemen ayağa fırladı. "Bu da neydi?"

Sarah gülerek, "İnan bana öcü değil," dedi. Mutfak k
pısına gidip sürgüye uzandı.

Sürgü kayarak açılırken Cathy panik içinde, "Sara
diye haykırdı. "Dur!"

"Kendin git bak." Sarah kapıyı açtı. Mutfağın ışığı ot
mobil sundurmasının altında duran çöp tenekelerini şöyle b
aydınlattı. Yerden bir gölge kaydı ve garaj yolu boyunca
çılan yiyecek ambalajlarını takip ederek hızla gözden ka
boldu. Sarah, "Rakunlar," dedi. "Çöp tenekelerinin kapa
larını bağlamazsam bu yaratıklar çöpü tüm avluya saçıy
lar." Çöp kovasının tekinden diğer bir gölge daha başını
karttı, gözleri karanlıkta parlıyordu. Sarah ellerini çırpa
haykırdı. "Haydi, kaybolun!" Rakun yerinden kımıldama
"Senin gidecek bir yuvan yok mu?" Sonunda yere atlad
rahat rahat yürüyerek ağaçların arasına daldı. Sarah kap
kapatırken, "Her sene daha da cesurlaşıyorlar," diyere
çekti. Döndü ve Cathy'ye göz kırptı. "Rahat ol. Bu büy
bir şehir değil."

"Bunu bana hatırlatmaya devam et, olur mu?" Cathy
dilim ekmek alıp üzerine tatlı tereyağı sürmeye başladı.
liyor musun Sarah, Noel'i yaşlı Jack'ten ziyade seninle
likte geçirmenin çok daha hoş olacağını düşünüyorum."

"Ah. Hazır eski kocalardan bahsetmeye başlamışken..." Sarah bir dolaba doğru yöneldi. "Bunun için uygun havaya girmeliyiz. Çay bizi kesmeyecektir." Sırıttı ve bir brendi şişesini kaldırıp salladı.

"Sarah, sen alkol kullanmıyorsun, öyle değil mi?"

"Bu *benim* için değil." Sarah şişeyi ve tek bir şarap kadehini Cathy'nin önüne bıraktı. "Ama bence *sen* biraz içebilirsin. Ne de olsa bu soğuk ve travmatik bir geceydi. Şimdi de burada erkek türünün hindilerinden bahsediyoruz."

"Pekâlâ, madem aklıma düşürdün." Cathy kendisine brendi doldurdu. "Dünyanın hindilerine," dedi ve bir yudum aldı. İçkinin boğazından aşağı inişini hissetti.

Sarah, "Şu yaşlı Jack ne durumda?" diye sordu.

"Her zamanki gibi."

"Sarışınlar?"

"Artık esmerlere geçti."

"Dünyanın sarışın nüfusunu elden geçirmesi sadece bir yılını mı aldı?"

Cathy omuz silkti. "Birkaçını atlamış olabilir."

Sonra birlikte güldüler, yaralarının iyileşme yolunda olduğunu, erkeklerin acı ve hüzün hissedilmeden haklarında bahsedilebilecek türden yaratıklar olduklarını gösteren hafif ve basit bir kahkahaydı bu.

Cathy brendi kadehine baktı. "Sence dünyada iyi adam diye bir şey kaldı mı? Yani, demek istiyorum ki, buralarda bir yerlerde onlardan *bir* tanesinin boş boş gezmiyor olması gerekmez mi? Belki bir mutasyon filan? Az çok aklı başında

bir adamın?"

"Tabii. Sibirya'da bir yerlerde. Ama yüz yirmi yaşlarında."

"Ben hep kendimden yaşlı adamlardan hoşlanmışımdır."

Tekrar güldüler ama bu kez çıkan ses o kadar da gamsız değildi. Üniversitede birlikte geçirdikleri günlerin üzerinden yıllar geçmişti. Bunlar Büyüleyici Prens'in dünyada var olduğundan kesinlikle şüphe duymadıkları günlerdi.

Cathy brendisini bitirip kadehi yerine bıraktı. "Ne kadar berbat bir arkadaşım. Hamile bir hanımefendiyi tüm bir gece ayakta tuttum! Bu arada saat kaç?"

"Sadece sabahın iki buçuğu."

"Oh, Sarah! Yatağına git!" Cathy lavaboya gitti ve bir avuç dolusu kâğıt havluyu ıslatmaya başladı.

Sarah, "Peki sen ne yapacaksın?" diye sordu.

"Sadece arabayı temizlemek istiyorum. Koltuktaki kanın hepsini çıkartamadım."

"Ben o işi hallettim bile."

"Ne? Ne zaman?"

"Sen duştayken."

"Sarah, seni salak."

"Hey, düşük filan yapmadım. Ah, neredeyse unutuyordum." Sarah tezgâhın üzerindeki küçük metal film kabını işaret etti. "Bunu arabanın zemininde buldum."

Cathy başım sallayıp iç çekti. "Bu, Hickey'nin."

"Hickey mi! İşte sana işe yaramaz bir adam daha."

"O aynı zamanda benim iyi bir arkadaşım."

"Hickey'nin bir kadın için olabileceği tek şey de bu. Bir *arkadaş*. Film rulosunda ne var? Her zamanki gibi çıplak kadınlar mı?"

"Bilmek istemiyorum. Onu havaalanına bıraktığımda bana yarım düzine film şeridi uzattı ve geri döndüğünde bunları alacağını söyledi. Sanırım hepsini Nairobi'ye kadar taşımak istemedi."

"Oraya mı gitti? Nairobi'ye mi?"

"Afrika'nın muhteşem hanımları türünden bir şey çekiyor." Cathy film kutusunu bornozunun cebine attı. "Bu torpido gözünden düşmüş olmalı. Tanrım. Umarım pornografik değildir."

"Eğer Hickey'yi tanıyorsam öyle olduğundan en ufak bir şüphem yok."

İkisi de bu çelişkiye güldüler. Tek işi çıplak kadınların erotik pozlarını çekmek olan Hickman Von Trapp'in kesinlikle karşı cinse karşı en ufak bir ilgisi yoktu, tabii annesi hariç...

Sarah koridordan ilerleyerek yatağına yönelirken omzunun üzerinden, "Hickey gibi bir adam sadece benim vurgulamaya çalıştığım noktayı destekler," dedi.

"Bu nokta da neymiş?"

"Gerçekten de dünyada tek bir iyi adam *kalmadı*!"

Victor'un bilincini yerine getiriren şey ışıktı, bir düzine güneşten çok daha parlak bir ışıktı bu, kapalı gözkapaklarının

ardından kendini belli ediyordu. Uyanmak istemedi; beyninin loş, zorbela çalışan kısmıyla biliyordu ki bu huzurlu bilinçsizliğe karşı savaşırsa acı, mide bulantısı ve başka bir şey hissedecekti, çok ama çok daha kötü bir şey: dehşet. Neden hatırlayamadı. Ölümden mi? Hayır, hayır, ölüm buydu, ya da bir insanın ölüme en çok yaklaşabileceği nokta buydu. Sıcak, karanlık ve rahattı ama yapması gereken önemli bir şey vardı; unutamayacağı kadar önemli bir şey. Düşünmeye çalıştı ama hatırlayabildiği tek şey alnını okşayan nazik ama bir o kadar da güçlü bir el ve karanlıklar içinde ona kadar uzanan yumuşak bir sesti.

Benim adım Catherine...

Onun dokunuşu, onun sesi hafızasına hücum ederken, korku da bunlarla birlikte geldi. Kendisi için değil (ölmüştü, öyle değil mi?), onun için korkuyordu. Güçlü, nazik Catherine için. Onun yüzünü sadece kısa bir an için görmüştü, güçlükle anımsıyordu, ama bir şekilde onun güzel olduğunu biliyordu. Tıpkı kör bir adamın görmeden bir gökkuşağının, gökyüzünün ya da kendi sevgili çocuğunun yüzünün güzel olduğunu bilmesi gibi. Şimdi de Cathy için korkuyordu.

Neredesin? diye haykırmak istedi.

Bir kadın sesi, "Kendine geliyor," dedi. Bu, Catherine'in sesi değildi, çok daha sert, çok daha tınılıydı. Bunu birtakım kargaşa yüklü ses takip etti.

"Şu intravenöze* dikkat et!"

"Bay Holland, sıkı durun. Her şey yoluna girecek."

"Sana intravenöze dikkat et dedim!"

* *Toplardamar içi enjeksiyon. (e.n.)*

"Bana ikinci ünite kanı uzat!"

"Kımıldamayın, Bay Holland."

Catherine, neredesin? Çığlık kafasının içinde yankılandı. Bilincini yeniden yitirme eğilimiyle savaşarak gözkapaklarını açmaya çabaladı. İlk başta gördüğü tek şey bir ışık ve renk karmaşasıydı. O kadar parlaktı ki göz çukurlarından doğrudan beynine saplandığını hissetti. Bulanıklık yerini yavaş yavaş yüzlere bıraktı; bunlar maviler içinde, kaşları çatık bir halde eğilmiş, kendisine bakan yabancılardı. Odaklanmayı denedi ama bu çaba midesinin isyan etmesine sebep oldu.

Oldukça kaba bir ses, "Bay Holland, sakin olun," dedi. "Hastanedesiniz... ayılma odasında. Omuz ameliyatından henüz çıktınız. Sadece dinlenin ve uykuya dalın."

Hayır. Hayır. Yapamam, demeye çalıştı.

Birisi, "Beş miligram morfin enjekte ediyorum," dedi, Victor sıcak bir hissin kolundan yukarı tırmandığını ve göğsüne yayıldığını hissetti.

Anlamıyorsunuz, diye haykırmak istedi. *Onu uyarmalıyım...* Işıklar karanlık tarafından yutulmadan önce bilinçli bir şekilde aklından geçen en son düşünce buydu.

Sarah kocasız yatağına tek başına uzanarak tebessüm etti. Hayır, gülüyordu! Bu gece tüm bedeni sanki kahkahalarla doluydu. Şarkı söylemek, dans etmek istedi. Açık pencerenin önünde dikilerek neşeyle haykırmak! Bunların hepsi hormonaldi, ona öyle söylemişlerdi. Hamileliğin şu kimyasal kar-

gaşası vücudunu sürekli şiddetlenip yavaşlayan bir duygu ha-
line sürüklüyordu. Dinlenmesi, içinde huzuru yakalaması ge-
rektiğini biliyordu ama bu gece kesinlikle yorgun değildi.
Zavallı bitkin Cathy çatı katı merdivenlerine zorbela tırma-
narak kendisini yatağına atmıştı. Sarah ise hâlâ ayaktaydı.

Gözlerini kapattı ve düşüncelerini karnında dinlenen be-
beğe odakladı. *Nasılsın aşkım? Uyuyor musun? Yoksa beni
dinliyor, düşüncelerimi daha şimdiden duyuyor musun?*

Bebek karnında kımıldandı, sonra sakinleşti. Bu ha-
yanıt, sadece ikisi arasında paylaşılan gizli kelimelerdi. Sarah
tüm dikkatini bu sessiz sohbete vermesini engelleyecek bir
kocasının, orada kıskançlıklar içinde yatan bir yabancının ol-
mayışından neredeyse memnundu. Ortada sadece anne ve
çocuk, eski çağlardan gelme o bağ, esrarlı ilişki vardı.

Zavallı Cathy, diye düşündü. Dalgalanan duyguları
neşeden arkadaşı için beslediği üzüntüye dönüşmüştü.
Cathy'nin de bir çocuk için en az kendisi kadar derin bir has-
ret beslediğini biliyordu ancak zaman bu şansı ondan yavaş
yavaş geri alacaktı. Cathy adamın ve şartların hiçbir zaman
doğru olmayacağını fark edemeyecek kadar romantikti. Ev-
liliğinin sefil bir başarısızlık olduğunu sonunda kabullenmesi
uzun bir on yılını almamış mıydı? Cathy bu evliliği yürütmek
için çaba harcamadığından değil. Bu işi Jack'in hatalarına,
esasen bencilliğine karşı muazzam bir kör nokta geliştirmeye
çalışmaya kadar götürmüştü. Onun kadar akıllı, sezgiler
güçlü bir kadının bu işin bu kadar uzunca bir süre sürünce-
mede kalmasına izin vermiş olması şaşırtıcıydı. Ama Cathy

böyleydi. Otuz yedi yaşında bile, aptallık noktasında açık-
sözlü, insanlara güvenen ve sadık biriydi.

Garaj yolunun çakıllarından yükselen çatırtı Sarah'yı
kendine getirdi. Yerinden kımıldamadan yatarak dinledi ve
bir an için sadece ağaçların o tanıdık gıcırtılarını, çatıya sür-
tünen dalların hışırtılarını işitti. Ardından... İşte yine duy-
muştu. Yoldaki taşlar sağa sola sekti, sonra metal kapının ha-
fif gıcırtısı duyuldu. Yine şu rakunlar. Eğer kalkıp onları ko-
valamazsa çöpü garaj yoluna saçarlardı.

İç çekerek doğruldu, homurdanarak karanlıkta terlikle-
rini aradı. Ayaklarını sürüyerek yatak odasından sessizce çık-
tı, içgüdüsel olarak koridordan ilerledi ve mutfağa geçti.
Gözleri karanlıkta çok rahattı; onları ışığı yakarak kamaştır-
mak istemedi. Garajın lambasını açmak yerine el fenerini her
zamanki yerinden, mutfak rafından aldı ve kapının kilidini
açtı.

Dışarıda ay ışığı bulutların gerisinden loş bir şekilde ışıl-
dıyordu. El fenerini çöp kovalarına yönlendirdi ancak ışık
huzmesi herhangi bir rakun gözü yakalamadı. Ortaya saçıl-
mış herhangi bir çöp de görünmüyordu, sadece paslanmaz
çeliğin solgun yansıması vardı. Şaşkın bir halde parkın karşı-
sına doğru ilerledi, Cathy'nin garaj yoluna park ettiği Dat-
sun'un yanında durakladı.

İşte, aracın içini hafifçe aydınlatan o ışığı da o zaman
fark etti. Pencereden baktığında torpido gözünün açık durdu-
ğunu gördü. Aklına gelen ilk şey kapağın bir şekilde kendi-
liğinden açıldığı ya da Cathy'nin veya kendisinin bunu ka-

patmayı unuttuğu oldu. Sonra ön koltuğa gelişigüzel saçılmış yol haritalarını fark etti.

Aniden kulaklarında tıslayan korkuyla geri çekildi ama yaşadığı dehşet bacaklarını yavaşlatmış ve kaskatı kesilmelerine yol açmıştı. Yakınlarda, karanlıklar arasında bekleyen birinin olduğunu ancak o zaman hissetti; onun varlığını tıpkı gecenin içinden gelen ürpertici bir rüzgâr gibi algıladı.

Hızla eve doğru döndü. Bu sırada el fenerinin ışığı etrafta büyük bir yay çizerek adamın suratında dondu kaldı. Öne eğilmiş, kendisine bakan gözler ifadesiz ve birer çakıl kadar siyahtı. Adamın suratının geri kalanına odaklanmakta zorlandı; kartal burunu, ince, kanı çekilmiş dudaklara. Gördüğü tek şey gözlerdi. Bu, ruhsuz bir adamın gözleriydi.

Adam, "Selam, Catherine," diye fısıldadı. Sarah bu seste ölümün selamını fark etti.

Saçının sıkıca kavranarak geriye doğru çekildiğini, boynunun açığa çıkarıldığını hissettiğinde, *Lütfen,* diye haykırmak istedi. *Bırak, yaşayayım!*

Ama en ufak bir ses bile çıkartamadı. Kelimeler, tıpkı o bıçağın ağzı gibi boğazına gömüldü kaldı.

Cathy penceresinin hemen önündeki mavi kargaların kavgalarıyla uyandı. Gülümsemesine sebep olan bir sesti bu çünkü kanatların çırpılarak pencereye vurması, bu tüylü düşmanların çılgın cayırtısı ona bir şekilde tuhaf gelmişti. Tüm bunlar her sabah duymaya alışkın olduğu otobüs ve araba gü-

rültülerinden çok farklıydı. Mavi kargaların kavgaları çatıda devam etti, kuşların pençelerinin bir savaş dansı eşliğinde çatıyı tırmaladıklarını işitti. Tavanda, çatının bir yanından diğer yanına hareketlenişlerini takip etti. Sonra, bu savaştan bıkarak, pencereye odaklandı.

Sabah ışığı içeri dökülmüş, çatı katı odasını yumuşak bir pusla doldurmuştu. Bu çocuk odası için ne kadar da mükemmel bir konumdu! Sarah'nın burada yaptığı değişiklikleri görebiliyordu. Jack ve Jill marka perdeler, suluboya hayvan portreleri... Bu odada bir bebeğin uyuyacağı düşüncesi onu o kadar büyük bir neşeyle doldurdu ki doğruldu. Sırıtıyordu, pikeyi dizlerine kadar indirdi. Sonra komodindeki kol saatine göz attı, dokuz buçuk olduğunu gördü. Sabahın yarısı çoktan geçmişti!

Sıcak yatağından gönülsüzce ayrıldı, süveter ve kot pantolonunu bulmak için valizini kurcaladı. Dallarda itişip kakışan mavi kargaların eşliğinde giyindi; savaş çatıdan ağacın tepesine kaymıştı. Pencereden kuşların daldan dala sıçrayışlarını seyretti, ta ki içlerinden biri bozguna uğrayıp beyaz bayrak kaldırarak oradan uzaklaşana kadar. İtibarı artık şüphe götürmeyen galip kuş son bir kez uzun uzun öttü, yerine yerleşip gagasıyla tüylerini düzeltmeye başladı.

Cathy ancak o zaman evin sessizliğini fark etti; aldığı her nefesi, her kalp atışını büyütüp kuvvetlendiren bir durgunluktu bu.

Odadan çıkarak çatı katı merdivenlerinden indi ve boş oturma odasına geçti. Dün geceki ateşten kalma küller ızga-

rada kümelenmişti. Noel ağacından gümüş renkli bir çelenk sarkıyordu. Şöminenin üzerindeki kanatlı mukavva melek ona göz kırptı. Sarah'nın odasına uzanan koridoru takip etti ve dağınık yatağı görünce kaşlarını çattı. Yatak örtüsü bir tarafa atılmıştı. "Sarah?"

Sesi, sessizlik içinde yitip gitti. Küçük bir ev nasıl bu kadar kocaman olabilirdi? Yavaş adımlarla oturma odasından çıkıp mutfağa girdi. Dün geceden kalma çay fincanları hâlâ lavabodaydı. Pencere pervazındaki kuşkonmaz bitkisi açık kapıdan giren esintiyle titredi.

Cathy, Sarah'nın eski Dodge'unun park edildiği açık garaja adım attı. "Sarah?" diye seslendi.

Çatıda boydan boya bir şey sıçradı. Cathy şaşırarak başını kaldırdı ve tepesindeki ağaçta çene çalan kargayı duyunca birdenbire güldü. Bu hiç şüphesiz bir zafer konuşmasıydı. Hayvanlar krallığının bile kendine ait kuralları vardı.

Tam eve girmeye hazırlanıyordu ki arabanın arka lastiğinin yakınındaki çakılın üzerinde bir leke dikkatini çekti. Birkaç saniye boyunca pas lekesini andıran kahverengi noktaya, bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışarak baktı. Yavaşça aracın yanından ilerledi, bakışları dolambaçlı bir yol çizen lekeyi gerisingeri takip ediyordu.

Diğer bir ses yükselip ağaçları içine kucaklarken karganın gevezeliği garip bir şekilde aniden kesildi. Bu, Cathy'nin çığlığıydı.

"Hey, Bayım. Hey, Bayım."

Victor sesi duymazdan gelmeyi denedi ama ses kulağının dibinde vızıldıyordu. Tıpkı kovalanması imkânsız bir sinek gibiydi.

"Hey, Bayım. Kendinize geldiniz mi?"

Victor gözlerini açtı ve gri bıyıklarla dolu çarpık küçük surata acı içinde odaklandı. Görüntü sırıttı, dişlerinin olması gereken yerde bir karanlık belirdi. Victor pis siyah bir delikten öte bir şey olmayan o ağıza baktı ve şöyle düşündü: *Öldüm ve cehenneme gittim.*

"Hey, Bayım, sigaranız var mı?"

Victor hayır anlamında başını salladı ve güçlükle fısıldadı: "Hiç sanmıyorum."

"Pekâlâ, borç alabileceğim bir dolarınız var mı?"

Victor gözlerini kapatarak, "Çek git," diye inledi. Düşünmeye, nerede olduğunu hatırlamaya çalıştı ama başı ağrıdı; ayrıca şu küçük adamın sesi de dikkatini dağıtmaya devam ediyordu.

"Burada sigara filan bulamazsınız. Burası hapishane gibidir. Neden ayağa kalkıp buradan çıkıp gitmediğimi bilmiyorum. Ama biliyor musun, sokaklar yılın bu zamanında soğuktur. Tüm gece boyunca yağmur yağar. En azından burası sıcak..."

Tüm gece boyunca yağmur yağar. Victor birdenbire hatırladı. Yağmur. Yağmur altında koşuyor, koşuyordu.

Victor'un gözleri fal taşı gibi açıldı. "Neredeyim ben?"

"Üç Doğu. Fahişeler diyarında."

Doğrulmak için çabaladı ve acıdan neredeyse inledi. Sersem sersem metal direğe baktı. Asılı, sıvı dolu torba yavaş yavaş plastik intravenöz tüpe damlamaktaydı, ardından gözü sol omzundaki bandajlara gitti. Pencereden günün çoktan güneş ışığına büründüğünü gördü. "Saat kaç?"

"Bilmiyorum, sanırım dokuz. Kahvaltıyı kaçırdın."

"Buradan çıkmalıyım." Victor bacaklarını yataktan aşağı sallandırdı. O an üzerindeki ince hastane elbisesi dışında çırılçıplak olduğunu fark etti. "Elbiselerim nerede? Cüzdanım?"

Yaşlı adam omuz silkti. "Hemşire biliyordur. Ona sor."

Victor yatak örtülerinin altında gömülü kalmış çağırma düğmesini buldu. Birkaç kez bastı, ardından dikkatini kolundaki intravenöz tüpü tutan bandı soymaya odakladı.

Kapı tıslayarak açıldı ve bir kadın haykırdı. "Bay Holland! Ne yaptığınızı zannediyorsunuz?"

Victor, son bant parçasını yerinden sökerken, "Buradan çıkıyorum, yaptığım şey bu," dedi. Daha o intravenözü dışarı çekemeden, hemşire odanın diğer ucundan kalın bacaklarının kendisini taşıyabileceği ölçüde hızlı bir şekilde koşturdu ve kateter* üzerine bir şilebezi parçası yapıştırdı.

Küçük adam, "Sakın beni suçlamayın, Bayan Redfern!" diye haykırdı.

"Lenny, hemen kendi yatağına git! Size gelince Bay Holland," dedi, çelik mavisi gözlerini Victor'a çevirmişti,

* *Vücut boşluğuna, damarına veya kanalına sokulabilen bir çeşit tüp. (e.n.)*

"Çok kan kaybettiniz." Victor'un kolunu devasa pazıları arasına sıkıştırarak kateteri yerine tekrar bantlamaya başladı.

"Bana giysilerimi getirin."

"Benimle laf dalaşına girmeyin, Bay Holland. Burada kalmalısınız."

"Neden?"

Kadın, sanki plastik tüp bir tür değiştirilemez koşulmuşçasına, "İntravenözünüz var da ondan!" diye lafı yapıştırdı.

"Elbiselerimi istiyorum."

"Acil servisle görüşmeliyim. Buraya size ait tek bir giysi dahi gelmedi."

"O zaman acil servisi arayın, lanet olsun!" Bayan Redfern'in kınayan bakışları karşısında, sahte bir nezaketle, "*eğer* sizin için de uygunsa," diye ekledi.

Victor'un eşyalarına ne olduğunu açıklamak için muhasebeden bir kadının gelmesi yarım saati buldu.

Kadın, Victor'un şaşkın bakışları karşısında kıpır kıpır, "Korkarım ki biz... yani, biz... elbiselerinizi kaybettik. Bay Holland," dedi.

"*Kaybettik* de ne demek?"

"Elbiseleriniz..." Kadın boğazını temizledi, "Aaa, çalındı. Acil servisten. İnanın bana, böyle bir şey daha önce hiç yaşanmamıştı. Bu konuda gerçekten çok üzgünüz, Bay Holland, eminim ki size yeni elbiseler alınması konusunu ayarlamakta..."

Kadın mazeret beyan etmeye çalışmaktan, Victor'un suratının donup kaldığını fark edemedi. Victor'un zihni, dün

gece yaşananların kargaşası arasında, film kutusuna ne olduğunu hatırlamaya çalışırken deli gibi çalışıyordu. Hastaneye yaptıkları sonu gelmez seyahat boyunca kutunun cebinde olduğunu biliyordu. Sıkıca tuttuğunu, o kadına elini cebinden çıkarmaya çalıştığında anlamsızca karşı koyduğunu hatırladı. Bundan sonrası net değildi, hiçbir şey hatırlayamadı. *Yoksa kaybettim mi?* diye düşündü. *Elimdeki tek kanıtı kayıp mı ettim?*

"Her ne kadar paranız çalınmış olsa da, kredi kartlarınızın hepsi oradaymış gibi görünüyor, dolayısıyla sanırım bu minnettar olunması gereken bir durum."

Victor ona boş boş baktı. "Ne?"

"Değerli eşyalarınız, Bay Holland." Kadın yatağın yanındaki masada duran cüzdanı ve kol saatini işaret etti. "Güvenlik elemanı bunları hastane çıkışındaki çöp kovasında buldu. Görünüşe bakılırsa hırsız sadece paranızın peşindeymiş."

"Bir de elbiselerimin. Öyle değil mi?"

Kadın oradan ayrılır ayrılmaz, Victor düğmeye basarak Bayan Redfern'i çağırdı. Bayan Redfern içeri elinde bir kahvaltı tepsisiyle girdi. "Yiyin, Bay Holland," dedi. "Belki de bu davranışlarınızın tümü hipoglisemidendir."

Victor, "Beni acil servise bir kadın getirdi," dedi. "Adı Catherine'di. Onunla bağlantı kurmalıyım."

"Ah, şuraya bakın! Yumurta ve mısır gevreği! Çatalınız da burada."

"Bayan Redfern, şu lanet olası mısır gevreğini unutur

musunuz lütfen!"

Bayan Redfern gevrek kutusunu tepsiye çarptı. "Nimete küfretmeye gerek yok!"

"O kadını bulmalıyım!"

Bayan Redfern tek kelime etmeden döndü ve hızlı adımlarla odadan ayrıldı. Birkaç dakika sonra geri döndü ve ona sertçe bir kâğıt parçası uzattı. Catherine Weaver'ın adının altında bir adres yazılıydı.

Kadın, "Çabuk yeseniz iyi olur," dedi. "Sizinle görüşmek isteyen bir polis var."

Victor, ağzına bir çatal dolusu lastiğimsi, soğuk yumurtayı teperek, "Tamam," diye homurdandı.

"Ayrıca FBI'dan da biri aradı. O da yolda, geliyor."

Victor'un başı dehşet içinde kalktı. "FBI mı? Adamın adı neydi?"

"Ah, Tanrı aşkına, nereden bilebilirim? Polonyalıydı sanırım."

Victor ona bakarak çatalını yavaşça yerine bıraktı. Alçak sesle, "Polowski," dedi.

"Öyle bir şeydi. Polowski." Kadın dönüp odadan çıkmak için yöneldi. "Gerçekten FBI," diye mırıldandı. "*Onların* dikkatini çekmek için ne yaptınız, merak ediyorum."

Daha kapı kadının arkasından kapanmadan Victor yatağından fırlayıp intravenözünü çıkartmaya başlamıştı. Bandın kol kılını sert bir şekilde çektiğini neredeyse hiç fark etmedi; Polowski görünmeden önce bu hastaneden çıkmanın bir yolunu bulmaya odaklanmalıydı. Dün geceki pusuya düşmesi-

ne sebep olan kişinin bu FBI ajanı olduğundan emindi, yeni bir saldırıyı oturduğu yerde beklemeyecekti.

Döndü ve oda arkadaşına bağırdı. "Lenny, senin elbiselerin nerede?"

Lenny'nin bakışları ağır ağır lavabonun yanındaki dolaba yöneldi. "Başka giysim yok. Ayrıca bunlar size uymaz. Bayım."

Victor dolabın kapağını ardına kadar açtı, eski püsküpamuklu bir gömlekle torbalanmış polyester bir pantolon çıkardı. Pantolon çok kısaydı, Victor'un kıllı bacakları paçaların altından on beş santim kadar açıkta kaldı ama pantolonun belini bağlamakta en ufak bir sorun yaşamadı. Asıl problem kırk dört numara ayakkabı bulmaktaydı. Dolapta Lenny'nin tokyolarının da olduğunu fark ederek rahatladı. Topukları terliklerin arkasından dışarı en az iki santim kadar taştı ama en azından yere çıplak basmayacaktı.

Lenny, "Benim!" diye itiraz etti.

"İşte. Sen bunu alabilirsin." Victor yaşlı adama kol saatini attı. "Bunu rehine vererek yeni bir takım elbise alabilirsin."

Lenny şüphe içinde saati kulağına yasladı. "Beş para etmez bu. Tıklamıyor bile."

"Otomatik."

"Ah. Evet. Bunu biliyorum."

Victor cüzdanını cebine atıp kapıya yürüdü. Hafifçe aralayarak koridordan aşağıya, hemşire odasına göz attı. Etraf sakindi. Tekrar Lenny'ye baktı. "Hoşça kal dostum. Bayan

Redfern'e saygılarımı ilet."

Victor odadan sessizce sıvışarak koridordan aşağı ilerledi, hemşire odasından uzaklaşıyordu. Yangın merdiveni kapısı koridorun diğer ucundaydı, üzerinde kırmızı harflerle boyanmış bir uyarı vardı: *Açılması Durumunda Alarm Çalar.* Victor uygun adım kapıya yöneldi; koşmamaya, ilgiyi üzerine çekmemeye çalışıyordu. Ama tam kapıya yaklaşmışken, koridorda tanıdık bir ses yankılandı.

"Bay Holland! Hemen buraya dönün!"

Victor kapıya doğru atıldı, kapalı demir çubuklara asıldı ve kendini merdiven sahanlığında buldu.

Merdivenlerden inerken, ayak sesleri beton zeminde yankılandı. Bayan Redfern'in arkasından merdiven sahanlığına ulaştığını duyduğunda çoktan birinci kata varmıştı ve özgürlüğe açılan son kapıyı açmak üzereydi.

Bayan Redfern, "Bay Holland!" diye haykırdı.

Park alanını hızla kat ederken bile, Bayan Redfern'in öfkeli sesinin kulaklarında yankılandığını duyabiliyordu.

Dokuz blok ileriden K Mart'a girdi, on dakika içinde kendine bir gömlek, kot pantolon, iç çamaşırı, çorap ve kırk dört numara tenis ayakkabısı almış, bunların hepsini kendi kredi kartıyla ödemişti. Lenny'nin eski elbiselerini çöp kovasına attı.

Tekrar dışarı çıkmadan önce, dükkân vitrininden sokağa göz attı. Küçük şehir, normal bir aralık ayı ortası sabahını andırmaktaydı. Alışverişe çıkanlar Noel süslerinin altında aylak aylak dolaşmakta, yarım düzine araba kırmızı ışıkta

sabırla beklemekteydi. Tam kapıdan dışarı adım atıyordu ki, yolda ilerleyen polis aracını fark etti. Hemen çıplak bir manken arkasına geçti, K Mart'ın önünden yavaşça geçen ve hastaneye doğru yoluna devam eden polis aracını çıplak plastik bacakların gerisinden seyretti. Birisini aradıkları aşikârdı. Aradıkları kişi kendisi miydi?

Anayoldan yürüme riskini alamadı. Bu aldatmacada Polowski haricinde başka kimlerin parmağının olduğunu bilmek imkânsızdı.

Yürüyerek şehrin dış mahallelerine ulaşmak en az bir saatini aldı. Bunu başardığında o kadar güçsüz düşmüştü ki ayakta güçlükle dikiliyordu. Hastaneden apar topar kaçmasına sebep olan adrenalin seli sonunda yavaş yavaş dinmeye başlamıştı. Bir adım daha atamayacak kadar yorgundu, otoyolun hemen yanındaki büyük bir kayaya çöktü ve gönülsüzce başparmağını kaldırdı. Yoldan geçen ilk araç, ki bu, odun yüklü bir kamyondu, hemen önünde durdu. Victor rahatlamıştı. Araca binerek minnettar bir tavırla koltuğa yığıldı.

Şoför pencereden dışarı tükürdü, sonra gözlerini kısarak şapkasının altından Victor'a baktı. "Uzağa mı gidiyorsun?"

"Sadece birkaç kilometre kadar. Oak Hill Yolu'na."

"Evet. Ben de oradan geçeceğim." Şoför tekrar yola çıktı. Kamyon otoyoldan aşağı hızla ilerlerken arkasında siyah bir egzoz dumanı bıraktı, radyoda yüksek sesle bir müzik çalıyordu.

Gitarın kopuk ezgileri arasında Victor oturduğu yerde hızla doğrulmasına sebep olan bir ses duydu. Siren sesiydi

bu. Başını hızla çevirdiğinde, bir ekip aracının arkalarından tam gaz yaklaştığını fark etti. *İşte, buraya kadar,* diye düşündü. *Beni buldular. Kamyonu durdurup beni tutuklayacaklar.*

Peki neden? Hastaneden kaçtığı için mi? Bayan Redfern'i aşağıladığı için mi? Ya da Polowski ona dair bir suçlamada bulunduğu için mi?

Yaklaşan bir kaçınılmazlık hissiyle ekip aracının önlerine geçmesini ve kamyonu kenara çekmeleri için ışığını yakmasını bekledi. Hatta durdurulacaklarından o kadar emindi ki, polis aracı yanlarından hızla geçip otobanda kükreyerek yoluna devam ettiğinde şaşkınlıkla bakakaldı.

Yol arkadaşı, hızla gözden kaybolan polis aracını işaret ederek yavan bir şekilde, "Bir sorun olmalı," dedi.

Victor boğazını temizlemeyi başardı. "Sorun mu?"

"Evet. Şu sireni kullanma fırsatını pek yakalayamazlar ama yakaladıklarında da, bununla yeri göğü inletirler."

Kalbi göğüskafesini deli gibi döven Victor arkasına yaslandı ve kendini rahatlamaya zorladı. Endişelenmesini gerektirecek hiçbir şey yoktu. Polis onun peşinde değildi, başka bir şeyle ilgileniyorlardı. Sirenlere ne tür bir facianın sebep olduğunu merak etti. Muhtemelen bu otomobil gezintisine çıkan birkaç çocuktan daha heyecan verici bir şey değildi.

Oak Hill Yolu dönüşüne ulaştıklarında Victor'un nabzı normale dönmüştü. Şoföre teşekkür etti, araçtan indi ve Catherine Weaver'ın evine doğru yürümeye başladı. Bu uzun bir yürüyüştü. Yol bir çam korusunun içinden uzanıyordu. Yol boyunca sık sık posta kutularının önünden geçmiş, her sefe-

rinde ağaçların arasından baktığında bir evle karşılaşmıştı. Catherine'in adresine hızla yaklaşmaktaydı.

Ona ne diyecekti? Şu ana kadar sadece onun evine ulaşmaya odaklanmıştı. Şimdi neredeyse hedefe vardığına göre, neden hastane yatağından apar topar kalktığını ve onu görmek için bunca yol kat ettiğini açıklayacak mantıklı bir sebep bulmalıydı. Basit bir, *hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim,* bu durumu kurtarmazdı. Film kutusunun onda olup olmadığını öğrenmeliydi. Ama tabii ki o da bunun neden bu kadar önemli olduğunu bilmek isteyecekti.

Ona doğruyu söyleyebilirsin.

Hayır, unut bunu. Virüslere, ölen bilimadamlarına ve aldatılan FBI ajanlarına dair garip bir hikâyeyle ortaya çıkması durumunda onun vereceği tepkiyi tahmin edebiliyordu. *FBI sizi yakalamaya mı çalışıyor? Anlıyorum. Peki, peşinizde başka kim var, Bay Holland?* Bu o kadar paranoyakça bir yaklaşımdı ki, Victor neredeyse kahkahalara boğulmak üzereydi. Hayır, ona bunların hiçbirini anlatamazdı, yaparsa kendini tekrar hastanede buluverirdi ve bu kez Bayan Redfern'in Üç Doğu'sunun cennet gibi görüneceği diğer bir koğuşa atılırdı.

Catherine'in bunların hiçbirini bilmesine gerek yoktu. Aslında, herşeyden habersiz kalması en iyisiydi. Bu kadın onun hayatını kurtarmıştı; Victor'un yapmak isteyeceği en son şey onu tehlikeye atmak olurdu. Ondan istediği tek şey şu filmdi. Bugünden sonra, Catherine onu bir daha görmeyecekti.

Ona ne söyleyeceğini düşünmekle o kadar meşguldü ki,

virajı dönmeden önce polis arabalarının farkına varmadı. Rustik sedir evin önüne park edilmiş üç ekip aracıyla, ki muhtemelen bu Garberville'in polis filosunun tümüydü, karşılaşınca olduğu yerde dondu kaldı. Yarım düzine komşu çakıl döşeli garaj yolunda sallana sallana dolaşıyor, başlarını inanmaz tavırla iki yana sallıyorlardı. Ulu Tanrım, Catherine'e bir şey mi olmuştu?

Victor geri dönüp kaçma arzusunu bastırarak ileri doğru atıldı, ekip araçlarının yanından, seyirci topluluğunun arasından geçti, o an üniformalı bir memur tarafından durduruldu.

"Özür dilerim efendim. Hiç kimsenin bu noktadan ileri geçmesine izin yok."

Victor sersem sersem yere baktı ve polisin olay mahallini kırmızı bir bantla çevrelediğini fark etti. Bakışları yavaşça bandın ötesine, açık garajın yakınlarına park edilmiş eski Datsun'a doğru hareketlendi. Bu, Catherine'in aracı mıydı? Umutsuzca onun Datsun kullanıp kullanmadığını hatırlamaya çalıştı ancak dün gece etraf çok karanlıktı ve o kadar büyük bir acı içerisindeydi ki, buna dikkat bile etmemişti. Hatırlayabildiği tek şey aracın küçük bir model olduğu, bacaklarının içeri zorbela sığdığıydı. Ardından arka tampondaki rengi solmuş park etiketini fark etti: *Park İzni, Stüdyo A Parkı.*

Dün gece Catherine ona, *bağımsız bir film şirketi adına çalışıyorum,* demişti.

Bu onun arabasıydı.

İsteksizce Datsun'un hemen arkasındaki lekeli çakıllara

odaklandı. Her ne kadar mantıklı yanı bu tuhaf tuğla kırmızısının sadece kurumuş kan olabileceğini biliyor olsa da, bunu inkâr etmek istedi. Bu lekenin, bu meşum polis kalabalığının başka bir açıklamasının olduğuna inanmayı arzuladı.

Konuşmayı denedi ama sesi sanki çakılların üzerinden bir şey sürükleniyormuş gibi bir gürültüyü andırdı.

Polis memuru, "Ne dediniz efendim?" diye sordu.

"Ne... ne oldu?"

Memur başını üzgün bir tavırla salladı. "Kadın dün gece öldürülmüş. On yılın ardından yaşadığımız ilk cinayet."

"*Cinayet mi?*" Victor'un bakışları dehşet içinde hâlâ kan lekeli çakıla odaklıydı. "Peki *neden?*"

Memur omzunu silkti. "Henüz bilmiyoruz. Belki de hırsızlık, ama ben adamın pek fazla bir şey aldığını düşünmüyorum." Datsun'u işaret etti. "Bir tek araca izinsiz girilmiş."

Victor, o an bir şey söylemişse bile, bunun ne olduğunu hiçbir zaman hatırlayamadı. Kendisini seyircilerin arasından gerisingeri taşıyan bacaklarını üç polis aracının yanından geçtiğini ve yola yöneldiğini zar zor anımsıyordu. Güneş ışığı o kadar parlaktı ki gözlerini acıttı, nereye gittiğini görmekte zorlandı.

Onu ben öldürdüm, diye düşündü. *O benim hayatımı kurtardı, ben ise onu öldürdüm.*

Suçluluk duygusu boğazında düğümlendi, nefes almakta, hissettiği acıdan dolayı bir adım daha atmakta zorlandı. Uzunca bir süre yolun kenarında dikildi, başı güneş ışığının altında öne eğik, kulakları kargaların sesleriyle doluydu. Tanımadığı kadın için yas tuttu.

Sonunda başını tekrar kaldırmayı başardığında, anayola yaptığı yürüyüşün geriye kalanı öfkeyle beslendi. Bu, Catherine'in katiline duyduğu öfkeydi. Onu böyle bir tehlikeye attığı için kendisine duyduğu öfke... Katilin aradığı şey filmdi ve bunu muhtemelen Datsun'da bulmuştu. Bulmamış olsaydı, evin de altı üstüne getirilirdi.

Victor, *şimdi ne olacak?* diye düşündü. Evrak çantasının, kanıtın büyük kısmıyla birlikte, hâlâ enkaz halindeki aracında olabilme ihtimalini aklından çıkarttı. Katilin arama yaptığı ilk yer burası olmalıydı. Film yoksa, kanıt yok demekti. Her şey Viratek'in anlatacaklarına karşı kendi anlatacaklarıyla sınırlı kalmıştı. Gazeteler onu hoşnutsuz eski bir çalışandan öte görmeyeceklerdi. Ayrıca Polowski'nin kendini aldatmasının ardından, FBI'a da güvenemezdi.

Bu son düşünceyle adımlarını hızlandırdı. Garberville'den ne kadar çabuk uzaklaşırsa o kadar iyiydi. Anayola vardığında otostop yapacaktı. Şehirden güven içinde çıktığında, bir sonraki adımını planlamak için yeterince zamanı olacaktı.

Güneye, San Francisco'ya gitmeye karar verdi.

Üçüncü Bölüm

Archibald Black, Viratek'teki ofisinin penceresinden limuzinin üç şeritli garaj yolundan kayarcasına ilerleyişini ve ön girişte duruşunu seyretti. Komik bir tavırla homurdandı. Kovboy şehre geri dönmüştü, lanet olsun. Gizliliğin önemi konusunda gösterdiği onca titizliğin ardından, geri zekâlı buraya limuzinle gelme cesaretini göstermişti, hem de üniformalı bir şoförle.

Black pencereden uzaklaşıp masasına doğru ilerledi. Ziyaretçiye dair beslediği horgörüye rağmen, adamın kendini kaygılı hissetmesine sebep olduğunu itiraf etmeliydi, tıpkı girişimci olarak adlandırılan diğerlerinin yaptığı gibi. Onca kasın gerisinde yeterince zekâları yoktu. *Embesillerin elinde çok fazla güç var*, diye düşündü. Bu ülkeyi yönetenlerin bir örneği miydi?

Dahili telefon sistemi cızırdadı. Sekreteri, "Bay Black?" dedi. "Bay Tyrone adında, sizi görmek isteyen biri var."

Black, yüzünden aşağılama ifadesini silerek, "İçeri gönder lütfen," dedi. Kapı açılıp Matthew Tyrone içeri girerken,

suratına nazik bir hürmet ifadesi yerleşti.

Tokalaştılar. Tyrone'un eli mantıksız derecede sıkıydı, sanki Black'e göreceli güç konumlarını hatırlatmaya çalışıyor gibiydi. Tavırları eski bir denizcinin düzenliliğini taşıyordu, ki Tyrone gerçekten de eski bir denizciydi. Bahriyeli günlerinin çok gerilerde kaldığını ele veren tek şey kalınlaşmaya başlayan beliydi.

Yerlerine otururlarken Black, "Washington'dan buraya uçuşunuz nasıldı?" diye sordu.

"Hizmet korkunçtu. Şu kadarını söyleyebilirim ki ticari uçuşlar olmaları gerektiği gibi değil. Amerikalıların ayrıcalıkları için iyi miktarda para ödedikleri düşünülürse..."

"Eminim ki ABD başkanının seyahat ettiği uçakla kıyas kabul etmez."

Tyrone gülümsedi. "En iyisi işimize dönelim. Yaşadığın şu küçük kriz ne durumda, anlat bakalım."

Black Tyrone'un *yaşadığın* kelimesini söyleyiş tarzını fark etti. *Yani şimdi bu artık benim sorunum oldu,* diye düşündü. Doğal olarak. Reddedilebilirlikle söylemek istedikleri buydu: İşler ters gittiğinde, suç karşındakinde kalır. Bu bilgilerin bir kısmının bile dışarı sızması durumunda kafası uçurulacak kişi Black'ti. İşte, bu kontratın bu kadar kazançlı olma sebebi de buydu, Black, yani Viratek, bu riski almak istemişti.

Black, "Dokümanları kurtardık," dedi. "Ve film kutusunu da. Negatifler şu an basımda."

"Ya şu iki çalışanın?"

Black boğazını temizledi. "Bunu uzatmanın bir anlamı yok."

"Onlar ulusal güvenliğe karşı bir tehdit."

"Onları öylesine öldüremezsiniz!"

"Öldüremez miyiz?" Tyrone'un gözleri soğuk, bakır kalay karışımı bir griydi. Kendini "Kovboy" olarak adlandıran birine uygun bir renkti. İnsan böyle gözlere sahip biriyle kesinlikle tartışamazdı. Kendini koruma güdüsüne sahip birisiyseniz asla.

Black başını saygılı bir şekilde önüne eğdi. "Ben bu tür... işlere alışkın değilim. Ve sizin şu Savitch adlı adamınızla çalışmaktan da hoşlanmıyorum."

"Bay Savitch daha önce bizim için iyi bir iş çıkarttı."

"Kendisi benim kıdemli bilimadamlarımdan birini öldürdü!"

"Bence bu gerekli bir adımdı."

Black mutsuz bir şekilde masasına baktı. Şu Savitch adlı canavarı düşünmek bile titremesine yol açtı.

"Martinique işi neden kötü gitti?"

Black, *çünkü adam vicdanlıydı,* diye düşündü. Tyrone'a baktı. "Bunu önceden tahmin etmenin hiçbir yolu yoktu. Kendisi ticari araştırma-geliştirmede çalışmıştı. Daha önce kesinlikle en ufak bir güvenlik sorunu çıkarmadı. Gizli belgeleri aldığını ancak bir hafta kadar önce fark ettik. Sonra işin içine Victor Holland girdi."

"Holland ne kadarını biliyor?"

"Holland'ın projeyle bir alakası olmadı. Ama akıllı bir

adam. Eğer o kâğıtlara şöyle bir göz gezdirdiyse, parçaları birleştirilmiş olabilir."

Şimdi Tyrone telaşlanmıştı, parmakları masayı dövüyordu. "Bana Holland'dan bahset. Ona dair ne biliyorsun?"

"Şahsi dosyasına baktım. Kırk bir yaşında, San Diego'da doğup büyümüş. Papaz okuluna girmiş ancak bir yıl sonra bırakmış. Stanford'a devam etmiş, sonra da MIT'ye. Biyokimya üzerine doktora yapmış. Dört yıldır Viratek'te çalışıyordu. En önde gelen araştırmacılarımızdan biriydi."

"Ya özel hayatı?"

"Karısı üç yıl önce lösemiden öldü. Şu günlerde oldukça içine kapanık yaşıyor. Sessiz bir adam, klasik cazdan hoşlanıyor. Amatör bir grupta saksafon çalıyor."

Tyrone güldü. "Senin şu tipik geri zekâlı bilimadamlarından biri yani." Bu tıpkı Tyrone gibi eski denizci birinin yapabileceği salakça yorumlardan biriydi. Bu, Black'in sinirlerini bozan türden bir aşağılamaydı. Yıllar önce, Viratek Industries'i yaratmadan evvel, Black de araştırmacı biyokimyacı olarak çalışıyordu.

Tyrone, "O, def edilmesi kolay biri olmalı," dedi. "Deneyimsiz ve muhtemelen de korkmuş." Evrak çantasına uzandı. "Bay Savitch bu tür konularda uzmandır. Ona bu sorunu çözme yetkisini vermeni öneririm."

"Tabii ki." Doğrusunu söylemek gerekirse, Black başka bir seçeneğinin olduğunu düşünmüyordu. Nicholas Savitch şeytani, korkutucu bir güce sahip, bir kez zincirinden kurtulunca kontrol edilemeyen bir adamdı.

Dahili telefon hattı cızırdadı. Sekreter, "Fotoğraf laboratuvarından Bay Gregorian burada," dedi.

"İçeri gönder." Black Tyrone'a şöyle bir göz attı. "Filmler basıldı. Martinique'nin neyi fotoğraflamayı başardığına bir bakalım."

Gregorian elinde kalın bir zarfla içeri girdi. Tomarı masanın karşısında oturan Black'e uzatarak, "İşte, talep ettiğiniz baskılar burada," dedi. Sonra eliyle ağzını kapattı, kahkahayı andıran boğuk bir ses yankılandı.

Black, "Bir şey mi var, Bay Gregorian?" diye sordu.

"Hayır efendim."

Tyrone araya girdi. "Pekâlâ, görelim şunları bakalım!"

Black birkaç fotoğraf çıkarıp bunları herkesin göreceği şekilde masaya yaydı. Adamlar fotoğraflara baktı.

Uzunca bir süre kimse konuşmadı. Sonra Tyrone, "Bu bir tür şaka mı?" diye sordu.

Gregorian kahkaya boğuldu.

Black, "Bu da ne demek oluyor?" dedi.

Gregorian, "Bana verdiğiniz negatifler bunlar efendim," dedi. "Hepsini bizzat kendim bastım."

"Victor Holland'dan aldığın fotoğraflar bunlar mı?" Tyrone'un ses tonu, yumuşaktı, ardından yavaş yavaş bir kükreyişe büründü. "*Çıplak kadın* resimleri mi?"

Black, "Ortada bir hata var," dedi. "Bu yanlış film."

Gregorian daha da sesli gülmeye başladı.

Black, "Kes sesini!" diye haykırdı. Tyrone'a baktı. "Bu nasıl oldu bilmiyorum."

"O zaman istediğimiz filmler hâlâ dışarıda bir yerlerde, öyle mi?"

Black bitkin bir tavırla başını sallayıp onayladı.

Tyrone telefona uzandı. "Bu işi halletmeliyiz. Hemen." Black, "Kimi arıyorsunuz?" diye sordu.

Tyrone rakamları tuşlarken, "Bu işi yapabilecek adamı," dedi. "Savitch'i."

Victor, Lombard Sokağı'ndaki otel odasında avokado yeşili halıyı hızla arşınladı, bir plan yapmak için beynini zorluyordu. Herhangi bir plan. Tıkır tıkır çalışan bilimadamı kafası, durumu öğelerine çoktan ayırmıştı. Sorunu tanımla: Orada beni öldürmek isteyen birisi var. Hipotezini ifade et: Jerry Martinique tehlikeli bir şeyi gün yüzüne çıkardı ve bu yüzden öldürüldü. Şimdi bilginin ve tabii kanıtın bende olduğunu düşünüyorlar ama yok. Hedef: Hayatta kal. Yöntem: *Lanet olası hangi yolu bulursan o şekilde!*

Son iki gündür, tek stratejisi değişik ucuz otel odalarında saklanmak ve halıları arşınlamaktan ibaretti. Sonsuza kadar saklanamazdı. Eğer polisler bu işe dahil olduysa, ki buna inanmak için haklı sebepleri vardı, kısa süre sonra kredi kartı harcamalarını takip etmeye başlayacaklar, onu nerede bulacaklarını tam olarak bileceklerdi.

Bir saldırı planının olması lazım.

FBI'a gitmek kesinlikle söz konusu değildi. Victor'un temasa geçtiği kişi Sam Polowski'ydi, onunla Garberville'de

buluşacaklardı. Bu toplantıdan başka hiç kimsenin haberdar olmaması gerekliydi. Sam Polowski ortalıkta görünmemişti.

Ama orada birisi vardı. Victor'un ağrıyan omzu bu felakete yakın buluşmanın daimi kanıtıydı.

Gazetelere gidebilirim. İyi ama kuşkucu muhabiri nasıl ikna edecekti? Milyonlarca insanı öldürebilecek kadar tehlikeli bir projeyle ilgili hikâyelere kim inanacaktı? Anlattıklarının paranoyak bir zihnin ürünü olduğunu düşüneceklerdi.

Ben paranoyak değilim.

Televizyona yönelerek saat beş haberlerini açtı. Saçları mükemmel bir şekilde yapılmış spiker kadın, okulun son günü, mutlu çocuklar ve Noel tatili hakkında bir haberi okurken ekrandan gülümsedi. Ardından yüz ifadesi ciddileşti. Büyük bir dönüşüm. Victor bir anda kendini bir sonraki hikâyeyle birlikte televizyona bakar halde buluverdi.

"Ve Garberville, Kaliforniya'da, çarşamba sabahı öldürülmüş halde bulunan kadına dair yürütülen cinayet araştırmasında yeni bir bulguya rastlanmadı. Bir ev kadını olan otuz dokuz yaşındaki Sarah Boylan garaj yolunda yatar halde bulundu, boynuna aldığı bıçak darbeleriyle öldürüldüğü saptandı. Kurban beş aylık hamileydi. Polis bu trajedideki mantık eksikliğinden şaşkınlığa uğradıklarını belirtiyor. Şu anda ortada herhangi bir şüpheli de yok. Ulusal haberlere geçtiğimizde..."

Victor, *hayır, hayır, hayır!* diye düşündü. O, hamile değildi. Adı Sarah değildi. Bu bir hata...

Yoksa öyle miydi?

Ona, *benim adım Catherine,* demişti.

Catherine Weaver. Evet, isimden emindi. Bunu hayatının sonuna kadar hatırlayacaktı.

Yatağa oturdu, olaylar beyninde hızla dönüp duruyordu. Sarah. Cathy. Garberville'de bir cinayet.

Sonunda ayağa kalktığında, hâlâ bir aciliyet, hatta panik hissi içerisindeydi. Otel odasındaki telefon defterini kaptı ve karıştırmaya başladı. Şimdi anlıyordu. Katil hata yapmıştı. Cathy Weaver hâlâ hayattaysa, film onda olabilirdi ya da bunu nerede bulabileceğini biliyor olabilirdi. Victor ona ulaşmalıydı.

Başka biri ulaşmadan önce.

Hiçbir şey Cathy'yi San Francisco'daki dairesine geri döndüğünde hissettiği tanımlanamaz kasvet hissine hazırlayamazdı. O gece, Sarah'nın vefatını takip eden o akşam, Garberville'deki otelde ağlayarak tüm gözyaşlarını döktüğünü düşünmüştü. Ama durum öyle değildi. Hâlâ gözyaşlarına boğuluyor, ardından da karanlık, derin düşüncelere dalıyordu. Şehre yaptığı yolculuk geçici süreliğine hislerini uyuşturmuştu. Ancak kapısına uzanan basamakları tırmanarak ikinci kattaki dairesinin ölümcül sessizliğiyle karşılaştığında, elemden boğulduğunu bir kez daha hissetti. Ve kafa karışıklığıyla. Dünyada ölecek onca insan varken, neden bu olay gelip Sarah'yı bulmuştu?

İsteksizce valizini boşaltmaya başladı. Ardından, kendini bir şeylerle meşgul olmaya zorlayarak buzdolabını gözden geçirdi ve rafların bomboş olduğunu gördü. Bu, dairesinden kaçıp çıkmak için ihtiyaç duyduğu bahanenin ta kendisiydi. Kot pantolonunun üzerine bir süveter geçirdi, kaçıp kurtulma hissiyle dört blok yürüyerek mahalle marketine gitti. Sadece ekmek, yumurta ve meyve gibi zaruri ihtiyaçlarını aldı. Bunlar birkaç gün boyunca, tekrar ayağa kalkıp net bir şekilde düşünmeye başlayana kadar yeterdi.

Her iki elinde birer alışveriş torbasıyla, toplanmaya başlayan karanlık eşliğinde dairesinin yer aldığı apartmana yürüdü. Gece serindi, üzerine ceket almadığına hayıflandı. Açık pencereden bir kadın seslendi: "Yemek zamanı!" Sokakta top oynayan iki çocuk dönüp eve doğru koşturdu.

Cathy dairesine ulaştığında titriyordu, kolları torbalar yüzünden ağrımıştı. Merdivenleri, tek torbayı kalçasının üzerinde dengeleyerek yorgun argın tırmandı, anahtarlarını zorlukla çekip çıkardı ve güvenlik kapısını açtı. Tam içeri girerken ayak sesleri duydu, ardından yandan kendisine doğru yaklaşan bir hareketlenme fark etti. Kapı girişinden binaya doğru sürüklendi. Alışveriş torbalarından biri düştü, elmalar yere saçıldı. Öne doğru tökezledi, ahşap tırabzanları yakalayarak dengesini kazandı. Kapı arkasından hızla kapandı.

Arkasına döndü, saldırgana karşı koymaya hazırdı.

Bu kişi Victor Holland'dı.

Şaşkınlık içinde, "Sen!" diye fısıldadı.

Cathy'nin kim olduğundan emin değilmiş gibiydi. Çılgınca yüzünü taradı, sanki karşısındakinin doğru kadın oldu-

ğunu teyit etmek ister gibiydi. "Cathy Weaver?"

"Sen ne yaptığını..."

Adam, "Dairen neresi?" diyerek araya girdi.

"Ne?"

"Burada böyle dikilemeyiz."

"Dairem... üst katta."

"Haydi gidelim." Cathy'nin koluna doğru uzandı ama Cathy geri çekildi.

Başını önüne eğip etrafa saçılmış elmalara bakarak, "Erzaklarım," dedi.

Victor hızla elmaları topladı, torbalardan birine doldurdu ve Cathy'yi merdivenlere doğru itti. "Çok zamanımız yok."

Cathy yorgun argın bir halde durmadan önce, merdivenlerden sürüklenerek çıkarılıp koridorun yarısına kadar koşturulmaya ses etmedi. "Dur bir dakika. Tüm bunlar ne anlama geliyor, bana anlatacaksınız, Bay Holland. Hem de bunu hemen şimdi yapacaksınız,. Yoksa buradan tek bir adım daha atmayacağım!"

"Anahtarlarını ver."

"Böyle..."

"*Anahtarlarını ver!*"

Cathy ona bakakaldı, verilen emirle irkilmişti. Aniden Victor'un gözlerinde gördüğü şeyin panik olduğunu fark etti. Avlanmış bir adamın gözleriydi.

Otomatikman ona anahtarları uzattı.

Victor, "Burada bekle," dedi. "İzin ver, daireni kontrol edeyim."

Adam kapısını açıp içeri büyük bir dikkatle girerken, Cathy olan biteni şaşkınlık içinde seyretti. Kısa bir an için hiçbir şey duymadı. Onu dairede dolaşırken hayal etti. Her bir odayı denetlemek için kaç saniyeye ihtiyaç duyacağını tahmin etmeye çalıştı. Bu küçük bir daireydi, neden bu iş bu kadar uzun bir zaman almıştı ki?

Yavaşça kapıya doğru hareketlendi. Tam girişe vardığında Victor'un başı dışarı doğru uzandı. Cathy şaşkınlıktan hafif bir çığlık attı. Elindeki erzak torbası tam kayıp düşüyordu ki Victor yakaladı.

"Sorun yok," dedi. "Gel içeri."

Cathy daha eşikten içeri adımını atar atmaz Victor kapıyı kilitleyip sürgüsünü çekmişti. Sonrasında oturma odasını hızla turladı, kalın perdeleri kapattı, pencereleri kontrol etti.

Cathy, onu oda boyunca takip ederek, "Neler olduğunu bana anlatacak mısın?" diye sordu.

"Başımız belada."

"Yani *senin* başının belada olduğunu söylemeye çalışıyorsun."

"Hayır. *Bizim* demek istiyorum. İkimizin de." Cathy'ye doğru döndü, bakışları net ve sabitti. "Film sende mi?"

Cathy sohbetin ani değişiminden dolayı kafası tamamen karışarak, "Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu.

"Film rulosu. Otuz beş milimetre. Plastik bir kutuda. Sende mi?"

Cathy yanıtlamadı. Ancak geçen geceden, Sarah'yı içeren bir görüntü gözünün önünde belirmişti; mutfak tezgâhı

üzerinde duran bir film rulosu. Arkadaşı Hickey'e ait olduğunu düşündüğü o film. Bornozunun cebine, ardından da çantasına attığı o rulo. Ama tüm bunları belli etmeyecekti, bunu neden istediğini anlamadan olmazdı. Victor'a amaçlı bir şekilde boş ve anlamsız baktı.

Victor hayal kırıklığına uğrayarak kendini derin bir nefes almaya zorladı, ardından en baştan başladı. "Beni bulduğun o gece... otobanda... bu rulo cebimdeydi. Hastanede kendime geldiğimde ise yanımda değildi. Arabanda düşürmüş olabilirim."

"Bu film rulosunu neden istiyorsun?"

"Ona ihtiyacım var. Kanıt olarak..."

"Ne için?"

"Bunu açıklamak çok uzun sürer."

Cathy omuz silkti. "Şu anda yapacağım bundan daha iyi hiçbir şey yok."

"*Lanet olsun!*" Victor ona uzun adımlarla yaklaştı. Cathy'yi omuzlarından yakalayıp kendisine bakmaya zorladı. "Anlamıyor musun? Arkadaşın bu yüzden öldürüldü! Arabana habersiz girdikleri o gece bu film rulosunu arıyorlardı!"

Cathy ona baktı. Bu ani bir kavrayış ve dehşet bakışıydı. "Sarah..."

"Yanlış zamanda yanlış yerdeydi. Katil onu *sen* sanmış olmalı."

Cathy, Victor'un amansız bakışları altında kendini kapana kısılmış gibi hissetti. Bir de söylediklerinin kaçınılmaz

tehdidi karşısında... Dizleri titreyip bükülüverdi. En yakın sandalyeye çöktü kaldı. Orada uyuşuk bir sessizlik içinde oturdu.

Victor, "Buradan ayrılmalısın," dedi. "Onlar seni bulmadan önce. Aradıkları Cathy Weaver'ın sen olduğunu keşfetmeden önce."

Cathy yerinden kımıldamadı. Kımıldayamadı.

"Haydi, Cathy. Çok zamanımız yok!"

Cathy yumuşak bir ses tonuyla, "O film rulosunda ne vardı?" diye sordu.

"Söyledim sana. Kanıt. Viratek adlı bir şirkete karşı kanıt."

Cathy kaşlarını çattı. "Bu... bu senin çalıştığın şu şirket değil mi?"

"Bir zamanlar çalıştığım."

"Ne yaptılar?"

"Bir tür yasadışı araştırma projesi yürütüyorlar. Sana detayları açıklayamam."

"Neden açıklayamayasın ki?"

"Çünkü o kadarını bilmiyorum. Kanıtları toplayan kişi ben değilim. İş arkadaşım... bir dost... bunu bana öldürülmeden hemen önce verdi."

"Öldürülmeden de ne demek?"

"Polis bunun kaza olduğunu zannediyor. Ben tam tersini düşünüyorum."

"Şimdi sen bana onun bir araştırma projesi yüzünden öldürüldüğünü mü söylüyorsun?" Başını salladı. "Üzerinde

çalıştığı şey çok tehlikeli olmalı."

"Şu kadarını biliyorum. Proje kimyasal silah içeriyor. Bu da araştırmayı yasadışı yapıyor. Ve tabii inanılmaz derecede de tehlikeli."

"Silah mı? Hangi hükümet adına?"

"Bizim hükümet."

"Anlamıyorum. Eğer bu federal bir projeyse, bu onu yasal yapar, öyle değil mi?"

"Geniş planda değil. Üst düzeydeki insanlar kuralları yıkmakla tanınırlar."

"Ne kadar üst düzeyden bahsediyoruz?"

"Bilmiyorum. Hiç kimseden emin olamam. Polisten, Adalet Bakanlığı'ndan. FBI'dan."

Cathy'nin gözleri kısıldı. Duyduğu şeyler ona deli saçmalıkları gibi geliyordu. Ama ses... ve o gözler... inanılmaz derecede mantıklıydı. Bunlar, o gözler deniz yeşiliydi. İçlerinde Cathy'nin gereksinim duyduğu tek güvence olan dürüstlük ve metaneti barındırıyordu.

Cathy alçak sesle, "Yani şimdi sen bana FBI'ın senin peşinde olduğunu söylüyorsun. Doğru mu?" diye sordu.

Victor'un gözlerinde ani bir öfke alevlendi, ardından aynı hızla kayboldu. Homurdanarak kanepeye gömüldü ve eliyle saçlarını sıvazladı. "Deli olduğumu düşündüğün için seni suçlamıyorum. Bazen ben de aklımı kaçırıp kaçırmadığımı merak ediyorum. Güvenebileceğim biri varsa, onun sen olabileceğini düşündüm..."

"Neden ben?"

Victor ona baktı. "Çünkü hayatımı kurtaran kişi sensin. Bundan sonra öldürmeye çalışacakları ilk kişi sensin."

Cathy dondu kaldı. Hayır, hayır, bu delilikti. Şimdi de onu kendi kâbusuna sürüklüyor, cinayet ve komplolardan oluşan bu hikayeye inanmasını sağlamaya çalışıyordu. Onun bunu yapmasına izin vermeyecekti! Ayağa kalkıp uzaklaşmaya başladı, ancak Victor'un sesi tekrar durmasına yol açtı.

"Cathy, bir düşün. Arkadaşın Sarah neden öldürüldü? Çünkü onu *sen* sandılar. Şu ana kadar yanlış kadını öldürdüklerini fark etmiş olmalılar. Geri gelmeleri ve işlerini doğru yapmaları gerekecek. Olur da bir şey biliyorsundur diye. Elinde kanıtın vardır diye..."

Cathy kulaklarını elleriyle kapatarak, "Bu delilik!" diye haykırdı. "Hiç kimse peşimde değil."

"Çoktan yola çıktılar bile!" Gömleğinin cebinden yırtık pırtık bir gazete kâğıdı çıkarttı. "Buraya gelirken şans eseri bir gazete bayiinin önünden geçtim. Ön sayfalarda bu vardı." Sayfayı ona uzattı.

Cathy şaşkınlık içinde orta yaşlı kadının fotoğrafına baktı, bu ona tamamen yabancıydı. Fotoğrafın altındaki başlıkta, *San Franciscolu kadın evinin girişinde vurularak öldürüldü*, yazıyordu.

"Bunun benimle bir alakası yok," dedi.

"Adına bak."

Cathy'nin bakışları kurbanın kimliğini detaylandıran üçüncü paragrafa kaydı.

Kadının adı Catherine Weaver'dı.

Gazete kâğıdı avucundan kayıp yere doğru süzüldü.

Victor, "San Francisco telefon rehberinde üç Catherine Weaver var," dedi. "Bu kadın sabah saat dokuzda vurularak öldürüldü. İkincisine ne oldu bilmiyorum. O da çoktan ölmüş olabilir. Bu da seni listede bir sonraki konumuna sokuyor. Senin yerini belirlemek için yeterince zamanları oldu."

"Ben şehir dışındaydım... bir saat önce döndüm."

"Ki bu da neden hâlâ hayatta olduğunu açıklıyor. Belki de buraya daha önceden geldiler. Belki senden önce diğer iki kadını gözden geçirmeye karar verdiler."

Cathy hızla ayağa fırladı, birdenbire kaçma isteğiyle çılgına dönmüştü. "Eşyalarımı toplamalıyım."

"Hayır. Bir an önce burada

n çıkalım."

İçinden yükselen bir ses, *evet, ne diyorsa onu yap!* diye haykırdı.

Başını sallayarak onayladı. Dönerek körü körüne kapıya yöneldi. Tam yarı yola ulaşmıştı ki duraksadı. "Çantam..."

"Nerede?"

Cathy geri döndü, perdesi çekilmiş bir pencereyi geçti. "Sanırım şurada..."

Bunu takip eden sözleri patlayarak etrafa saçılan camlar yüzünden yarıda kesildi. Kapalı perdeler cam parçalarının tenine saplanmasını engelleyen tek şeydi. Cathy kendini yere attı. O an ikinci silah sesi duyuldu. Kısa bir süre sonra Victor Holland'ın üzerine çıkıp yattığını fark etti, üçüncü mermi karşı duvara saplanır, ahşap ve sıva parçaları etrafa savrulurken vücudunu onunkine siper etmişti.

Perdeler dalgalandı, ardından hareketsiz kaldı.

Cathy birkaç saniye boyunca dehşetten ve üzerinde yatan Victor'un ağırlığından dolayı felce uğradı. Sonra panik onu esir aldı. Kıvrana kıvrana serbest kaldı, daireden çıkıp kaçmak niyetindeydi.

Victor, "Sakın doğrulma!" diye haykırdı.

"Bizi öldürmeye çalışıyorlar!"

"Bunu onlar için kolaylaştırma!" Cathy'yi çekip tekrar yere yatırdı. "Çıkıyoruz ama ön kapıdan değil."

"Nasıl..."

"Yangın merdivenin nerede?"

"Yatak odası penceremde."

"Çatıya çıkıyor mu?"

"Emin değilim. Sanırım çıkıyor.."

"Haydi o zaman, gidelim."

Koridordan emekleyerek, Cathy'nin, ışıkları yanmayan yatak odasına geçtiler. Pencerenin altında etrafı dinleyerek duraksadılar. Dışarıda, karanlıklar arasında çıt çıkmıyordu. Sonra, aşağıdan kırılan camın şangırtısı geldi.

Victor, "Çoktan binaya girdi bile!" diyerek tısladı. Pencereyi hızla ardına kadar açtı. "Çık, çık!"

Cathy'nin yönlendirilmeye ihtiyacı yoktu. Elleri titreyerek kendini dışarı attı ve yangın merdiveninde çömeldi. Victor hemen arkasındaydı.

Cathy'ye, "Yukarı," diye fısıldadı. "Çatıya."

Cathy üçüncü kata uzanan merdivenleri tırmanıp Bayan

Chang'ın dairesini geçerken, *ya sonra ne olacak?* diye merak etti. Bayan Chang bu hafta şehir dışındaydı, New Jersey'deki oğlunu ziyarete gitmişti. Daire karanlıktı, pencereleri sıkı sıkı kilitlenmişti. İçeri giriş yoktu.

Victor onu ileri doğru dürtükleyerek, "Devam et," dedi.

Geriye sadece birkaç basamak kalmıştı.

Sonunda Cathy kendisini yukarı çekip asfalt çatıya bastı. Bir saniye sonra Victor hemen yanına düştü. Saksıdaki bitkiler karanlıkta titreşti. Burası Bayan Chang'ın çatı bahçesiydi. Çin şifalı bitkilerinin ve sebzelerinin hoş kokusu burunlarına kadar geliyordu.

Bitkiler arasından kendilerine yol açtılar ve çatının diğer tarafına, yandaki binanın onlarınkiyle bitiştiği noktaya geçtiler.

Cathy, "Baştan başa mı?" dedi.

"Baştan başa."

Bitişik çatıya atladılar ve diğer uca, onları diğer binadan ayıran doksan santimlik boşluğa kadar koştular. Cathy bu adımın risklerini düşünmek için duraksamadı, kendini bu boşluğun karşısına doğru fırlattı ve koşmaya devam etti. Attığı her adımın kendini tehlikeden daha çok uzaklaştırdığının bilincindeydi.

Cathy sonunda dördüncü binanın çatısında durdu ve kenardan aşağıdaki sokağa göz attı. Sona gelmişti. Birdenbire, bulunduğu yerin çok yüksek olduğunu fark etti. Yangın merdiveni çok da sağlam görünmüyordu.

Yutkundu. "Muhtemelen bunu sana söylemem için iyi

bir zaman değil fakat..."

"Neyi söylemen için?"

"Benim yükseklik korkum var."

Victor güçlükle kenara yaklaştı. "O zaman aşağıya bakma."

Cathy yangın merdivenine doğru kayarak, *doğru,* diye düşündü. *Aşağıya bakma.* Avuçları terden o kadar kaygandı ki demir parmaklıkları zorbela kavradı. Bir anda baş dönmesi atağına yakalandı, olduğu yerde dondu kaldı; uyduruk çelik yapıya umutsuzca yapışmıştı.

Victor ona, "Sakın şimdi durmaya kalkma!" diye fısıldadı. "İlerlemeye devam et!"

Cathy hâlâ yerinden kımıldamadı. Yüzünü tırabzanlara yapıştırdı, bunu o kadar büyük bir kuvvetle yaptı ki sert yüzeyin etine saplandığını hissetti.

Victor, "Sorun yok Cathy!" dedi. "Haydi, gel."

Acı çok belirgin bir hal aldı. Sersemlik hissini, hatta korkuyu bloke etti. Gözlerini tekrar açtığında dünya sabitleşmişti. Lastik gibi bacaklarla merdivenden indi, terli avuçlarını kot pantolonuna silmek için üçüncü kat merdiven sahanlığında durakladı. İnmeye devam etti, ikinci kat sahanlığına geldi. Yere ulaşmalarına hâlâ dört buçuk metre vardı. Uzatma merdivenini açtı ve aşağı kaydırmaya başladı ama merdiven o kadar yüksek sesle gıcırdadı ki Victor onu hemen durdurdu.

"Çok gürültülü. Atlamalıyız!"

"Fakat..."

Onun şaşkın bakışları arasında, Victor tırabzanların üze-

rinden kendini yere bıraktı. Aşağıdan, "Haydi!" diye fısıldadı. "Çok yüksek değil. Seni yakalayacağım."

Cathy, bir dua mırıldanarak kenardan aşağı sarktı ve elini bıraktı.

Victor onu yakalayarak şaşırttı. Ama onu ancak bir saniye kadar tutabildi. Aldığı mermi yarası omzunu güçsüzleştirmişti. Birlikte yere yuvarlandılar. Cathy tam onun üzerine düştü; bacakları kalçasının etrafına dolanmıştı, yüzleri birbirinden birkaç santim uzaktı. Bakıştılar. O kadar şaşkındılar ki nefes almakta zorlanıyorlardı.

Yukarıda bir pencere açıldı ve biri, "Hey, sizi aylaklar! Eğer hemen toz olmazsanız polis çağıracağım!" diye haykırdı.

Cathy hemen o dakika Victor'un üzerinden yuvarlanıp uzaklaştı, sendeleyerek bir çöp kovasına çarptı. Kovanın kapağı yere düştü ve kaldırıma çarparak zili andıran bir ses çıkardı.

Victor, "Bu kadar dinlenmek yeter," diye homurdandı ve tökezleyerek ayağa kalktı. "*Kımılda.*"

Sokaktan aşağı çılgınca koşmaya başladılar, dar bir ara sokağa girerek koşmaya devam ettiler. Sonunda soluklanmak için durduklarında beş blok kat etmişlerdi. Dönüp arkalarına baktılar.

Sokak boştu.

Güvendeydiler!

Nicholas Savitch güzelce düzeltilmiş yatağın yanında dikildi ve odaya göz gezdirdi. Burasının bir kadına ait olduğu her halinden belliydi. Gardıropta yarım düzine basit ancak şık elbise asılıydı, makyaj masasına hoş kokulu tozlar ve losyonlar dizilmişti. Burasının nasıl bir kadının yatak odası olduğunu anlaması için içeride attığı tek bir tur yetmişti. Bu, ince yapılı, otuz sekiz beden giyinen bir kadındı. Fırçadaki saçlar kahverengi ve omuz hizası uzunluğundaydı. Sadece birkaç parça mücevheri vardı ve doğal kokulardan, gülsuyu ve lavantadan hoşlanıyordu. En sevdiği renk ise yeşildi.

Oturma odasına geri dönerek bilgi toplamaya devam etti. Kadın Hollywood ticaret gazetesine aboneydi. Müzik zevki, tıpkı kitaplarda olduğu gibi seçiciydi. Yerde buruşturulmuş bir gazete sayfasının durduğunu fark etti. Alıp göz attı. İşte, bu çok ilginçti. Birinci Catherine Weaver'ın ölümü, üçüncü Catherine Weaver'ın gözünden kaçmamıştı.

Kâğıdı cebine attı. Sonra parçalanan pencerenin hemen yakınında, yerde duran çantayı fark etti.

Bingo.

İçindekileri kahve sehpasına boşalttı. Bir cüzdan, çek defteri, kalemler, bozuk para ve... bir adres defteri. *B*'leri açtı. Aradığı ismi orada yakaladı: Sarah Boylan.

Aradığı Catherine Weaver'ın bu olduğunu artık biliyordu. Diğer ikisini öldürmekle bu kadar çok zaman harcaması ne kadar da kötüydü.

Adres defterine göz gezdirdi. Bir düzine kadar San Francisco adresi listelenmişti. Kadın bu kez onun elinden

kurtulmayı başaracak kadar akıllı olabilirdi. Ancak gözden uzak kalmak çok daha zor bir işti. İçinde arkadaşlarının, akrabalarının ve meslektaşlarının isimleri olan bu küçük defter onu kadına götürebilirdi.

Uzakta bir yerde, bir polis sireni yankılanıyordu.

Artık buradan ayrılma zamanıydı.

Savitch adres defteriyle kadının cüzdanını aldı, kapıya yöneldi. Dışarıda, yavaş adımlarla sokaktan aşağı ilerlerken nefesi soğuk havada buhar bıraktı.

Acelesi yoktu.

Fakat Catherine Weaver ile Victor Holland açısından zaman tükeniyordu.

Dördüncü Bölüm

Dinlenecek zamanları yoktu. Takip eden altı blok boyunca hızla yürüdüler. Bu mesafe Cathy'ye çok uzun gibi gelmişti. Victor hiç yorulmadan ilerledi, onu yan sokaklara soktu, kalabalık kavşaklardan uzak durdular. Cathy düşünme ve yön seçme görevini ona bıraktı. Hissettiği dehşet yerini yavaşça uyuşukluğa ve kafa karıştıran gerçekdışılık hissine bıraktı. Asfaltı, sokak lambaları, betonun sonu gelmez dönüşleriyle şehir düşvari bir yeri andırıyordu. Gerçek olan tek şey hemen yakınında yürüyen adamdı. Victor'un bakışları dikkatli, hareketleri hızlı ve kendinden emindi. Cathy onun da korktuğundan emindi ama bunu göremedi.

Victor onu elinden yakaladı; bu tutuşun sıcaklığı, o parmakların kuvveti, Cathy'nin soğuk, bitkin koluna akıyor gibiydi.

Adımlarını sıklaştırdı. "Sanırım şu sokağın bitiminde bir polis karakolu var," dedi. "Eğer bir ya da iki blok daha yürürsek..."

"Polise gitmiyoruz."

"Ne?" Cathy olduğu yerde donup kaldı, Victor'a bakıyordu.

"Henüz değil. Olan biteni sağlam kafayla düşünme fırsatını yakalayamadan olmaz."

Cathy alçak sesle, "Victor," dedi. "Biri bizi öldürmeye çalışıyor. *Beni* öldürmeye çalışıyor. *Bunu düşünmen gerektiğini* söyleyerek ne demeye çalışıyorsun?"

"Bak, burada böylece dikilerek bu konuyu konuşamayız. Sokaklardan kurtulmalıyız." Onu tekrar elinden yakaladı. "Haydi, gel."

"Nereye?"

"Bir odam var. Buradan sadece birkaç blok uzakta."

Kendinde silkinip serbest kalma gücünü yakalamadan önce, onun kendisini peşinden sürüklemesine izin verdi. "Dur bir dakika. *Bekle.*"

Victor ona doğru döndü, yüzünde hayal kırıklığı ifadesi vardı. "Neyi bekleyeyim? Şu manyağın bize yetişmesini mi? Mermilerin tekrar havada uçuşmaya başlamasını mı?"

"Bir açıklama yapmak için bekle!"

"Her şeyi açıklayacağım. Güvende olduğumuzda."

Cathy geri çekildi. "Neden polisten korkuyorsun?"

"Onlara güvenemiyorum."

"Korkunun bir mantığı ve sebebi var mı? Sen ne yaptın?"

Victor iki adımda aralarındaki mesafeyi kapattı ve onu omuzlarından sıkıca yakaladı. "Seni kısa bir süre önce ölüm tuzağından çekip kurtardım, hatırlıyor musun? Mermiler

senin pencerenden içeri giriyordu, benimkinden değil!"

"Belki de sana yönlendirilmişlerdi!"

"Pekâlâ!" Cathy'yi serbest bıraktı. Kendisinden uzaklaşmasına izin verdi. "Bunu tek başına başarmayı mı istiyorsun? Yap öyleyse. Belki polisin bir yardımı olabilir. Belki de olmaz. Ama ben bu riski alamam. Arkamızdan çevrilen onca dolabı öğrenmeden olmaz."

"Sen... benim gitmeme izin mi veriyorsun?"

"Hiçbir zaman esirim olmadın ki."

"Hayır." Cathy bir soluk aldı. Ağzından buhar çıktı. Sokaktan aşağı, polis karakoluna şöyle bir göz attı. "Bu, yapılabilecek en mantıklı şey," diye mırıldandı, kendi kendini rahatlatmak istiyor gibiydi. "Onlar bunun için oradalar."

"Doğru."

Cathy'nin kaşları çatıldı, ne olup biteceğini önceden kavramaya çalışıyor gibiydi. "Birçok soru soracaklar."

"Onlara ne anlatacaksın?"

Cathy ona baktı, bakışları kararlıydı. "Doğruyu."

"Ki bu en iyi durumda yarım kalmış, en kötü durumda ise inanılmaz olacak."

"Dairem kırık cam parçalarıyla dolu."

"Arabadan açılan bir ateş. Tamamen rastlantısal."

"Beni korumak onların görevi."

"Ya korunmaya ihtiyacın olmadığını düşünürlerse ne olacak?"

"Onlara senden bahsedeceğim! Sarah'dan."

"Seni ciddiye alabilirler de, almayabilirler de."

"Beni ciddiye almak zorundalar! Biri beni öldürmeye çalışıyor!" Umutsuzluktan tizleşen sesi sokak labirenti boyunca yankılandı.

Victor sakince, "Biliyorum," dedi.

Cathy tekrar karakola baktı. "Gidiyorum."

Victor hiçbir şey söylemedi.

Cathy, "Sen nerede olacaksın?" diye sordu.

"Kendimle baş başa. Şimdilik."

Cathy ondan iki adım uzaklaştı, sonra durdu. "Victor?"

"Hâlâ buradayım."

"Hayatımı kurtardın. Teşekkür ederim."

Victor yanıtlamadı. Cathy onun yavaşça uzaklaşan ayak seslerini duydu. Orada düşünerek öylece dikildi, doğru şeyi yapıp yapmadığını merak ediyordu. Elbette öyle yapıyordu. Polislerden korkan bir adam tehlikeli olmalıydı. Özellikle de böylesine paranoyakça bir hikâyesi varsa...

Ama benim hayatımı kurtardı.

Bir zamanlar, yağmurlu bir Garberville gecesinde, Cathy de onun hayatını kurtarmıştı.

Geçen hafta yaşananları şöyle bir gözünün önünden geçirdi. Sarah cinayeti açıklanamamıştı. Diğer Catherine Weaver, evinin eşiğinde vurulup öldürülmüştü. Sarah'nın arabadan aldığı, Cathy'nin bornozunun cebine attığı o film kutusu...

Victor'un ayak sesleri artık duyulmuyordu.

O an tüm bu soruların yanıtını bulmasına yardımcı olabilecek, dehşet anlarında yanında bulunan tek adamı kaybettiğini fark etti. Garip bir içgüdüyle güvenebileceğini bildiği tek adamı. Bomboş sokağa bakınca kendini terk edilmiş ve bütünüyle yalnız hissetti. Ani bir panikle arkasına döndü ve seslendi: "Victor!"

Bloğun diğer ucunda bir siluet durdu ve döndü. Bu çılgın, tehlikeli dünyada adam tıpkı sığınılacak bir adayı andırıyordu. Cathy ona doğru yöneldi, bacakları gittikçe daha hızlı hareket ediyordu. Bu durum koşmaya başlayana kadar sürdü. Victor'un kollarının, neredeyse hiç tanımadığı o adamın kollarının sağlayacağı güvenin hasretini çekiyordu. Bedenine dolanıp onu göğsüne bastıran, onu koruyucu sarılışıyla karşılayan bu kollar Cathy'ye hiç de yabancı bir adamın kolları gibi gelmedi. Victor'un kalp atışlarını, sırtındaki parmaklarının baskısını hissetti. İçinden yükselen bir şeyler onun güvenebileceği, ona en çok ihtiyaç duyduğu anda yok olup gitmeyecek bir adam olduğunu söyledi.

Victor, "Buradayım," diye mırıldandı. "Burada." Cathy'nin rüzgârdan savrulan saçlarını, parmaklarını dağınık tutamların arasına daldırarak okşadı. Cathy, Victor'un nefesinin sıcaklığını, kendisinin buna verdiği hızlı ve titrek karşılığı yüzünde hissetti. Sonra, bir anda, Victor'un ağzı açlık içinde Cathy'ninkini yakaladı ve onu öpmeye başladı. Cathy de ona aynı çaresiz, ihtiyaç yüklü bir öpücükle karşılık verdi. Her ne kadar bir yabancı olsa da, Cathy için oradaydı ve hâlâ yanındaydı, kolları onu gecenin dehşetinden koruyordu.

Cathy yüzünü Victor'un göğsüne gömdü, bundan daha derine inip daha yakına yaklaşmak istiyordu. "Ne yapaca-

ğımı bilmiyorum! Çok korkuyorum Victor ne yapacağımı bilmiyorum..."

"Bunu birlikte halledeceğiz. Tamam mı?" Cathy'nin yüzünü avuçları arasına alıp kaldırdı. "Sen ve ben, birlikte bu işin üstesinden geleceğiz."

Cathy başını sallayarak onayladı. Gözlerini inceledi. O, kaya kadar sert bakışlarla bağlantı kurduğunda ihtiyaç duyduğu inancı yakaladı.

Sokağın aşağısından bir rüzgâr esti. Cathy ürperdi. "İlk olarak ne yapacağız?" diye fısıldadı.

Victor rüzgârlığını çıkararak, "İlk olarak," dedi, "seni ısıtacağız. Ve içeri gireceğiz." Elini tuttu. "Haydi gel. Sıcak bir duş, iyi bir akşam yemeği... tüm silindirlerin tekrar çalışmaya başlayacak."

Kon-Tiki Motel beş blok ilerideydi. Her ne kadar beş yıldızlı bir müessese olmasa da, burası insana rahatlık veren bir tekdüzelik içindeydi. Yarısı boş olan park alanına tepeden bakan 214 numaralı odaya çıktılar. Victor kapıyı açarak onu içeri aldı.

Cathy'nin yanağında hissettiği sıcaklık harikaydı. İnanılmaz derecede sevimsiz odanın ortasında dikildi ve dört duvarla güvenli bir şekilde çevrili olma hissinin ne kadar iyi olduğunu görünce şaşırdı. Eşyalar ucuzdu: iki kişilik bir yatak, bir şifoniyer, lambalı iki komodin ve tek bir sandalye... Duvarda Güney Pasifik Adası'nın çerçeveli bir resmi asılıydı. Cathy'nin gördüğü tek valiz yerde duran ucuz plastik bir torbaydı. Yatak örtüsü darmadağınıktı, uyunup henüz uyanılmış gibiydi, yastıklar karyola başlığına doğru yığılmıştı.

Victor, "Pek fazla bir şey yok," dedi. "Ama içerisi sıcak. Parası ödendi." Televizyonu açtı. "Haberleri seyretsek iyi olacak. Belki şu Weaver adlı kadından bahsederler."

Cathy, *Weaver adlı kadın,* diye düşündü. *Bu ben olabilirdim.* Tekrar titremeye başlamıştı ama şimdi sebep soğuk değildi. Yatağa oturarak uyuşuk uyuşuk televizyona baktı, ekranda olan bitenin pek de farkında değildi. Daha çok *onu* seyrediyordu. Victor odayı turluyor, pencereleri kontrol ediyor, kapının kilidiyle oynuyordu. Sessizce, etkin bir şekilde hareket etti. Sessizliği, içinde bulundukları durumun tehlikelerinin ispatıydı. Tanıdığı erkeklerin çoğu korktuklarında saçmalamaya başlarlardı; Victor Holland ise sadece sessizleşmişti. Varlığı yoğundu. Sanki odayı dolduruyor gibiydi.

Cathy'nin yanına doğru ilerledi. Cathy, Victor ellerini tutup avuçlarını yukarı çevirerek nazikçe incelerken, irkildi. Başını önüne eğdiğinde kanamış çizikleri fark etti, ateşten savrulan korlar tenine saplanmıştı.

"Sanırım berbat haldeyim," dedi.

Victor gülümseyip yüzünü okşadı. "Bir duş alabilirsin. Haydi, durma. Ben de bize yiyecek bir şeyler ayarlayacağım."

Cathy banyoya geçti. Televizyonun sesini, Victor'un telefonla pizza siparişi verdiğini duydu. Soğuk, uyuşuk ellerini sıcak suya soktu. Lavabonun üzerindeki aynada berbat görüntüsünü yakaladı. Saçları darmadağınıktı, çenesine çamur bulaşmıştı. Yüzünü yıkadı. O soğuk yanaklarına ovalayarak

yeni bir can, yeni bir sıcaklık kattı. Önüne baktığında Victor'un jiletinin tezgâhta durduğunu fark etti. Bu jileti görmek ona yeni bir odak kazandırdı; bu korkunç bir odaktı. Ne kadar ölümcül göründüğünü, kendisinin bu gece ne kadar savunmasız olacağını düşünerek jileti aldı. Victor iri bir adamdı, en az bir seksen beş boyundaydı, iki güçlü kolu vardı. Kendisi ise ancak bir altmış iki boyundaydı, nispeten güçsüzdü. Yan odada sadece tek bir yatak vardı. Buraya gönüllü gelmişti. Victor onu ne sanacaktı? Gönüllü bir kurban mı? Bir adamın kendisini nasıl incitebileceğini, öldürebileceğini düşündü. Bu işi bitirmek için bir jilete bile ihtiyaç yoktu. Victor ellerini kullanabilirdi. *Benim burada ne işim var?* diye düşündü. *Geceyi neredeyse hiç tanımadığım bir adamla mı geçireceğim?*

Şüphelenecek zaman değildi. Bir karar vermişti. İçgüdülerini dinlemeliydi ve içgüdüleri ona Victor Holland'ın onu hiçbir zaman incitmeyeceğini söylüyordu.

Jileti yerine bıraktı. Ona güvenmeliydi. Bunu yapmamak onu korkutuyordu.

Diğer odada kapı hızla kapandı. Gitmiş miydi?

Kapıyı aralayarak dışarı göz gezdirdi. Televizyon hâlâ çalışıyordu. Victor'dan ise eser yoktu. Yavaşça dışarı çıktı, yalnız olduğunu fark etti. Odayı turlamaya başladı; bir ipucu, ona bu adama dair daha fazla şey anlatacak birtakım şeyler arıyordu. Çekmeceler boştu, dolap da öyle. Belli ki bu odaya taşınalı o kadar uzun bir zaman olmamıştı. Burada sadece bir, belki de iki gece kalmayı planlamıştı. Naylon torbaya

yaklaşıp içine baktı. Bir çift temiz çorap, açılmamış bir çamaşır paketi ve *San Francisco Chronicle*'ın bir gün önceki sayısını gördü. Tüm bunlar ona adamın olup bitenden haberdar olmaya çalıştığını ve yanında pek fazla eşya taşımadığını gösterdi.

Tıpkı bir şeylerden kaçan bir adam gibi.

Torbayı iyice karıştırdı ve bir ATM makbuzuyla karşılaştı. Dün nakit para çekmeye çalışmıştı. Makinenin verdiği mesaj şöyleydi: *Para transferi gerçekleştirilemedi. Lütfen bankanızla temasa geçiniz. Neden para çekemedi?* diye merak etti. Limitini mi aşmıştı? Yoksa makina hizmet dışı mıydı?

Kilitte dönen anahtar onu hazırlıksız yakaladı. Kapı ardına kadar açılırken başını kaldırıp baktı.

Victor'un gözlerindeki bakış Cathy'nin yanaklarının suçluluk duygusuyla alev alev yanmasına yol açtı. Yavaşça ayağa kalktı, Victor'un gözlerindeki suçlayıcı bakışa açıklama getirebilecek gibi değildi.

Kapı Victor'un arkasından kapandı.

"Sanırım bu yaptığın şey senin için kabul edilebilir bir şey," dedi. "Eşyalarımı karıştırmak."

"Özür dilerim. Ben sadece..." Cathy yutkundu. "Sana dair daha çok şey öğrenmem gerekiyordu."

"Peki, ne tür korkunç şeyleri gün yüzüne çıkardın?"

"Hiçbir şey!"

"Korkunç sırlar yok mu? Korkma. Söyle bana, Cathy."

"Sadece... sadece hesabından para çekmekte sorun ya-

şadığını keşfettim."

Victor başını salladı. "Hayal kırıklığı yaratan bir durum. Hesabımda tahminimce altı bin dolarlık bir meblağ var. Ve ben buna dokunamıyorum." Sandalyeye oturdu, gözleri Cathy'nin yüzündeydi. "Başka ne öğrendin?"

"Senin... senin gazete okuduğunu."

"Tıpkı diğer birçok insan gibi. Başka?"

Cathy omuz silkti. "Boxer şort giyiyorsun."

Victor'un gözlerinde neşe kıvılcımları belirdi. "Şimdi özel konulara girdik."

"Sen..." Cathy derin bir nefes aldı. "Sen kaçıyorsun."

Victor ona uzunca bir süre, tek bir kelime etmeden baktı. Cathy, "Polise bu yüzden gitmiyorsun," dedi. "Öyle değil mi?"

Victor ona sırtını döndü, artık Cathy'ye değil karşı duvara bakıyordu. "Bunun için çeşitli sebeplerim var."

"Bana bunlardan birini söyle, Victor. İhtiyacım olan tek şey iyi bir sebep, sonra sesimi keseceğim."

Victor iç çekti. "Bundan şüpheliyim."

"Bir dene. Sana inanıyorum."

"Benim paranoyak olduğuma inanıyor olmalısın." Öne doğru eğilerek yüzünü elleriyle ovuşturdu. "Tanrım, bazen ben de gerçekten öyle olduğumu *düşünüyorum*."

Cathy sessizce ona doğru yaklaştı ve sandalyesinin hemen yanına diz çöktü. "Victor, beni öldürmeye çalışan şu insanlar... kim onlar?"

"Bilmiyorum."

"Bana bu işte üst düzey insanların parmağı olabileceğini söylemiştin."

"Bu sadece bir tahmin. Bu, federal paranın yasadışı bir araştırmaya gittiği bir durum. Ölümcül bir araştırmaya."

"Ve federal paranın yetkili biri tarafından dağıtılması lazım."

Victor başıyla onayladı. "Kuralları yıkan biri tarafından. Siyasi skandalla canı yanabilecek biri. Büroyu büyük bir beceriyle idare ederek kendini korumayı deneyebilir. Hatta yerel polisi. İşte bu yüzden onlara gitmeyeceğim. Telefon görüşmemi yapmak için odadan ayrılma sebebim de bu."

"Ne zaman?"

"Sen banyodayken. Ödemeli bir telefona gidip polisi aradım. Yerimin belirlenmesini istemedim."

"Daha az önce onların bu işe bulaşmalarını istemediğini söyledin."

"Bu aramayı yapmam lazımdı. O telefon defterinde üçüncü bir Catherine Weaver var. Hatırlıyor musun?"

Listede üçüncü bir kurban. Kendini aniden halsiz hissederek yatağa oturdu. Alçak sesle, "Onlara ne söyledin?" diye sordu.

"Onun tehlike altında olduğunu düşünmek için geçerli bir sebebimin olduğunu. Telefonunu açmadığını."

"Onu aradın mı?"

"İki kez."

"Seni dinlediler mi?"

"Sadece dinlemekle kalmadılar, aynı zamanda adımı da

öğrenmek istediler. İşte, ona bir şey olduğu fikrine o zaman kapıldım. O an telefonu kapattım ve kulübeden koşturarak çıktım. Bir görüşmenin yeri saniyeler içinde belirlenebilir. Etrafımı çevirmiş olabilirlerdi."

Cathy, "Bu üç eder," diye fısıldadı. "Şu diğer iki kadın. Ve ben."

"Seni bulmak gibi bir şansları yok. Dairenden uzak kaldığın sürece. Gözden..."

İkisi aniden donup kaldı.

Biri kapıyı çalıyordu.

Birbirlerine baktılar, gözlerinde korku vardı. Sonra, bir anlık tereddütün ardından Victor, "Kim o?" dedi.

İnce bir ses, "Domino's," diye seslendi.

Victor büyük bir ihtiyatla kapıyı araladı. Dışarıda genç bir oğlan dikiliyordu, elinde bir torba ve ince, düz bir karton kutu vardı.

Oğlan, "Merhaba!" diye cıvıldadı. "Büyük karışık bir pizza, iki kola ve yedek peçete. Doğru mu?"

"Doğru." Victor oğlana birkaç banknot uzattı. "Üstü kalsın," dedi ve kapıyı kapattı. Dönerek Cathy'ye utangaç bir bakış attı. "Pekâlâ," diyerek itiraf etti. "Arada böyle yanılmak mümkün işte. Bazen kapıyı çalan sadece pizzacı olabiliyor."

Birlikte güldüler. Eğlenme değil yıpranmış sinirlerin bir sonucuydu bu. Yaşadığı gerilimin boşalması Victor'un yüzünü değiştirmiş, ihtiyatını eriterek samimiyete dönüştürmüş gibiydi. *Şu bitkin çizgileri silersek*, diye düşündü, *yakışıklı*

bile sayılabilir.

Victor, "Sana bir şey söyleyeyim mi," dedi. "Gel, bu karmaşık olayları şimdilik düşünmeyelim. Neden doğrudan günün gerçekten en önemli konusuna odaklanmıyoruz? Yemeğe."

Cathy başını sallayarak kutuya doğru uzandı. "Şunu uzatsan iyi olur. Ben lanet olası çarşafları yemeye başlamadan önce."

Televizyonda saat on haberleri verilirken, tıpkı iki aç kurtlar gibi pizzaya saldırdılar. Otel yatağında yenilen yağlı ve inanılmaz derecede doyurucu bir ziyafetti. Konuşmaya bile kalkışmadılar. Ağızları peynir ve biberi bir çırpıda bitirmekle meşguldü. Televizyonda düzgün giyimli bir spiker belediyedeki yeni oluşumdan, belediye başkanının istifasından bahsetti. İçinde bulundukları duruma bakıldığında, bu haber komik derecede önemsiz göründü. O sabah öldürülen Catherine Weaver'a sadece otuz saniye ayrılmıştı; henüz gözaltına alınan bir şüpheli yoktu. Bu arada, ikinci bir kurbandan da bahsedilmemişti.

Victor kaşlarını çattı. "Görünüşe bakılırsa diğer kadın haberlere dahil edilmedi."

"Ya da ona hiçbir şey olmadı." Cathy ona sorgulayan gözlerle baktı. "Ya ikinci Cathy Weaver hâlâ hayattaysa? Polisi aradığında, sana olağan soruları yöneltmiş olabilirler. İnsan endişeli olduğunda, bir şeyleri..."

"Bir şeyleri hayal etmek kolaylaşıyor mu?" Victor'un yönelttiği bakışlar neredeyse Cathy'nin dilini ısırmasına yol açtı.

Alçak sesle, "Hayır," dedi. "Yanlış yorumlamak kolay. laşıyor. Polis isimsiz her aramaya karşılık veremez. Ad sormaları çok normal."

"Bu bir talepten öteydi, Cathy. Beni sorgulamaya çalı şıyorlardı."

"Sana inanıyorum. Sadece şeytanın avukatlığını ya yorum. Çılgınca bir durumda her şeyi dengede tutmaya çalı şıyorum."

Victor ona uzun uzun, sert bir yüzle baktı. Sonunda ba şını salladı. "Mantıklı bir kadının sözleri," diyerek iç çekti. "Tam da şu anda ihtiyaç duyduğum şey. Kendi gölgemden korkmamı engelleyecek bir şey."

"Ve bir şeyler yemen gerektiğini hatırlatacak..." Victor'a bir dilim pizza daha uzattı. "Bu devasa şeyi sipariş eden sensin. Bunu bitirmeme yardımcı olsan iyi olur."

Aralarındaki gerilim bir anda kayboldu. Victor yatağa yerleşti ve uzatılan dilimi kabul etti. Alaycı bir tavırla, "Şu anaç tavır sana yakışıyor," dedi. "Pizza sosu da öyle."

"Ne?" Cathy çenesini sildi.

"Tıpkı yüzünü boyamaya karar veren iki yaşındaki bir çocuğu andırıyorsun."

"Ulu Tanrım, şu peçeteleri uzatır mısın?"

"İzin ver, ben yapayım." Öne doğru uzanarak sosu nazikçe sildi. Bunu yaparken Cathy onun yüzünü inceledi, gözlerinin kenarlarının kırışmasına yol açan kahkaha çizgilerini, kahverengi saçlarıyla iç içe geçmiş gümüş renkli tutamları gördü. Viratek kimliğine yapıştırılan o fotoğrafı hatırladı. Ne

kadar da karamsar görünüyordu. Bu, bilimadamının gülümsemeyen bir portresiydi. Şimdi genç, canlı ve neredeyse mutlu bir hali vardı.

Onun kendisini seyrettiğini bir anda fark eden Victor başını kaldırınca gözleri birleşti. Yüzündeki gülümseme yavaşça silindi. İkisi de hareketsizleşti, sanki birbirlerinin gözünde daha önce hiç fark etmedikleri bir şey görmüş gibiydiler. Televizyonun sesi sanki alçalarak yok olup gitmişti. Cathy parmaklarının yavaşça yanağından aşağı indiğini hissetti. Bu sadece bir dokunuştu ama onu ürpertiler içinde bırakmıştı.

Yumuşak bir ses tonuyla, "Şimdi ne olacak, Victor?" diye sordu. "Buradan nereye gideceğiz?"

"Birkaç seçeneğimiz var."

"Mesela?"

"Palo Alto'da arkadaşlarım var. Onların yanına gidebiliriz."

"Ya da?"

"Ya da olduğumuz yerde kalabiliriz. Bir süreliğine."

Olduğumuz yerde. Bu odada, bu yatakta. Bu onun açısından kesinlikle sorun değildi. Hem de hiç.

Cathy ona doğru uzandığını hissetti, direnemeyeceği bir güç tarafından çekiliyormuş gibiydi. Victor'un iki eli birden yükseldi ve onun yüzünü avuçları arasına aldı; bunlar inanılmaz derecede iri ancak bir o kadar da nazik iki eldi. Cathy gelecek öpücüğün de bir o kadar nazik olacağının bilinciyle gözlerini kapattı.

İşte gelmişti. Korku ya da umutsuzluktan kaynaklanan

bir öpücük değildi. Ruhların, sıcaklıkların sessizce eriyip birbirine karıştığı bir öpücüktü. Cathy ona doğru eğildi, Victor'un kollarının etrafına dolanıp kendisini kaçınılmaz derecede yakınına çektiğini hissetti. Tehlikeli bir andı. Neredeyse hiç tanımadığı bu adama tam anlamıyla teslim olmanın eşiğine geldiğini hissediyordu. Kolları çoktan Victor'un boynunun etrafındaki yerini bulmuştu, elleri de gümüş çizgili gür saçların arasında dolaşıyordu.

Victor'un öpücükleri aşağıya indi, boynunun hassas noktalarını keşfetmeye başladı. Son birkaç yıldır uykuda olan tüm ihtiyaçlar, tüm açlıklar ve arzular, Victor'un dokunuşuyla birlikte kımıldanmış gibiydi.

Sonra, bir anda, büyü bozuldu gitti. Başta Victor'un neden geri çekildiğini anlamadı. Adam olduğu yerde dimdik oturmaktaydı. Yüzünde donuk ve bir şaşkın bir ifade vardı. Cathy ne olduğunu anlamak için onun bakışlarını takip etti ve onun arkadaki televizyona odaklandığını fark etti. Victor'un dikkatini çeken şeyin ne olduğunu anlamak için döndü.

Ekrandan rahatsız edici derecede tanıdık bir yüz onlara bakıyordu. Cathy yukarıdaki Viratek logosunu, fotoğraftaki adamın dolaysız bakışlarını fark etti. Neden Victor Holland'ın kimlik kartını gösteriyorlardı ki?

"Endüstriyel casusluk suçlamasıyla aranıyor. Kanıtlar Doktor Holland'ı Viratek'teki iş arkadaşı araştırmacı Gerald Martinique'nin ölümüyle bağlantılandırıyor. Dedektifler şüphelinin araştırma verilerinin büyük kısmını çoktan Avrupalı rakiplere sattığından korkuyorlar."

İkisi de yatağa yapışıp kalmış gibiydi. Muhabire inanmaz gözlerle bakmaktan öte bir şey yapamadılar. Kanal reklam arası verince, kuru üzümler Kaliforniya güneşinin mucizelerinden bahsederek tarlada çılgınca dans etmeye başladı. Hareketli müzik dayanılmazdı.

Victor ayağa kalkıp televizyonu kapattı.

Yavaşça Cathy'e döndü. Aralarındaki sessizlik işkenceye dönüştü.

Alçak sesle, "Bu doğru değil," dedi. "Tek kelimesi bile."

Cathy o akıl sır ermez yeşil gözleri okumaya çalıştı, ona inanmayı umutsuzca istiyordu. Öpücüklerinin tadı hâlâ dudaklarındaydı. Bunlar bir sahtekârın öpücükleri miydi? *Bu diğer bir yalan mı yoksa? Bana söylediğin her şey yalan mı? Sen kimsin ve nesin, Victor Holland?*

Yan yan komodinin üzerindeki telefona baktı. Çok yakındı. Polisi aramak, bu kâbusu anında sonlandırmak için yeterliydi.

Victor, "Bu bir komplo," dedi. "Viratek medyayı yanlış yönlendiriyor."

"Neden?"

"Beni köşeye sıkıştırmak için. Beni, polisin yardımını almak dışında, başka hangi şekilde kolayca ele geçirebilirler ki?"

Cathy telefona doğru yaklaştı.

"Yapma, Cathy."

Cathy dondu kaldı, Victor'un sesindeki tehditle şaşkına uğramıştı.

Victor onun gözlerindeki anlık korkuyu fark etti. Nazikçe, "Lütfen. Arama. Sana zarar vermeyeceğim. Eğer istiyorsan şu kapıdan istediğin zaman elini kolunu sallayarak çıkabilirsin, söz veriyorum. Ama bunu yapmadan önce beni dinlemelisin. İzin ver sana olan biteni anlatayım. Bana bir şans tanı."

Bakışları sabit ve kesinlikle güvenilirdi. Ayrıca Cathy'nin hemen yanındaydı, istediği zaman onu durdurabilirdi. Ya da gerekmesi durumunda, kolunu kırabilirdi. Cathy'nin başka seçeneği yoktu. Başını sallayarak tekrar yatağa oturdu.

Victor içeriyi arşınlamaya başladı, ayakları donuk yeşil halıda belirli bir izi takip ediyordu.

"Tüm bunlar... inanılmaz bir yalan," dedi. "Onu öldürdüğümü düşünmek tam bir çılgınlık. Jerry Martinique ve ben iki iyi arkadaştık. İkimiz de Viratek'te çalıştık. Ben aşı geliştirmedeydim, o ise mikrobiyologdu. Onun uzmanlığı virüs kaynaklı incelemelerdi. Genom araştırma."

"Yani... kromozomlar gibi mi?"

"Bunun virüssel eşleniği. Her neyse, Jerry ve ben, birbirimize bazı zor anlarda yardım ettik. O zorlu bir boşanma yaşadı, ben de..." Duraksadı, sesi şiddetini yitirmişti. "Ben eşimi üç yıl önce lösemiden kaybettim."

Demek evlenmişti. Her nedense bu ayrıntı Cathy'yi şaşırttı. Victor "evet" diyemeyecek kadar bağımsız bir adama benziyordu.

"Yaklaşık iki ay kadar önce," diye devam etti, "Jerry yeni bir araştırma departmanına transfer edildi. Viratek bir tür

savunma projesi almıştı. Bu çok gizli bir projeydi. Jerry buna dair konuşamadı. Ama o laboratuvarda olup biten bir şeylerden rahatsız olduğunu anlayabiliyordum. Bana söylediği tek şey, 'Tehlikenin farkında değiller. Ne tür bir işe bulaştıklarını bilmiyorlar,' oldu. Jerry'nin alanı viral genlerin değiştirilmesiydi. Dolayısıyla projenin virüslerin silah olarak kullanılmasıyla ilintisi olduğunu tahmin ediyorum. Jerry bu silahların uluslararası anlaşmalarla yasaklandığının farkındaydı."

"Eğer bunun yasadışı olduğunu biliyorduysa, neden bunun bir parçası oldu?"

"İlk başta projenin böyle bir şeyi hedeflediğini fark etmedi belki de. Belki de ona bunun tamamen savunmaya yönelik bir araştırma olduğunu söylediler. Her hâlükârda, projeden el çekecek kadar huylandı. Doğrudan patrona çıktı. Viratek'in kurucusuna. Archibald Black'in ofisine girdi ve projenin sonlandırılmaması durumunda konuyu halka açıklamakla tehdit etti. Dört gün sonra bir kaza geçirdi." Victor'un gözleri öfkeyle parladı. Cathy'ye yönlendirilmiş bir öfke değildi ama yine de oldukça korkunçtu.

Cathy, "Ona ne oldu?" diye sordu.

"Hurdaya dönen aracı yol kenarında bulundu. Jerry hâlâ içindeydi. Tabii ki ölmüştü." Birdenbire öfke yok olup yerini kahredici bir bezginliğe bıraktı. Yatağa çöktü kaldı. "Yapılan kaza incelemesinin tüm gerçekleri ortaya çıkaracağını düşündüm. Bu tam bir saçmalıktı. Polisler ellerinden geleni yaptı ama sonra federal ulaşım 'uzmanı' olay mahallinde boy gösterdi ve sorumluluğu üstlendi. Jerry'nin direksiyon başında

uyumuş olması gerektiğini belirtti. Dava kapandı. İşte, bu işin ne kadar derinlere indiğini o zaman anladım. Kime gideceğimi bilmiyordum, dolayısıyla San Francisco'da FBI'ı aradım. Onlara elimde kanıtımın olduğunu söyledim."

Cathy, "Filmden mi bahsediyorsun?" diye sordu.

Victor başını sallayarak onayladı. "Öldürülmeden hemen önce, Jerry bana bahçe barakasında sakladığı bir takım gazete kopyalarından bahsetmişti. Kazadan sonra, evine gittim. Her yerin altının üstüne getirildiğini gördüm. Ama barakayı arama zahmetine katlanmamışlardı. İşte, kanıt da böyle elime geçti; tek bir dosya ve bir film rulosu. San Francisco ajanlarından biriyle bir buluşma ayarladım, adamın adı Sam Polowski'ydi. Onunla daha önceden telefonla birkaç kez konuşmuştum. Bana Garberville'de buluşmayı önerdi. Bunu gizli tutmak istedik, dolayısıyla şehrin dışında bir yerde karar kıldık. Arabamla oraya gittim, onu göreceğimden emindim. Pekâlâ, biri geldi, evet. Bu, beni kovalamaya başlayan biriydi." Sustu ve doğrudan Cathy'ye baktı. "Senin beni bulduğun geceydi."

Cathy, *tüm hayatımın değiştiği gece,* diye düşündü.

Victor, "Bana inanmalısın," dedi.

Cathy onu inceledi, içgüdüleri mantığıyla çarpışıyordu. Hikâye zar zor akla yatkın nitelikteydi. Yarı gerçek yarı fanteziydi. Ama adam bir taş kadar sert görünüyordu.

Cathy başını bitkin bir şekilde salladı. "Sana inanıyorum, Victor. Belki deliyim ya da enayi. Ama inanıyorum."

Victor yanına oturunca yatak sallandı. Birbirlerine do-

kunmadılar, ancak Cathy aralarında bir sıcaklığın yayıldığını neredeyse hissedebiliyordu.

Victor, "Şu anda benim açımdan önemli olan tek şey bu," dedi. "Senin benim doğru söylediğime kalpten inanman."

"Kalpten mi?" Cathy başını salladı ve güldü. "Kalbim insanların özelliklerini algılamakta hiçbir zaman başarılı olamadı. Hayır, sadece öyle olduğunu tahmin ediyorum. Hayatta kalmama izin vermeni göz önüne alarak bunu yapıyorum. Şu anda ölenin başka bir Cathy Weaver olduğu gerçeğini dikkate alarak..."

Diğer kadının suratını, gazetedeki o yüzü hatırlayarak aniden titremeye başladı. Her şey o korkunç gerçeğe odaklanıyordu. Dairesindeki o silah sesleri, diğer merhum Cathy ve Sarah, zavallı Sarah.

Titrek solukları arasında yutkunuyordu, gözyaşları gözlerinden süzülmek üzereydi.

Victor'un kendisini kolları arasına almasına, onu çekerek yatağa, hemen yanına yatırmasına izin verdi. Victor onun saçları arasına rahatlatıcı, güven dolu kelimeler fısıldadı. Lambayı söndürdü. Karanlıkta birbirlerine sarıldılar. İki korkmuş ruh korkunç dünyaya karşı işbirliği yaptı. Cathy orada, Victor'un göğsüne sokulmuş halde kendisini güvende hissetti. Burası hiç kimsenin onu incitemeyeceği bir yerdi. Bu, bir yabancının kollarıydı ancak gömleğinin kokusundan kalbinin atışına kadar, her şey bir şekilde tanıdık görünüyordu. Cathy buradan kesinlikle ayrılmak istemedi, hiçbir zaman.

Victor'un dudakları alnına dokununca titredi. Şimdi yüzünü, boynunu okşuyor, dokunuşlarıyla onu ısıtıyordu. Victor'un eli bluzunun altına kayınca itiraz etmedi. Her nasılsa, o elin göğsünün üstüne gelip durması ona çok doğal görünmüştü. Bu bir haydudun dokunuşu değil, sadece korunma altında olduğunun nazik bir hatırlatıcısıydı.

Kendini ona karşılık verirken buldu.

Meme ucu sızladı ve Victor'un elinin altında sertleşti. Sızlama yayıldı, yüzü ısındı ve yanakları kızardı. Victor'un gömleğine uzanıp düğmelerini açmaya başladı. Karanlıkta yavaş ve beceriksizdi. Elini sonunda kumaşın altına kaydırdığında, ikisi de beklenti içinde sert ve hızlı bir şekilde nefes alıyordu.

Cathy, Victor'un gür kıllarını sıvazladı, geniş göğsünde kendine yol açtı. Cathy'nin parmakları göğüs ucunda nazik bir daire çizerken Victor keskin bir nefes aldı.

Eğer Cathy ateşle oynamak niyetindeyse, bundan uygunu bulamazdı.

Victor'un ağzı aniden onunkinin üzerine kapandı. Araştırıyor, yiyip tüketiyordu. Öpücüğün gücü Cathy'yi arkaya doğru bastırdı. Victor'un erkeksi sıcaklığının kokusu, yüzünü esir alan ellerinin sert baskısı içinde yüzdü. Sonunda Victor ondan uzaklaştığında, birlikte soluklanmayı başardılar.

Victor ona baktı, sanki şeytana uymanın eşiğinde geziniyordu.

"Bu delilik," diye fısıldadı.

"Evet. Evet, öyle..."

"Bunu yapmayı kesinlikle düşünmemiştim."

"Ben de öyle."

"Bunun tek sebebi korkmuş olman. İkimizin de korkmuş olması. Ne yaptığımızı bilmiyoruz."

"Hayır." Cathy gözlerini kapattı, gözyaşlarının beklenmedik batışını hissetti. "Bilmiyoruz. Ama ben *korkuyorum.* Ve sadece kucaklanmak istiyorum. Lütfen Victor. Sarıl bana, sadece o kadar. Beni kollarının arasına al."

Victor onu kendine doğru çekti, adını mırıldanıyordu. Bu kez nazikçe kucaklıyordu, arzu ateşi yoktu. Gömlek düğmeleri hâlâ açık, göğsü çıplaktı. Cathy başını göğsüne, kıvır kıvır kıl yuvasına yasladı. Evet, Victor haklıydı; çok da anlayışlı. Arzularını kamçılayan şeyin korkudan başka bir şey olmadığını bile bile sevişmeleri çılgınlıktı. Artık aralarındaki ateş zayıflamıştı.

Cathy'nin üzerine bir huzur hissi çöktü. Ona yaslanarak kıvrıldı. Yorgunluk ikisini de konuşamaz hale getirmişti. Uyku Cathy'yi gölgesi altına çekerken, kasları aşama aşama gevşedi. Yapmaya çalışsa da, kolları ve bacaklarını kımıldatamamıştı. Bunun yerine karanlıklar içindeki bir hayalet gibi serbestliğe kayıyor, sıcak ve zifiri karanlık bir denizde sürükleniyordu.

Gözkapaklarının gerisinden, kayan ışığın farkına vardı.

Bedenini çevreleyen sıcaklık eriyip gitmeye başlamış gibiydi. Hayır, bunu geri istedi, *onu* geri istedi! Kısa bir süre sonra Victor'un kendisini silkelediğini hissetti.

"Cathy. Haydi, uyan!"

Uykulu gözleriyle ona baktı. "Victor?"

"Dışarıda bir şeyler oluyor."

Yataktan yuvarlana yuvarlana çıktı ve onun ardından pencereye yürüdü. Perdelerin arasından Victor'u alarma geçiren şeyi fark etti; telsizi hafifçe hışırdayan, otelin girişine park edilmiş bir devriye arabası vardı. Bir anda kendine geldi, hemen bu odadan nasıl çıkabileceklerini düşünmeye başladı. Buradan sadece tek bir çıkış vardı.

Victor, "Dışarı, şimdi!" diye emretti. "Buraya sıkışıp kalmadan önce."

Victor kapıyı yavaşça araladı. Koridora fırladılar. Soğuk gece havası yüzlerine inen bir tokat gibiydi. Cathy çoktan soğuktan ziyade korkuyla titremeye başlamıştı. Çökerek koşturdular, koridor boyunca ilerlediler, merdivenlerden uzak durdular ve buz makinesinin yanından geçerken eğildiler.

Aşağıda lobi kapısının kapandığını ve otel müdürünün sesini duydular. "Evet, yukarıdalar. Tanrım, kesinlikle iyi bir adama benziyordu..."

Diğer bir devriye arabası kapı girişine geldiğinde tekerler cayırdadı, aracın ışıkları yanıp sönüyordu.

Victor, Cathy'yi şöyle bir dürtükledi. "*Haydi!*"

Örtülü bir geçide girerek binanın diğer tarafına doğru hızla ilerlediler. Burada merdiven filan yoktu! Yürüme platformunun tırabzanlarına tırmanarak park alanına düştüler.

Hafif bir yumruklama sesi, ardından da bir emir duydular: "Kapıyı açın! Polis."

Hiç duraksamadan, içgüdüsel olarak gölgelerin arasına

doğru koşturdular. Onları hiç kimse fark etmedi, hiç kimse peşlerine düşmedi. Yine de koşmaya devam ettiler, ta ki Konaklı Motel'i çok ama çok arkalarında bırakana, tökezlemeye başlayacak kadar yorulana kadar.

Sonunda Cathy yavaşlayarak durdu ve sırtını bir kapı girişine yasladı. Nefesi dışarı buhar halinde çıkıyordu. Nefes arasında, "Seni nasıl buldular?" diye sordu.

"Bu o telefon görüşmesi olamaz..." Sonra aniden homurdandı. "Kredi kartım! Onu fatura ödemek için kullanmak zorunda kaldım."

"Şimdi nereye gideceğiz? Başka bir otel deneyelim mi?"

Victor başını olumsuz anlamda salladı. "Cebimde kırk dolar para kaldı. Kredi kartı kullanma riskini bir daha alamam."

"Ben de cüzdanımı dairemde bırakım. Ben... ben bunu istediğimden..."

"Bunu almak için geri dönmeyeceğiz. Daireni izliyor olacaklardır."

Onlar. Yani katiller demek istiyordu.

Cathy alçak sesle, "Bu beş parasızız anlamına geliyor," dedi.

Victor yanıtlamadı. Elleri cebinde dikildi, tüm vücudu yaşadığı hayal kırıklığını gözler önüne seriyordu. "Yanında kalabileceğin arkadaşların var mı?"

"Sanırım var. Ah, hayır. Cumaya kadar şehir dışında. Ayrıca ona ne diyeceğim ki? Seni nasıl açıklayacağım?"

"Açıklayamazsın. Zaten şu anda herhangi bir soruyu da kaldıramayız."

Cathy, *bu, arkadaşlarının büyük kısmını konu dışı bırakıyor,* diye düşündü. Gidilebilecek hiçbir yer, erişilebilecek hiç kimse yoktu. Tabii eğer...

Hayır, bu kadar alçalmayacağına, *bu* özel yardım kaynağına hiçbir zaman yalvarmayacağına söz vermişti.

Victor sokağın ilerisine baktı. "Orada bir otobüs durağı var." Cebine uzanıp bir avuç dolusu para çıkardı. "İşte," dedi. "Bunu al ve şehirden ayrıl. Bir arkadaşını ziyarete git."

"Sen ne olacaksın?"

"Beni düşünme."

"Beş parasızken mi? Peşinde bunca insan varken mi?" Başını iki yana salladı.

"Ben sadece her şeyi senin açından daha tehlikeli bir hale getiririm." Parayı Cathy'nin avucuna tutuşturdu.

Cathy düşünceler içinde elindeki banknot tomarına baktı: *Sadece bu kadar parası var ve bunu da bana veriyor.* "Yapamam," dedi.

"Yapmalısın."

"Ama..."

"*Sakın benimle tartışma.*" Victor'un gözlerindeki ifade başka bir olasılığa olanak bırakmadı.

"Sen otobüse binene kadar bekleyeceğim. Bu seni doğrudan terminale götürecektir."

"Victor?"

Victor onu tek bir bakışla susturdu. Her iki elini de omuzlarına yerleştirerek onu önüne doğru çekti. "Güvende olacaksın," dedi. Sonra da alnına bir öpücük kondurdu. Du-

dakları bir süre orada oyalandı, nefesinin saçlarında bıraktığı sıcaklık Cathy'nin titremesine yol açtı. "Öyle olmayacağını düşünseydim, yanından kesinlikle ayrılmazdım."

Bir blok aşağıdan yaklaşan otobüsün gürültüsü ikisinin de o yöne dönmesine yol açtı.

Victor, "Limuzinin geliyor," diye fısıldadı. "Git." Onu dirseğiyle dürttü. "Kendine iyi bak, Cathy."

Cathy otobüs durağına doğru yürümeye başladı. Üç adım, dört adım. Yavaşlayıp durdu. Arkasına döndüğünde Victor çoktan uzaklaşıp gölgeler arasına karışmıştı.

"Haydi bin!" diye seslendi.

Cathy otobüse baktı. *Bunu yapmayacağım,* diye düşündü.

Tekrar Victor'a döndü. "Bir yer biliyorum! Birlikte kalabileceğimiz bir yer!"

"Ne?"

"Burayı kullanmak istemezdim fakat..."

Sarf ettiği kelimeler durmaya hazırlanan, ardından da gürültüyle hareketlenen otobüsün hırıltısı arasında yitip gitti.

Cathy, "Biraz yürümemiz gerekecek," dedi. "Ama yatağımız ve yemeğimiz olacak. Ayrıca sana hiç kimsenin polisi aramayacağının garantisini de verebilirim."

Victor gölgelerin arasından çıktı. "Neden aklına daha önce gelmedi ki bu?"

"Geldi. Ama şu ana kadar, olaylar, yani... bu kadar umutsuz değildi."

Victor yavaşça, "Bu kadar umutsuz değildi," diye tekrarladı. Ona doğru yaklaştı, yüzü kuşkuyla gerilmişti. "Bu

kadar *umutsuz* değil miydi? Lanet olsun kadın. Ne tür bir bağdirenin sana yeterli geleceğini bilmek isterdim!"

"Şunu anlamalısın, bu son çare. Benim açımdan başvurulması kolay bir yer değil."

Victor'un gözleri şüpheyle kısıldı. "Burası her neresiyse, kulağa gittikçe daha kötü geliyor. Neden bahsediyoruz? Ucuz bir pansiyondan mı?"

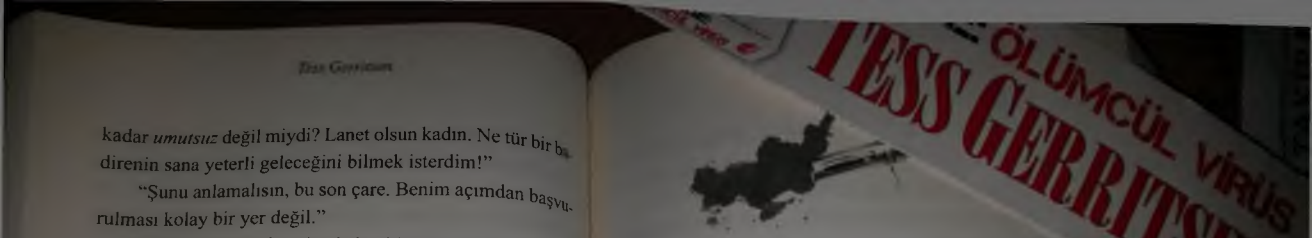
"Hayır, burası Pacific Heights'ta. Buraya bir malikâne bile denilebilir."

"Orada kim yaşıyor? Bir arkadaş mı?"

"Aslına bakılırsa tam tersi."

Victor'un kaşları havalandı. "Bir düşman mı?"

"Öyle de denilebilir." Cathy teslimiyetle iç geçirdi. "Eski kocam."

Beşinci Bölüm

"Jack, kapıyı aç! Jack!" Cathy heybetli Pacific Heights evinin kapısına art arda vurdu. Yanıt gelmedi. Pencereler karanlıktı.

"Lanet olsun, Jack!" Hayal kırıklığı içinde kapıya bir şaplak daha indirdi. "Sana ihtiyaç duyduğumda neden *hiç* evde olmuyorsun?"

Victor hoş evlerin ve güzel kesimli çalıların yer aldığı muhitte etrafına bakındı. "Tüm gece burada dikilemeyiz."

Cathy, "Dikilmeyeceğiz," diye homurdandı. Dizlerinin üzerine çökerek kırmızı tuğla çiçekliğin içini yoklamaya başladı.

"Sen ne yapıyorsun?"

"Hiçbir zaman yapmamaya yemin ettiğim şeyi." Parmakları verimli toprağı taradı, Jack'in sardunyaların altına gömüp sakladığı anahtarı arıyordu. Gerçekten de orada, her zamanki yerindeydi. Cathy ellerindeki toprağı silkeleyerek doğruldu. "Ama gururumun da bir sınırı var. Ölüm tehdidi bunlardan biri." Anahtarı kilide soktu ve dönmediğini gö-

rünce anlık bir panik yaşadı. Ancak biraz zorlayınca kilit pes etti. Kapı ardına kadar açıldı, önlerinde cilalı ahşap bir zeminle muazzam bir tırabzan belirdi.

Cathy, Victor'a içeri girmesini işaret etti. Arkalarından büyük bir gürültüyle kapanan kapı, gecenin tüm tehlikelerini de onlardan uzaklaştırıyordu. Karanlıklar içinde, rahatlayarak iç çektiler.

Victor, Cathy'yi ışığı yanmayan antre boyunca körü körüne takip ederek, "Eski kocanla aranızda ne tür bir anlaşma var?" diye sordu.

"Konuşuyoruz. Mecburen."

"Evinde böyle gezinmene kızmıyor mu?"

"Neden kızsın ki?" Cathy homurdandı. "Jack insan ırkının yarısının yatak odasında dolaşmasına izin verir. Tek şart XX kromozomları taşımaları."

Zifiri karanlık oturma odasına el yordamıyla yöneldi ve ışığı yaktı. Orada şaşkınlık içinde dondu kaldı. Yerde, kutup ayısı kürkünün üzerinde birbirine sarılmış yatan iki çıplak vücuda baktı.

"*Jack!*" diye haykırdı.

Bedenlerden iri olanı diğerinden ayrılarak doğruldu. "Selam Cathy!" Elini koyu renk saçları arasından geçirip sırıttı. "Tıpkı eski günlerdeki gibi."

Yanında yatan kadın şaşırtıcı bir umursamazlıkla söylendi, güçlükle ayağa kalktı ve kırmızı saçları ve çıplak kalçalarıyla yatak odasına doğru koşturdu.

Jack, "Bu, Lulu," diyerek esnedi.

Cathy iç çekti. "Kadınlara dair beğeninin hiçbir ilerleme göstermediğini görüyorum."

"Hayır hayatım, kadınlara ilişkin beğenim seninle evlendiğimde zirve yaptı." Jack çıplaklığını umursamayarak ayağa kalkıp Victor'a döndü. İki adam arasındaki tezat daha ilk bakışta belli oluyordu. Her ne kadar ikisi de uzun boylu ve ince yapılı olsalar da, çarpıcı derecede iyi bir görünüme sahip olan Jack'ti ve bunu biliyordu. Bunun hep farkındaydı. Kibir Victor Holland'a yüklenebilecek bir etiket değildi.

Jack, Victor'u şöyle bir süzerek, "Görüyorum ki dördüncüyü bulmuşsun," dedi. "Peki, şimdi ne olacak ? Briç mi, poker mi oynayacağız?"

Cathy, "Hiçbiri," dedi.

"Bu, *diğer* olasılıkları öne çıkartır."

"Jack, yardımına ihtiyacım var."

Jack döndü ve Cathy'ye sahte bir kuşkuyla baktı. "*Hayır!*"

"Eğer bu işin başka bir çözümü olsaydı burada olmazdım, biliyorsun!"

Jack, Victor'a göz kırptı. "Ona inanma. Bana hâlâ delicesine âşık."

"Ciddi olabilir miyiz lütfen?"

"Hayatım, hiçbir zaman espriden anlamadm zaten."

"*Lanet olsun,* Jack!" Herkesin bir kırılma noktası vardı ve Cathy de kendininkine ulaşmıştı. Buna engel olamadı; herhangi bir uyarı vermeksizin gözyaşlarına boğuldu. "Hayatında ilk defa beni *dinlemen* mümkün mü?"

İşte, Victor'un sabrı bu noktada taştı. Karşısındaki Jack karakterinin birinci sınıf bir köpek olduğunu anlaması için psikoloji okumasına gerek yoktu. Cathy'nin yorgun ve korkmuş olduğunu göremiyor muydu? Şu ana kadar Cathy'ye metanetinden dolayı hayranlık beslemişti. Şimdi onun hassasiyeti karşısında kalbi sızlıyordu.

Onu kolları arasına aldı, gözyaşlarının süzüldüğü yüzünü göğsüne gömdü. Cathy'nin omzunun üzerinden, sadece Jack'in adını değil, aynı zamanda annesinin adını da zikreden bir küfür savurdu.

Diğer adam hiç de gücenmiş gibi görünmüyordu. Büyük olasılıkla bundan çok daha kötü küfürleri duymuştu, hem de düzenli bir şekilde. Sadece kollarını kavuşturmakla ve Victor'a kaşlarını kaldırarak bakmakla yetindi. "Koruyucu oluyoruz, öyle mi?"

"Onun korunmaya ihtiyacı var."

"Neden korunacak, açıklar mısın?"

"Belki duymadın. Üç gün önce, biri onun arkadaşı Sarah'yı öldürdü."

"Sarah... Boylan'ı mı?"

Victor başını sallayarak onayladı. "Bu gece, Cathy'yi öldürmeye çalıştı."

Jack, Victor'a baktı. Ardından eski karısına döndü. "Bu doğru mu? Yani onun söyledikleri?"

Cathy gözyaşlarını silerek başıyla onayladı.

"Neden bunu en baştan söylemedin?"

Cathy, "Çünkü bir pislik gibi davranıyordun!" diyerek

lafı yapıştırdı.

Koridorun ilerisinden yüksek topuklu ayakkabıların *tik-tak*ları geldi. Bir kadın antreden, "Kesinlikle haklı!" diye bağırdı. "Sen bir pisliksin, Jack Zuckerman!" Giriş kapısı açılıp hemen ardından hızla kapandı. Gümbürtü malikânede yankılandı.

Uzun bir sessizlik oldu.

Birdenbire, Cathy gözyaşları içinde güldü. "Biliyor musun Jack, ben bu kadını *sevdim*."

Jack kollarını kavuşturup eski eşine ciddi bir bakış attı. "Ya ben bunamaya başladım ya da sen bana bir şey söylemeyi unuttun. Neden polise gitmedin? Neden yaşlı Jack'in rahatını kaçırıyorsun?"

Cathy ile Victor bakıştılar.

Cathy, "Polise gidemeyiz," dedi.

"Sanırım bunun *onunla* bir alakası var, değil mi?" Başparmağını Victor'a doğrulttu.

Cathy derin bir iç geçirdi. "Bu karmaşık bir hikâye."

"Öyle olmalı. Polise gitmekten korktuğunuza göre."

Victor, "Bunu açıklayabilirim," dedi.

"Hı-hı. Pekâlâ." Jack kutup ayısı postunun yanında topak halinde duran bornoza uzandı. Kuşağını bağlarken yine sakin bir sesle, "Pekâlâ," diye tekrarladı. "Yaratıcılıktan her zaman hoşlanmışımdır. Dolayısıyla şunu bir dinleyelim bakalım." Deri koltuğa oturup Victor'a gülümsedi. "Bekliyorum. Şimdi gösteri zamanı."

Özel Ajan Sam Polowski yatağında titreyerek yatıyor on bir haberlerini seyrediyordu. Vücudundaki her bir kas ağrıdı, başı zonkladı. Yatağının hemen yanında duran termometre 38 dereceyi gösteriyordu. Sağanak yağmurun altında lastik değiştirmenin sonucu buydu. Yol kenarındaki büfede karnını doyururken aracının lastiğine çivi saplayan adamı ele geçirebilmiş olmayı diledi. Bu kişi sadece onu Garberville'deki randevusuna yetişmekten alıkoymakla, dolayısıyla da Viratek davasını mahvetmekle kalmamış, aynı zamanda Sam'in temas halinde olduğu tek adamın izini kaybetmesine de sebep olmuştu: Victor Holland'ın. Şimdi, bir de bu nezle çıkmıştı ortaya.

Aspirin şişesine uzandı. Ülserin cam cehennemeydi. Başı ağrıyordu. Baş ağrılarına, annesinin zaman içinde test edilmiş ilaçlarından daha iyi gelen başka bir şey yoktu.

Tam üç aspirini birden ağzına atmış yutmaya hazırlanıyordu ki, ekranda Victor Holland'la ilgili bir haber belirdi.

"Yeni kanıt, Viratek araştırmacısı Doktor Gerald Martinique cinayetini bir şüpheliye bağlıyor."

Sam hemen yatağında doğruldu. Televizyona doğru. "Bu da ne demek oluyor?" diye haykırdı.

Sonra telefonu kaptı.

Amiri yanıtlamadan önce telefon altı kez çaldı. Sam, "Dafoe?" dedi. "Ben Polowski."

"Saatin kaç olduğunun farkında mısın?"

"Haberleri gördün mü?"

"Yataktayım."

"Viratek hakkında bir hikâye var."

Bir sessizlik yaşandı. "Evet, biliyorum. Ben o konuya aşıklık kazandırdım."

"Şu endüstri casusluğu saçmalığı da ne? Holland'ı..."

"Polowski, bu işin peşini bırak."

"O ne zamandan beri cinayet şüphelisi haline geldi?"

"Bak, buna göstermelik bir hikâye gözüyle bak. Onun bulunup buraya getirilmesini istiyorum. Kendi iyiliği için."

"Yani onun peşine tetiği çekmekten mutluluk duyacak birkaç polis taktın, öyle mi?"

"Sana bu işin peşini bırak dedim."

"Ama..."

"Davadan alındın." Dafoe telefonu yüzüne kapattı.

Sam inanmaz gözlerle ahizeye, ardından televizyona, sonra tekrar ahizeye baktı.

Beni davadan mı aldı? Ahizeyi yerine o kadar büyük bir hızla çarptı ki komodinin üzerindeki aspirin yere yuvarlandı.

Sen öyle zannet.

Jack ayağa kalkarak, "Bence yeterince dinledim," dedi. "Bu adamın evimden çıkmasını istiyorum. Hem de şimdi."

Cathy, "Jack, lütfen!" dedi. "Ona bir şans ver..."

"Sen bu komik hikâyeye inanıyor musun?"

"Ona inanıyorum."

"Neden?"

Cathy, Victor'a baktı ve gözlerinde yanan o net dürüstlük ateşini fark etti. "Çünkü hayatımı kurtardı."

"Sen bir salaksın bebeğim." Jack telefona uzandı. "Televizyonu izledin. O, cinayetten aranıyor. Polisi sen aramazsan, ben arayacağım."

Fakat Jack ahizeyi kaldırınca, Victor onu kolundan yakaladı. "Hayır," dedi. Sesi her ne kadar sakin olsa da, içinde inanılmaz bir otorite tınısı vardı.

İki adam bakıştılar, ikisi de pes etmek niyetinde değildi.

Victor, "Bu bir cinayet davasının çok ötesinde," dedi. "Ölümcül bir araştırma bu. Yasadışı silahların üretimiyle ilgili. Ucu Washington'a kadar uzanıyor olabilir."

"Washington'da kime?"

"Kontrolü elinde tutan birine. Bu araştırmayı onaylayacak federal ödeneği elinde bulunduran kişiye."

"Anlıyorum. Azametli bir kamu çalışanı bilimadamlarını kırıp geçiriyor. FBI'ın yardımıyla."

"Jerry sıradan bir bilimadamı değildi. Vicdanlıydı. Araştırmayı durdurmak için olayı basına taşıyacak bir ispiyoncuydu. Bunun siyasi yansımaları feci olurdu, hem de tüm yönetim açısından."

"Dur. Burada Pennsylvania Bulvarı'ndan mı bahsediyoruz?"

"Belki."

Jack homurdandı. "Holland, ben ikinci sınıf korku filmleri *çekerim*. Onları yaşamam."

"Bu film değil. Gerçek. Gerçek mermiler, gerçek cesetler."

"İşte, bununla hiçbir alakanın olmamasını istememin diğer sebebi de bu." Jack, Cathy'ye döndü. "Özür dilerim tatlım. Bu şahsi bir şey değil ama yanındaki arkadaşından hiç hoşlanmadım."

Cathy, "Jack," dedi. "Bize yardım etmek zorundasın!"

"Sana yardım ederim. Ona... imkânsız. Ben akıl hastalarıyla caniler arasındaki çizgiyi iyi bilirim."

"Onun ne dediğini duydun! Bu sadece bir komplo!"

"Sen çok enayisin."

"Sadece sen söz konusu olduğunda."

Victor, "Cathy, sorun değil," dedi. Çok sakin ve hareketsiz dikiliyordu. "Gideceğim."

"Hayır, gitmeyeceksin." Cathy ayağa fırladı ve hızlı adımlarla eski kocasına doğru yürüdü. Gözlerine dik dik baktı. Bu o kadar sabit, o kadar suçlayıcı bir bakıştı ki, adam boynunu bükerek bir sandalyeye çöküp kaldı. "Bana bunu borçlusun, Jack. Evli kaldığımız onca yılın karşılığında bana bunu borçlusun. *Senin* kariyerine, *senin* şirketine, *senin* aptal filmlerine harcadığım onca yıl karşılığında. Senden başka hiçbir şey istemedim. Ev senin. Jaguar da öyle. Banka hesabı. Bunların peşine hiç düşmedim çünkü bu evlilikten ruhum dışında lanet olası tek bir şey almak istemedim. Ama şimdi istiyorum. Bu adam bu gece hayatımı kurtardı. Eğer birazcık olsun umurundaysam, eğer beni birazcık olsun sevdiysen, benim için bunu yapacaksın."

"Bir suçluyu evimde mi barındıracağım?"

"Sadece ne yapacağımıza karar verene kadar."

"Peki bu ne kadar sürecek? Haftalar? Aylar?"

"Bilmiyorum."

"Tıpkı duymaktan hoşlandığım kadar kesin bir yanıt."

Victor, "Jerry'nin ne ispatlamaya çalıştığını bulmak için zamana ihtiyacım var. Viratek'in üzerinde çalıştığı şeyin ne olduğunu öğrenmek için," dedi.

Jack, "Onun dosyalarından biri sendeydi," dedi. "Neden o kahrolası şeyi okumadın?"

"Ben bir virolog değilim. Veriyi yorumlayamazdım. Bu bir tür RNA sekansı, muhtemelen viral genomdu. Çok sayıda veri kodlanmıştı. Sadece adından eminim: Cerberus* Projesi."

"Bu hayati kanıt şimdi nerede?"

"Dosyayı kaybettim. Vurulduğum gece arabamdaydı. Eminim geri almışlardır."

"Ya film?"

Victor bir sandalyeye gömüldü, yüzü aniden yorgunluktan kırışmıştı. "Bende değil. Cathy'nin almış olacağını umuyordum..." İç çekerek ellerini saçları arasında dolaştırdı. "Onu da kaybettim."

Jack, "Pekâlâ," dedi. "Sen mucizelere inan ya da inanma, ama ben bunun senin kurtulma şansını sıfıra indirdiğini düşünüyorum. Oysa ben iyimser bir insan olarak tanınırım."

Cathy, "Ben filmin nerede olduğunu biliyorum," dedi.

Uzun bir sessizlik yaşandı. Victor başını kaldırarak ona

* *Yunan mitolojisinde, Hades'in yönettiği, ölülerin bulunduğu yeraltının kapısında bekçilik yapan üç başlı köpek. (e.n.)*

baktı. "Ne?"

"Senden emin değildim... ilk başta. Emin olana kadar bunu sana söylemek istemedim."

Victor ayağa fırladı. "*Nerede?*"

Cathy onun sesinin keskinliğinden ürktü. Victor onun ne kadar şaşırdığını fark etmiş olmalıydı. Bunu takip eden kelimeleri sakin, ancak aceleciydi. "O filme ihtiyacım var, Cathy. Onlar bulmadan önce. Film nerede?"

"Sarah bunu arabamda buldu. Filmin senin olduğunu bilmiyordum! Hickey'nin olduğunu düşündüm."

"Hickey de kim?"

mek."

"Bende anahtarı yok."

"İçeri girmenin bir yolunu bulacağız."

Jack, "Mükemmel," diyerek iç çekti. "Şimdi de eski karımı bir hırsıza dönüştürüyor."

Cathy, "Sadece filmin peşindeyiz!" dedi.

"Bu yine de bir yere habersiz girmekle eşdeğer tatlım."

"Senin bu işe bulaşmana gerek yok."

"Ama benden evlere habersiz girenleri evimde ağırlamamı istiyorsun."

"Sadece bir geceliğine, Jack. İstediğim tek şey bu."

"Bu tıpkı *benim* repliklerimden birini andırıyor."

"Ve senin repliklerin her zaman işe yarar, öyle değil mi?"

"Bu kez değil."

"O zaman işte sana bir replik daha: 1988. Senin şu fe-

deral vergi beyanın. Ya da eksik kalan demeliyim belki."

Jack dondu kaldı. Önce Victor'a, ardından Cathy'ye dik dik baktı. "Buna bel altına vurmak denir."

"En savunmasız noktan."

"Şimdi harekete geçip..."

"Söylenecek başka kelimeler de var. Denetim. Hapishane."

"Tamam, tamam!" Jack teslimiyet içinde kollarını havaya kaldırdı. "Tanrım, o kelimeden *nefret* ediyorum."

"Neden, *hapisten* mi?"

"Gülme bebeğim. Bu kelime kısa bir süre sonra hepimiz için gerçek olacak."

Döndü ve merdivenlere yöneldi.

Cathy, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Misafir yataklarını hazırlamaya. Görünüşe bakılırsa bu gece yatıya misafirlerim var."

Victor, Jack yukarıya çıkıp gözden kaybolunca, "Ona güvenebilir miyiz?" diye sordu.

Cathy tekrar kanepeye gömüldü, tüm enerjisi bir anda bedeninden boşalmıştı, gözlerini kapattı. "Güvenmek zorundayız. Gidebileceğimiz başka bir yer aklıma gelmiyor."

Onun aniden kendisine yaklaştığını hissetti, ardından Victor hemen yanına oturdu. Ona o kadar yakındı ki Cathy onun güçlü varlığını hissedebiliyordu. Victor tek kelime etmedi, buna rağmen Cathy onun kendisini seyrettiğinin farkındaydı.

Gözlerini açtı ve göz göze geldiler. Bu o kadar yoğun.

o kadar sabit bir bakışmaydı ki, Cathy'yi sanki yeni bir güçle doldurmuş gibiydi.

Victor, "Bunun senin açından kolay olmadığını biliyorum," dedi. "Yani Jack'ten bir şey istemenin."

Cathy gülümsedi. "Jack'le sert konuşmayı hep istemişimdir." Kederli bir tavırla, "Bu geceye kadar, bu işin üstesinden gelmeyi tam anlamıyla hiç başaramamıştım," diye ekledi.

"Tahminimce, sert konuşmak sana göre bir şey değil."

"Hayır, değil. Meydan okumaya gelince, korkak bir şaşkaloza dönüşüyorum."

"Korkak bir şaşkaloz için oldukça iyi bir iş çıkardın. Aslında, muhteşemdin."

"Çünkü kendim için savaşmıyordum. Senin için çabalıyordum."

"Kendini, uğruna çarpışmaya değer görmüyor musun?"

Cathy omzunu silkti. "Ben böyle yetiştirildim. Bana kendim için dikleşmenin hiç de hanımefendilere uyan bir davranış olmadığı öğretildi. Ama başkaları için bayrak açmakta sorun yok."

Victor başını usulca salladı. "Fedakârlıkta bulunmak. Hoş bir kadınsı gelenek."

Bu söz Cathy'nin gülmesine sebep oldu. "Kadınları iyi tanıyan bir erkek gibi konuştun."

"Sadece iki kadını. Annemi ve karımı."

Victor ölen karısından bahsedince, Cathy sessizleşti. Kadının adının ne olduğunu, neye benzediğini, Victor'un onu ne kadar sevdiğini merak etti. Çok sevmiş olmalıydı... O gün onun

ölümünden bahsederken sesindeki acıyı işitmişti. Victor'un isimsiz karısının bu kadar çok sevilmiş olması, kalbinde büyük bir kıskançlık yarası açtı. Cathy bir erkek tarafından bu kadar sevilebilmek için her şeyini verirdi. Bu düşünceyi hemen bastırdı, ölü bir kadını bu kadar kıskanabildiğine şaşırmıştı.

Arkasını döndü, yüzü suçluluk hissiyle hafifçe kızardı. "Jack'in bize yardım edeceğini düşünüyorum" dedi. "En azından bu gece."

"Bu şantajdı, değil mi? Yani vergi beyanına dair sarf ettiğin şu sözler?"

"O, dikkatsiz bir adam. Sadece gözden kaçırdıklarını hatırlattım."

Victor başını salladı. "Sen inanılmazsın. Bir bakıyorum çatılarda zıplıyorsun, bir bakıyorum eski kocana şantaj yapıyorsun."

Tekrar merdivenlerin dibinde beliren Jack, "Çok haklısın," dedi. "O inanılmaz bir kadın. Tüm bunların ardından ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

Cathy bitkin bir tavırla ayağa kalktı. "Şu an her şeyi yapabilirim." Jack'in yanından sıyrılıp yukarı yöneldi. "Hayatta kalmak için her şeyi."

Jack zoraki bir neşeyle, "Pekâlâ," dedi. "Ajandanda bunun ardından ne var? Kelime oyunu mu?"

Victor kanepeden kalkarak, "Solitaire'i* dene," dedi. Jack Zuckerman'la şakalaşacak ruh halinde değildi. Bu adam kurnaz ve bencildi, kadınları çorap değiştirir gibi değiştirdiği açıktı. Victor, Cathy'nin bu adamda ne bulduğunu anlamakta

* *Bir tür bilgisayar oyunu. (e.n.)*

zorlandı. Tabii Jack'in yakışıklılığı ve serveti dışında. Onun klasik bir iri, seksi adam olduğunu inkâr etmek imkânsızdı. Buna inanılmaz yüklü paranın çekiciliği de eklenmişti. Belki de Cathy'yi şaşkına çeviren şey bu bileşke olmuştu.

Benim kesinlikle hiçbir zaman sahip olamayacağım bir bileşke, diye düşündü.

Odanın karşısına geçti, sonra durdu ve döndü. "Zuckerman?" diye sordu. "Karını hâlâ seviyor musun?"

Jack biraz şaşırmış bir halde ona baktı. "Onu hâlâ seviyor muyum? Pekâlâ, bir bakalım. Hayır, pek sayılmaz. Ama, on yıllık bir evlilik göz önüne alındığında, sanırım onunla duygusal bir bağım var. Ve ona saygı duyuyorum."

"Ona saygı mı duyuyorsun? Sen mi?"

"Evet. Yeteneklerine. Teknik becerisine. Ne de olsa, o benim bir numaralı makyözüm."

İşte, Cathy onun açısından buydu. Kullanabileceği değerli bir mal. *Kendini düşünüyorsun serseri.* Eğer Victor'un yardım isteyebileceği başka biri olsaydı, bunu mutlaka yapardı. Ancak güvenebileceği tek kişi, Jerry, ölmüştü. Diğer arkadaşları da çoktan gözaltına alınmış olabilirdi. Artı, küçük kaçamaklara izin verecek türden bir vergi diliminde değillerdi. Diğer yandan, Jack'in Cathy'yi güvenli bir yere gizlice yerleştirmeye yetecek kaynağı vardı. Victor bu adamın duygusal bağının onu kollayıp korumaya yeter derecede güçlü olduğunu umut etti.

Victor, "Bir önerim var," dedi.

Jack birdenbire şüpheyle baktı. "Bu ne olabilir ki?"

"Peşinde oldukları kişi gerçekte benim. Cathy değil. Onu şu anda olduğundan daha tehlikeli bir ortama sok[illegible] istemiyorum."

"Ne kadar da iyi bir adamsın."

"Buradan tek başıma çekip gitmem en iyisi. Eğer o[illegible] senin yanında bırakırsam güvende olmasını sağlar mısın?"

Jack yönünü değiştirdi, ayaklarına baktı. "Yani, tabii k[illegible] Sanırım sağlarım."

"Sanma. Yapar mısın, yapmaz mısın?"

"Bak, gelecek ay Meksika'da film çekmeye başlayacağız. Orman manzaraları, siyah göller, bu tür şeyler işte. Yeterince güvenli bir yer olacaktır."

"Bu, gelecek ay. Bugünden ne haber?"

"Bir şeyler düşünürüm. Ama bundan önce senin bu resimden dışarı çıkman lazım. Onun tehlikede olmasının en başta gelen sebebi sen olduğuna göre..."

Victor bu son ifadeye itiraz edemedi. *Cathy'yle tanıştığım geceden bu yana, ona sorundan başka bir şey getirmedim.*

Başını salladı. "Yarın buradan gidiyorum."

"Güzel."

"Cathy'ye iyi bak. Onu şehirden uzaklaştır. Ülkeden çıkar. Bekleme."

"Evet. Tabii."

Jack'in bunu söyleme tarzındaki bir şey, telaşlı, sen-nedersen-o-olsun türünden ifadesi, Victor'un bu adamın kendinden başka kimseye önem verip vermediğini merak etme-

sine sebep oldu. Ancak bu noktada başka seçeneği yoktu. Jack Zuckerman'a güvenmek durumundaydı.

Misafir odalarına çıkan basamakları tırmanırken, sabah olduğunda veda zamanının geleceğini düşündü. Aralarında sessiz, küçük bir güven bağı oluşmuştu. Hayatını Cathy'ye borçluydu, o da Victor'a. Bu hiç kimsenin kıramayacağı türden bir bağdı.

Bir daha birbirimizi göremeyecek olsak bile.

Üst kat koridorunda, Cathy'nin odasının kapalı kapısının önünde durakladı. Onun odada dolaştığını, çekmeceleri açıp kapattığını, yatak yaylarının gıcırtısını duydu.

Kapıyı tıklattı. "Cathy?"

Bir sessizlik oldu. Sonra, "İçeri gel," diye bir ses duyuldu.

Odayı loş bir lamba aydınlatmaktaydı. Cathy yatağa oturmuştu, üzerinde komik derecede büyük bir erkek gömleği vardı. Saçları nemli dalgalar halinde omuzlarına dökülmüştü. Sabun ve şampuan kokusu gölgelere işlemişti. Bu ona karısını, duştan çıktığında etrafa yaydığı duş kokularını ve kadınsı tazeliğini hatırlattı. Orada öylece dikildi, bir yıldan daha uzun süredir hissetmediği bir özlem içini delip geçmişti. Sıcaklığa, sevgiye, bir kadına karşı hissedilen özlemdi. Sıradan, herhangi bir kadın değil. Doğru oranlara sahip yumuşak bir bedenden tatmin olan Jack gibi değildi. Victor'un istediği şey kalp ve ruhtu, bunların içinde geldiği paket sadece küçük bir önem taşımaktaydı.

Karısı Lily güzel bir kadın değildi, çirkin de sayılmazdı.

Hatta sonunda, hastalığın yarattığı yıkım onu ufacık ve [illegible] rükler içerisinde bıraktığında bile gözlerinde bir ışık, [illegible] bir ruhun ışıltısı vardı.

Tıpkı hayatını kurtardığı gece Catherine Weaver'ın gözlerinde de gördüğü o ışıltının aynısı. Şimdi gördüğü ışıltının aynısı.

Cathy sırtını yastıklara dayayarak oturdu. Bakışları sessiz bir beklenti, hatta belki biraz da korku yüklüydü. Avucunda kâğıt mendil doluydu. Victor, *neden ağlıyordu?* diye merak etti.

Yaklaşmadı, kapı eşiğinde dikildi. Bakışları loşluk içinde birbirine kilitlendi. Victor, "Az önce Jack'le konuştum," dedi.

Cathy başını salladı ama hiçbir şey söylemedi.

"Bir anlaşmaya vardık. Benim bir an önce buradan ayrılmam en iyisi. Dolayısıyla sabah gidiyorum."

"Peki ya film ne olacak?"

"Alacağım. İhtiyacım olan tek şey Hickey'nin adresi."

"Evet. Tabii ki." Cathy başını önüne eğerek avucundaki mendillere baktı.

Victor onun bir şey söylemek istediğinin farkındaydı. Yatağa doğru ilerleyip oturdu. O tatlı kadın kokuları onu gittikçe daha çok sarhoş etmeye başlamıştı. Büyük beden gömleğinin yakası, gölgeler arasında kısmen cazip bir manzaraya göz önüne serecek kadar aşağı sarkıyordu. Kendini Cathy'nin yüzüne odaklanmaya zorladı.

"Cathy, güvende olacaksın. Jack seni gözeteceğini söyledi. Seni şehirden çıkartacak."

"Jack mi?" Cathy'nin boğazında kahkahaya benzer bir

ses yükseldi.

"Onun yanında daha güvende olacaksın. Ben nereye gideceğimi bile bilmiyorum. Seni böyle bir şeyin içine sürüklemek istemiyorum..."

"Ama çoktan sürükledin bile. Hem de öyle bir sürükledin ki Victor. Şimdi ne yapmam gerekiyor? Öylece... öylece oturup senin her şeyi yoluna koymanı bekleyemem. Bunu Sarah'ya borçluyum."

"Ben de sana incinmeni engellemeyi borçluyum."

"Yani sen şimdi beni Jack'e teslim edip her şeyi yoluna sokabileceğini mi düşünüyorsun? Pekâlâ, hiç de öyle olmayacak. Sarah öldü. Bebeği öldü. Ve bu sadece senin hatan değil. Bu aynı zamanda benim de hatam."

"Hayır, değil. Cathy..."

"Benim hatam! Onun tüm gece boyunca orada, o garaj yolunda yattığını biliyor muydun? Yağmurun altında. Soğukta. O orada ölürken, ben tüm gece boyunca uyudum." Yüzünü elleriyle kapattı. Sarah'nın ölümünden bu yana ona azap veren suçluluk duygusu sonunda patlamıştı. Ağlamaya başladı, sessizce, utanç içinde. Gözyaşlarını artık tutamıyordu.

Victor'un yanıtı otomatik ve içgüdüsel olarak erkekçeydi. Cathy'yi kendine doğru çekti ve ona ağlayabileceği sıcak, güvenli bir yer verdi. Onun kollarının arasına yerleştiğini hisseder hissetmez bunun bir hata olduğunu anladı. Bu, mükemmel bir uyumdu. Cathy kendini sanki oraya, kalbinin üzerine aitmiş, oradan uzaklaşması durumunda ardında dol-

durulamayacak bir boşluk bırakacakmış gibi hissetti. Victor dudaklarını onun nemli saçlarına bastırdı. Sabunun kokusunu ve ılık teninden yükselen sarhoş edici kokuyu içine çekti. Bu tatlı koku, ihtiyaç içindeki bir erkeği boğmaya yeterliydi. Cathy'nin yüzünün yumuşaklığı, gömleğin altından görünen omzunun ipeksi parıltısı da öyle. Saçını okşadığı, onu rahatlatmak için anlamsız kelimeler mırıldandığı onca süre boyunca şöyle düşündü: *Onu burada bırakmalıyım. Onun iyiliği için bu kadını terk etmeliyim. Yoksa ikimiz de öldürüleceğiz.*

"Cathy," dedi. Geri çekilmek toparlayabileceği tüm iradeyi harcamasına yol açtı. Ellerini Cathy'nin omuzlarına yerleştirip onun kendisine bakmasını sağladı. Cathy'nin bakışları allak bullak, gözyaşlarından dolayı ışıl ışıldı. "Yarın konuşmalıyız."

Cathy başını sallayarak onayladı ve yanaklarındaki yaşları sildi.

"Senin şehirden ayrılmanı istiyorum, hem de yarın sabah ilk iş olarak. Jack'le birlikte Meksika'ya git. Her neresi olursa. Sadece gözlerden uzak ol."

"Sen ne yapacaksın?"

"Şu film rulosuna, içinde ne tür bir kanıt barındırdığına bakacağım."

"Ya sonra?"

"Henüz bilmiyorum. Belki de konuyu gazetelere taşırım. FBI kesinlikle bu işin içinde."

"Senin iyi olduğunu nasıl bileceğim? Sana nasıl ulaşacağım?"

Cathy'nin kokusunun ve saçlarının sebep olduğu dikkat dağınıklığıyla savaşarak, büyük bir ciddiyetle düşündü. Kendisini onun çıplak omzunu okşar halde buldu. Teninin parmaklarında ne kadar yumuşak bir his yarattığına şaşırdı.

Cathy'nin yüzüne, gözlerindeki endişe dolu bakışlarına odaklandı. "Her iki haftada bir, pazar günleri *Los Angeles Times*'a ilan vereceğim. Bu mesaj, diyelim ki, Cora'ya gönderilmiş olacak. Sana söylemek istediklerimi oraya yazacağım."

"Cora." Cathy başını salladı. "Bunu unutmayacağım."

Birbirlerine baktılar. Bu bakış, ayrılığın yaşanması gerektiğine dair sessiz bir kabullenmeydi. Victor, Cathy'nin yüzünü elleri arasına alıp dudaklarına bir öpücük kondurdu. Cathy ona zar zor karşılık verdi; görünüşe bakılırsa ona çoktan veda etmiş gibiydi.

Victor yataktan doğrulup kapıya yöneldi. Orada durup şu soruyu bir kez daha sormaktan alıkoyamadı kendini: "İyi olacak mısın?"

Cathy başıyla onayladı ama bu çok otomatik bir hareketti. Birinin önemsiz bir soruyu bertaraf etmek için başvurduğu türden bir hareket. "İyi olacağım. Ne de olsa, Jack beni koruması altına alacak."

Victor onun ses tonundaki hafif alayı gözden kaçırmadı. Görünüşe bakılırsa Jack ikisinde de güven yaratmamıştı. *Alternatifim ne? Onu beraberimde hareketli bir hedef gibi sürüklemek mi?*

Kapı tokmağım tuttu. Hayır, böylesi daha iyiydi. Cathy

nin hayatını çoktan altüst etmişti; bunu bir de parçalamayacaktı.

Tam ayrılırken son bir kez arkasına baktı. Cathy hâlâ yatakta oturuyordu, dizlerini göğsüne çekmişti. Büyük beden gömleği kayarak tek omzunu açıkta bırakmıştı. Bir an için Victor onun ağladığını düşündü. Sonra Cathy başını kaldırdı ve bakışları birleşti. Victor'un onun gözünde gördüğü şey gözyaşı değildi. Bu çok daha etkileyici, çok daha saf, parlak ve güzel bir şeydi.

Cesaretti.

Şafağın solgun ışıkları altında Sawitch, Jack Zuckerman'ın evinin önünde dikildi. Sabah sisi huzmeleri arasından, perdeleri çekilmiş pencereleri inceledi; içeridekileri belirlemeye çalışıyor gibiydi. Kim olduklarını, hangi odada uyuduklarını ve Catherine Weaver'ın onların arasında olup olmadığını merak etti.

Bunu kısa bir süre içinde öğrenecekti.

Kadının dairesinden aldığı siyah adres defterini cebine attı. C. Zuckerman adı ve Pacific Heights'taki bu adres ön kapağın iç kısmına yazılmıştı. Ardından Zuckerman kelimesinin üzeri çizilmiş, yerini Weaver almıştı. Bunu görünce, kadının boşandığı sonucuna varmıştı. Z harfi altında, Jack adlı adama dair oldukça dikkat çeken bir kayıtla karşılaşmıştı. Burada, hem yabancı hem de yerli olmak üzere, çeşitli telefon numaraları ve adresler vardı. Defterdeki diğer kişiyle

yaptığı kısa süreli sohbetin ardından, kocası olduğu kanaatine varmıştı. Yabancılardan bilgi almak kolay bir işti. Yetkili biriymiş gibi davranmak ve bir polis kimliği her şeyi çözüyordu. Şimdi de aynı kimliği kullanmayı düşünüyordu.

Evi, yeni kesilmiş çimenleri ve çalıları, kış aylarında cansız olan morsalkım sarmaşıkları da dahil olmak üzere, son bir kez dikkatle inceledi. Şu Jack Zuckerman, başarılı bir adamdı. Savitch varlıklı adamları her zaman takdir etmişti. Omzundaki tabanca kılıfının görünmediğinden emin olmak için ceketini son bir kez çekiştirdi. Ardından, sokağı geçerek ön verandaya yürüdü ve zili çaldı.

Altıncı Bölüm

Cathy günün ilk ışıklarıyla uyandı. Bu, yavaş bir uyanış değildi, bilincini şaşırtıcı bir sarsılmayla geri kazanmıştı. Daha o dakika kendi yatağında olmadığının ve bir şeylerin korkunç derecede yanlış gittiğinin farkına vardı. Bunun ne olduğunu tam olarak hatırlaması birkaç saniyesini aldı. Sonra anımsadı, aciliyet hissi o kadar yoğundu ki yatağından fırladı ve yarı karanlıkta giyinmeye başladı. *Kaçmaya hazır olmalıyım...*

Yan odadan gelen döşeme tahtalarının gıcırtısı ona Victor'un da uyanık olduğunun haberini verdi. Büyük olasılıkla o gün neler yapacağını planlıyordu. Cathy dolabın altını üstüne getirdi, Victor'un uçuşta ihtiyaç duyabileceği şeyleri araştırıyordu. Bulduğu tek şey fermuarlı bir naylon torba ve bir yağmurluk oldu. Ardından şifoniyeri araştırdı ve birkaç erkek çorabı buldu. Aynı zamanda birkaç kadın iç çamaşırına da rastlamıştı. Ani bir rahatsızlıkla, *Jack'e ve kadınlarına lanet olsun,* diye çekmeceyi hızla kapattı. Gümbürtü odada hâlâ yankılanırken evden diğer bir gürültü daha yükseldi.

Kapı zili çalıyordu.

Saat henüz yediydi, ziyaretçiler ya da postacı için çok erken bir saatti. Cathy'nin odasının kapısı aniden ardına kadar açıldı. Dönünce yüzü gerilimden çarpılmış Victor'la karşılaştı.

Cathy, "Ne yapacağız?" diye sordu.

"Buradan gidiyoruz. Çabuk."

"Bir arka kapı var..."

"Gidelim."

Koridorda aceleyle ilerlediler, tam merdivenlerin başına ulaşmışlardı ki Jack'in aşağıdan yükselen uykulu sesini duydular, homurdanıyordu: "Geliyorum, lanet olsun! Şu gürültüyü kes, geliyorum!"

Kapı zili tekrar çaldı.

Cathy, "Açma!" diye tısladı. "Henüz değil."

Jack kapıyı çoktan açmıştı. Victor hemen o an Cathy'yi yakalayıp koridorun gerisine, görülmeyeceği bir yere çekti. Sırtları duvara yaslı bir halde donup kaldılar, aşağıdan gelen sesleri dinliyorlardı.

Jack'ın sertçe, "Evet," dediğini duydular. "Jack Zuckerman benim. Ya siz kimsiniz?"

Ziyaretçinin ses tonu alçaktı. Bir erkek olduğunu anlayabildiler.

Jack, sesi birdenbire panikle tırtıklanarak, "Öyle mi?" dedi. "Yani siz *FBI*'dan mısınız? Peki FBI'ın *eski karımla* ne tür bir alıp veremediği olabilir?"

Cathy'nin bakışları hızla Victor'a odaklandı. Onun gözlerindeki çılgın mesajı okudu: *Dışarı nereden çıkılıyor?*

Cathy koridorun ucundaki yatak odasını işaret etti. Victor başını sallayarak onayladı. Halının üzerinde, parmak uçlarında ilerlediler. Tek bir yanlış adımın, tek bir gıcırtının aşağıdaki ajanı alarma geçireceğini biliyorlardı.

Jack'in ziyaretçiye, "Arama izniniz nerede?" diye sorduğunu duydular. "Hey, durun bir dakika! Mahkeme emri ya da buna benzer bir şey olmadan buraya bu şekilde dalamazsınız!"

Cathy son odaya geçerken panik içinde, *zamanımız kalmadı!* diye düşündü.

"Pencere!" diye fısıldadı.

"Atlayacak mıyız?"

"Hayır." Cathy odanın karşısına doğru aceleyle hareketlendi ve pencereyi büyük bir dikkatle araladı. "Burada kafes var!"

Victor kuşkuyla birbirinin içine geçmiş morsalkım sarmaşığına baktı. "Bunun bizi taşıyacağından emin misin?"

Cathy bacaklarını pervazdan sarkıtarak, "Taşıyacağını biliyorum," dedi. "Bir gece Jack'in sarışınlarından birini burada sallanır halde yakalamıştım. Ve inan bana, kadın *iriydi*." Başını uzatarak aşağıya baktı, yükseklik korkusu bedenini sararken ani bir mide bulantısı yaşadı. "Tanrım," diye homurdandı. "Neden hep pencerelerden sarkmak zorunda kalıyoruz ki?"

Evin bir yerinden, Jack'in öfkeli haykırışı yükseldi: "Oraya çıkamazsınız! Bana arama emrinizi göstermediniz!"

Victor, "*Haydi!*" diye çıkıştı.

Cathy vücudunu kafese doğru sarkıttı. Sarmaşıktan aşağı inerken dallar yüzünü tırmıkladı. Bir süre sonra çiyden ıslanan çimenlerin üzerindeydi, Victor da hemen onun yanına düştü.

Bir anda ayağa fırladılar ve saklanmak için çalıların arasına koşturdular. Tam açelyaların arkasına yuvarlanmışlardı ki, ikinci kat pencerelerinden birini kayarak açıldığını ve Jack'in yüksek tonlu şikâyetini duydular: "Haklarımı biliyorum! Bu, yasadışı bir arama! Avukatımı arayacağım!"

Cathy çalıların arasında çılgınca kıvrılarak, *bizi görmesine izin verme!* diye dua etti. Victor'un vücudunun kıvrılıp sırtına dolandığını hissetti. Kollarıyla onu sıkı sıkı kendine çekiyordu, nefesi ensesinde sıcak ve düzensizdi. Çimenlerin üzerinde, etraflarını çeviren sisler arasında, sanki ebediyete kadar titreyerek yattılar.

Jack'in, "Gördünüz mü?" dediğini duydular. "Burada benden başka kimse yok. Yoksa garajı da kontrol etmek ister misiniz?"

Pencere kayarak kapandı.

Victor, Cathy'yi hafifçe itti. "Git," diye fısıldadı. "Çalıların sonuna doğru ilerle. Oradan koşacağız."

Cathy el ve dizleri üzerinde açelyalar boyunca emekledi. Islanan kot pantolonu buz gibiydi, avuçları çizilmişti ve kanıyordu; ancak yaşadığı dehşetten dolayı acı hissedemeyecek kadar uyuşmuştu. Tüm dikkati ilerlemeye odaklanmıştı. Victor hemen arkasından, yakın mesafeden, emekleyerek

onu takip ediyordu. Cathy onun kalçasına çarptığını hissetti ve adamın ne kadar komik bir manzarayla karşı karşıya olduğu aklına geldi; poposu Victor'un burnunun dibinde sallanıyordu.

Son çalıya ulaştı ve yüzüne dökülen saçları geri atmak için durdu. "Sıradaki hedef şu ev mi?" diye sordu.

"Haydi, fırla!"

İkisi de korkak birer tavşan gibi yerlerinden fırladı. İki evin arasındaki yirmi metrelik çimenlik araziyi koşarak kat ettiler. Diğer evin arkasına ulaştıklarında, bir daha durmadılar. Koşmaya devam ettiler, park halindeki arabaları ve sabahın erken saatinde yola çıkan yayaları geçtiler. Beş blok ilerde bir kahve dükkânına daldılar. Ön pencereden sokağa göz atıp, izlenip izlenmediklerini alamaya çalıştılar. Görebildikleri tek şey tipik pazartesi sabahı telaşıydı: sürekli durup hareketlenen trafik, atkılarına ve pardösülerine sarılmış insanlar...

Arkalarındaki ızgaradan domuz pastırmasının tıslama ve cızırtı sesleri yükseliyordu. Yeni hazırlanmış kahvenin kokusu ocaktan etrafa yayıldı. Kokular neredeyse eziyet yüklüydü; Bu durum Cathy'ye, Victor'la birlikte ceplerinde toplamda sadece kırk dolar olduğunu anımsattı. Lanet olsun, neden Jack'ten para istememiş, ödünç almamış ya da çalmamıştı ki?

Victor'un geriye kalan paralarını kahvaltıya harcamayı önereceğini umarak, "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Victor sokağı gözden geçirdi. "Haydi, yolumuza devam edelim."

"Nereye?

"Hickey'nin stüdyosuna."

"Oh." Cathy iç çekti. Diğer bir uzun yürüyüş daha bunu boş bir mideyle yapacaklardı.

Dışarıda, tamponunda şöyle yazan bir araba geçti: *Bugün, Geriye Kalan Hayatınızın İlk Günü.*

Cathy, *Tanrım, umarım bundan daha iyiye gider,* diye düşündü. Sonra Victor'u takip ederek dışarı, serin sabah havasına çıktı.

Saha Yöneticisi Larry Dafoe masasında oturmuş, elektrikli yönetici sandalyesinde ağırlık egzersizi yapıyordu. Beden gücünün, bir erkeğin başarısının kaynağı olduğunu söylerdi. Şu kaslara yüklen, *çek!* Şu kırk dört beden ceketi doldur, *çek!* Sonuç, her kadını etkileyecek, rakibin gözünü korkutacak bir çift omuzdu. Bu şık, 700 papellik modelle, insanın sandalyesinden kalkması bile gerekmiyordu.

Sam Polowski amirinin tel ve makaralardan oluşan sistemde gösterdiği gayreti seyretti. Cihazın daha çok egzotik bir işkence aletine benzediğini düşündü.

Dafoe nefes nefese, "Anlaman gereken şey," diyerek inledi, "ortada *–çek!–* başka birtakım şeylerin döndüğü. Senin haberdar bile olmadığın şeyler."

Polowski, "Ne gibi?" diye sordu.

Dafoe kulpları bıraktı ve başını kaldırıp baktı. Yüzü sağlıklı bir terle parlıyordu. "Eğer bunları sana anlatma özgürlüğüm olsaydı, sence çoktan anlatmaz mıydım dersin?"

Polowski ışıldayan siyah kulplara baktı, yöneticisinin sandalyesinden kendisinin de faydalanıp faydalanamayacağını merak ediyordu. Belki de ofiste biraz saygı görebilmek için ihtiyaç duyduğu şey hafif şişirilmiş pazılardı.

"Yapılmaya çalışılanın ne olduğunu hâlâ anlayabilmiş değilim," dedi. "Victor Holland'ı pilot fırlatma sandalyesine mi oturtmaya çalışıyorlar?"

Dafoe, "Yapılmaya çalışılan," dedi, "seni bu işin dışında bırakmak."

"Holland'a, bu kargaşanın dışında kalacağına söz verdim."

"O, bu kargaşanın bir *parçası*! İlk başta elinde kanıt olduğunu iddia etti, sonra ortalıklardan kayboldu."

"Bu, kısmen benim hatam. O buluşmaya gidemedim."

"Neden seninle tekrar temas kurmaya çalışmadı?"

"Bilmiyorum." Polowski iç çekip başını salladı. "Belki de ölmüştür."

"Belki de onu bulmamız lazım." Dafoe egzersiz kulplarına uzandı. "Belki senin Lazanto dosyası üzerinde çalışmaya başlaman lazım. Ya da belki de evine gitmelisin. Korkunç görünüyorsun."

"Evet. Tabii ki." Polowski döndü. Ofisten çıkarken Dafoe'nin tekrar oflayıp puflamaya başladığını duydu. Masasına yöneldi, oturdu ve soğuk algınlığı ilaçlarından, aspirinden ve öksürük şurubundan oluşan koleksiyonunu inceledi. Hepsinden birkaç doz aldı. Sonra evrak çantasına uzandı ve Vi-

ratek dosyasını çıkarttı.

Bu, onun rastgele karalanmış notlarından, telefon numaralarından ve haber kupürlerinden oluşan özel koleksiyonuydu. Bunları, Holland ve Catherine Weaver adlı kadın arasındaki bağlantıyı bir kez daha zihninde tartmak için dizip dizip layarak, tek tek inceledi. Kadının adını ilk olarak hastane giriş kabul tutanağında görmüş, ardından onun Garberville'de öldürülen şu kadınla bağlantısını öğrenince şaşırmıştı. Ortada çok fazla rastlantı, çok sayıda kargaşa vardı. Gün gibi ortada olan bir şeyi gözden mi kaçırıyordu? Kadının verebileceği bir ya da iki yanıt olabilir miydi?

Telefonuna uzanıp Garberville polis karakolunu aradı. Onlar tanıklarına nasıl ulaşacaklarını biliyor olmalıydılar. Belki de Catherine adlı bu kadın Victor Holland'ın nasıl bulunacağını biliyordu. Bu, uzak bir ihtimaldi ancak Sam Polowski tam bir at yarışı bağımlısıydı. Uzak ihtimallere tutkundu.

Kapısının zilini çalan adam, üzerine kahverengi polyester bir takım elbise geçirmiş ağaç gövdesini andırıyordu. Jack kapıyı açıp, "Özür dilerim, bugün bir şey almıyorum," dedi.

Adam, "Ben hiçbir şey satmıyorum, Bay Zuckerman," şeklinde karşılık verdi. "FBI'danım."

Jack iç çekti. "Yine mi?"

"Ben Özel Ajan Sam Polowski. Catherine Weaver adlı bir kadını arıyorum, eski soyadı Zuckerman'mış. Sanırım o..."

"Siz bir işin peşinin ne zaman bırakılması gerektiğini bilmez misiniz?"

"Neyin peşini?"

"Ajanlarınızdan biri bu sabah buradaydı. Onunla konuşun!"

Adam kaşlarını çattı. "*Ajanlarımızdan* biri mi?"

"Evet. Ayrıca onunla ilgili bir şikâyet başvurusunda bulunabilirim. Elinde herhangi bir arama izni olmadan içeri daldı ve evimi didik didik aradı."

"Bu adam neye benziyordu?"

"Ah, bilmiyorum! Koyu renk saçlıydı, muazzam yapılı bir vücudu vardı. Ama çekicilik okulundan ders alabilir."

"Benim boylarımda mıydı?"

"Daha uzundu. Daha zayıftı. Çok daha fazla saçı vardı."

"Size adını söyledi mi? Mac Braden değildi, öyle değil mi?"

"Hayır, bana isim filan vermedi."

Polowski kimliğini çıkarttı. Jack kelimelere gözlerini kısarak şöyle bir baktı: Federal Araştırma Bürosu. Polowski, "Size bunlardan birini mi gösterdi?" diye sordu.

"Hayır. Sadece Cathy'yi ve Victor Holland adlı adamı sordu. Onları nasıl bulabileceğini bilip bilmediğimi öğrenmek istedi."

"Ona bunu nasıl yapacağım söylediniz mi?"

"O köpeğe mi?" Jack güldü. "Ona gününün en iyi anını yaşatmayacağım kesin. Tabii ki ona bu konuda hiçbir şey..." Jack durakladı ve boğazını temizledi. "Ona hiçbir şey anlat-

mazdım. Biliyor bile olsaydım, ki bilmiyorum."

Polowski kimliğini cebine attı, bu süreç zarfında bakışlarını Jack'ten bir an olsun ayırmamıştı. "Sanırım konuşmalıyız, Bay Zuckerman."

"Ne hakkında?"

"Eski karınız hakkında. Başının büyük belada olduğu gerçeği hakkında."

Jack, "Bunu," diyerek iç çekti, "zaten biliyorum."

"Canı yanacak. Size tüm detayları veremem çünkü ben de henüz her şeyi bilmiyorum. Ancak bir kadının çoktan öldürüldüğünün farkındayım. Karınız..."

"Eski karım."

"Eski karınız bir sonraki hedef olabilir."

Jack tatmin olmamış bir halde, sadece ona bakmakla yetindi.

Polowski, "Bildiklerinizi bana anlatmanız sizin vatandaşlık göreviniz," diye hatırlattı.

"Görevim. Doğru."

"Bakın, siz ve ben işbirliği yaparsak, oldukça iyi geçiniriz. Bana ıstırap verirseniz, ben de *size* ıstırap veririm." Polowski gülümsedi. Jack gülümsemedi. "Şimdi, Bay Zuckerman. Hey, size Jack diye hitap edebilir miyim? Jack, neden bana onun nerede olduğunu söylemiyorsun? Çok geç olmadan. İkiniz için de."

Jack kaşlarını çattı. Parmaklarıyla kapı pervazına vurdu. Ne yapacağından emin değildi. Sonunda yana çekildi. "Yasalara uyan bir vatandaş olarak, sanırım bu benim görevim."

Isterneye istemeye adama eliyle içeri girmesini işaret etti. "Oh, içeri gir, Polowski. Sana bildiklerimi anlatacağım."

Pencere patladı, ardındaki loş boşluğa küçük parçacıklar yağdı.

Cathy çıkan sesle birlikte yüzünü buruşturdu. Alçak sesle, "Özür dilerim, Hickey," dedi.

Victor geriye kalan parçaları da aşağı indirerek, "Zararını ödeyeceğiz," dedi. "Ona hoş, yüklü bir çek yollayacağız. Kimseyi görüyor musun?"

Cathy yolun bir aşağısına, bir yukarısına baktı. Çöp kovalarının arasından yuvarlanarak ilerleyen buruşturulmuş bir gazete kâğıdı dışında hiçbir şey kımıldamadı. Birkaç blok öteden arabaların korna sesleri süzüldü. Sesler Union Sokağı'ndaki diğer bir trafik sıkışıklığının göstergesiydi.

Cathy, "Her şey yolunda," diye fısıldadı.

"Tamam." Victor rüzgârlığını katlayarak pencere pervazına yerleştirdi. "İlk önce sen geç."

Onu pencereye doğru çekti. Cathy güçlükle tırmandı ve içeri, cam parçacıklarının arasına indi. Birkaç saniye sonra, Victor da onun hemen yanında yerini almıştı.

Stüdyonun soyunma odasında dikiliyorlardı. Bir duvara boydan boya askıyla kadın çamaşırları asılmıştı; diğerinde makyaj masaları ve uzun bir ayna vardı.

Victor sandalyelerden tekinin üzerine öylesine atılmış hoş renkli ipeğe kaşlarını çatarak baktı. "Arkadaşın ne tür fo-

toğraflar çekiyor?"

"Hickey nazik tabiriyle 'yatak odası portreleri' olarak bilinen fotoğraflarda uzman."

Victor'un şaşkın bakışı, duvardaki bir kancadan sarkan siyah dantel sabahlığa kaydı. "Bu, benim düşündüğüm anlama mı geliyor?"

"Sen ne anlama geldiğini düşünüyorsun?"

"Bilirsin işte."

Cathy bir sonraki odaya yöneldi. "Hickey bunun pornografi olmadığında ısrarcı. Ona göre bu, zevkli erotik sanat..." Büyütülerek duvara asılan bir fotoğrafla yüz yüze gelince olduğu yerde dondu kaldı. Çıplak kollar ve bacaklar... Sekiz adet, belki de daha fazla. Bir tür insan ahtapotu şeklinde birbirine geçmişti. Ortada hayal gücüne bırakılan hiçbir şey yoktu. Hem de hiçbir şey.

Victor buz gibi bir sesle, "Zevkli," dedi.

"Bu onun, ah, ticari işlerinden biri olmalı."

"Ne tür bir ürün sattıklarını merak ettim."

Cathy döndü ve kendini diğer bir fotoğrafa bakar halde buldu. Bu kez karşısında iki kadın vardı. Muhteşem görünüyorlardı ve üzerlerinde hiçbir şey yoktu.

Victor omzunun üzerinden nazikçe, "Ticari bir iş daha mı?" diye sordu.

Cathy başını salladı. "Sorma."

Ön odada, kapıdaki dar ve uzun yarığın altında, neredeyse bir haftalık mektup yığınıyla karşılaştılar. Bunların arasında karanlık oda katalogları ve ilan broşürleri de vardı.

Cathy'nin bir gün önce postaladığı film rulosu henüz tümseğe dahil olmamıştı.

Cathy, "Sanırım oturup postacının gelmesini bekleyeceğiz," dedi.

Victor başıyla onayladı. "Yeterince güvenli bir yer gibi görünüyor. Arkadaşının etrafta bir yerlerde yiyecek bir şeyler bulunduruyor olması mümkün mü?"

"Diğer odada bir buzdolabı gördüm gibi hatırlıyorum."

Victor'u, Hickey'nin "çekim galerisi" olarak adlandırdığı odaya götürdü. Duvardaki düğmeden elektriği açtı, geniş oda bir anda göz kamaştıran spot lamba ışığıyla aydınlandı.

Victor gözlerini kırpıştırarak, "Demek bu işi burada yapıyor," dedi. Karman çorman elektrik kablolarının üzerinden atladı ve odayı yavaşça turladı. Sayısız sahne malzemelerine nüktedan bir inanmazlıkla bakmaktaydı. Garip bir koleksiyondu: gerçek bir İngiliz telefon kabini, bir sokak bankı, bir egzersiz bisikleti... Şeref konuğu ise dört direkli yataktı. Fırfırlı yatak örtüsü Victorian'dı, karyola direklerinden sallanan kelepçeler ise değil.

Victor kelepçelerden tekini alarak tekrar yerine düşsün diye bıraktı. "Şu Hickey adlı adam senin ne kadar yakın arkadaşın?"

"Bir ay önce fotoğrafımı çektiğinde bunların hiçbirisi yoktu."

"*Senin* fotoğrafını mı çekti?" Victor dönüp ona baktı.

Cathy, Victor'un zihninden geçiyor olabilecek imgeleri hayal ederek kızardı. Bakışlarının kendini soyduğunu, onu o

komik dört direkli yatakta uzanmış yatarken hayal ettiğini hissedebiliyordu.

"Bu... bu şu gördüğümüz fotoğraflar gibi değildi," diye itiraz etti. "Yani, bunu sadece bir iyilik olarak yaptım."

"İyilik mi?"

"Bu tamamen *ticari* bir çekimdi!"

"Oh."

"Tamamen giyiniktim. Aslına bakılırsa üzerimde tulum vardı. Bir tesisatçı olmam gerekiyordu."

"Bir kadın tesisatçı mı?"

"Acil bir durumda vekalet ettim. Modellerinden teki o gün gelmemişti ve onun sıradan bir yüze ihtiyacı vardı. Sanırım bu da bendim. Sıradan. Ayrıca, gerçekten de sadece yüzümü çekti."

"Ve tulumunu."

"Doğru."

Birbirlerine bakıp kahkahaya boğuldular.

Cathy, "Ne düşündüğünü tahmin edebiliyorum," dedi.

"Ne düşündüğümü sana *söylemek* bile istemiyorum." Victor döndü ve odaya göz gezdirdi. "Sen bana burada bir yerlerde yiyecek bir şeyler olduğunu söylememiş miydin?"

Cathy odanın karşısına, buzdolabına doğru ilerledi. İçinde bir raf dolusu film ile bir kavanoz tatlı salatalık turşusu, lastikleşmiş birkaç havuç ve yarım salam buldu. Buzlukta gerçek hazineyle karşılaştılar: öğütülmüş Sumatra kahvesi ve bir somun ekmek vardı.

Cathy sırıtarak ona doğru döndü. "Tam bir ziyafet!"

Dört direkli yatağa birlikte oturdular, salam ve yarı donmuş ekmeğe yumuldular. Bunları fincanlar dolusu kahveyle yuvarladılar. Küçük, garip bir piknikti. İçinde salatalık turşusu ve havuçların yer aldığı kâğıt tabaklar dizlerindeydi. Spot lambalar tavandan tıpkı bir düzine sıcak güneş gibi ışıldıyordu.

Victor, onun bir havucu hatır hutur yiyişini seyrederek, "Neden kendine böyle bir şey yakıştırdın?" diye sordu.

"Nasıl bir şey?"

"Sıradan olduğun gibi bir şey. Kadın tesisatçı rolüne bürünebilecek kadar sıradan."

"Çünkü sıradanım."

"Hiç sanmıyorum. Ve ben insanların karakterlerini oldukça iyi değerlendiririm."

Cathy başını kaldırarak Hickey'nin süper modellerinden tekinin afişine göz attı. Kadın ona sağlam bir özgüvenle bakarak karşılık verdi. "Pekâlâ, *şununla* boy ölçüşemeyeceğim açık."

Victor, "*Şu*," dedi, "tam bir fantezi. *Şu* gerçek bir kadın değil, tam bir makyaj, saç spreyi ve sahte kirpik karışımı."

"Oh, biliyorum. Bu benim işim, yani aktörleri sinema seyircisi açısından bir fanteziye çevirmek. Ya da gerekmesi durumunda kâbusa." Kavanoza uzanıp son salatalık turşusunu da bitirdi. "Hayır, gerçekten de öyle demek istedim. Ta içimden, kendimi sıradan *hissediyorum.*"

"Bence sen oldukça özelsin. Dün geceden sonra, bundan kesinlikle eminim."

Cathy başını önüne eğerek baktı. Pörsümüş havuç kâğıt tabakta tıpkı küçük bir ceset gibi uzanmaktaydı. "Bir zamanlar öyleydim... sanırım bu herkes için geçerli, hâlâ genç olduğumuz yaşlarda, kendimizi özel hissettiğimiz anlarımız vardır. Dünyanın sadece bize ait olduğunu düşündüğümüz anlar. Kendimi en son böyle hissettiğim an, Jack'le evlendiğim gündü." İç çekti. "Çok da uzun sürmedi."

"Onunla neden evlendin?"

"Bilmiyorum. Büyülenmiş miydim? Sadece yirmi üç yaşımdaydım, sette çıraklık yapıyordum. Yönetmen oydu." Sustu. "O, *Tanrı* 'ydı."

"Seni etkiledi, öyle değil mi?"

"Jack isterse çok çekici olabilir. Gücünü ve karizmasını kullanarak bir kızı anında etkileyebilir. Ayrıca şampanya, akşam yemekleri, çiçekler de vardı. Sanırım onu bana çeken şey ona hemen âşık olmayışım oldu. Ona bakarak kendimden geçmiyordum. Beni ulaşılması zor biri gibi gördü, sonunda fethettiği biri." Victor'a hüzünlü gözlerle baktı. "Beni ele geçirince, daha büyük ve iyi şeylere yöneldi. İşte, o kadar da özel olmadığımı o zaman fark ettim. Aslında çok sıradan bir kadın olduğumu. Bu hiç de kötü bir his değil. Bu, farklı biri, özel biri olmaya özlem duyarak yaşamadığımın bir kanıtı."

"Peki, o zaman kimi özel olarak nitelendirirsin?"

"Büyükannemi. Ama o öldü."

"Yaşlı büyükanneler her zaman bu listeye girerler."

"Peki o zaman. Rahibe Teresa'yı."

"O herkesin listesinde yer alıyor."

"Kate Hepburn. Gloria Steinem. Arkadaşım Sarah..." Sesi alçalarak yitip gitti. Başını önüne eğdi, alçak sesle şunları ekledi: "Ama o da öldü."

Victor nazikçe onun elini tuttu. Adamın uzun parmaklarının kendininkilerin üzerine kapanmasını garip bir şaşkınlık duygusuyla seyretti. Bu tutuşta hissettiği gücün adamın kuvvetine ne kadarını yansıttığını merak etti. Jack onca parıltı ve gösterişine rağmen, hiçbir zaman şu anda Victor'a hissettiği güven duygusunu onda uyandıramamıştı, hem de ufacık bir parçasını bile. Hiçbir erkek bunu başaramamıştı.

Victor onu sessiz bir şefkatle seyrediyordu. "Bana Sarah'dan bahset," dedi.

Cathy yutkundu, gözyaşlarını engellemeye çalışıyordu. "O gerçekten hoş bir insandı. *Şu* şekilde demek istemiyorum." Başıyla Hickey'nin mükemmel fotoğraflı modelini işaret etti. "Yani, içten içe demek istedim. Gözlerindeki o bakış... mükemmel bir dinginliğe sahipti. Sanki bizler kayıp hazineyi bulmak için didinirken, o istediği şeyi tam anlamıyla ele geçirmiş gibiydi. Onun doğuştan böyle olduğunu hiç sanmıyorum. Bu noktaya kendi çabasıyla geldi. Üniversitede, ikimiz de kendimizden pek emin değildik. Evliliğin kesinlikle ikimize de bir faydası olmadı. Boşanmam.... yıkımdan başka bir şey değildi. Ama Sarah'nın boşanması onu daha da güçlendirmekten öteye geçmedi. Kendine artık çok daha iyi bakabiliyordu. Sonunda hamile kaldığında, her şey tam planladığı gibi olmuştu. Ortada bir baba yoktu, sadece bir deney ürünü... isimsiz bir donör vardı. Sarah hep ilkel ailenin erkek,

kadın ve çocuktan oluşmadığını söylerdi. Ailede sadece kadın ve çocuğun olduğunu... bence o bu adımı attığı için cesurdu. Benim hiçbir zaman olamayacağım kadar cesur..." Boğazını temizledi. "Her neyse, Sarah *özeldi*. Bazı insanlar böyle özel oluyorlar işte."

Victor, "Evet," dedi. "Bazı insanlar öyle."

Cathy başını kaldırıp ona baktı. Victor karşı duvara odaklanmıştı, bakışları inanılmaz derecede üzgündü. Yüzüne bu acı çizgilerinin yerleşmesine sebep olan şey de neydi? Cathy bu kadar derin çizgilerin bir daha silinip silinemeyeceklerini merak etti. Ortada insanların üstesinden gelemedikleri, hiçbir zaman kabullenemedikleri bir takım kayıplar vardı.

Alçak sesle, "Karın nasıl biriydi?" diye sordu.

Victor ilk önce yanıtlamadı. Cathy, *bunu neden sordum ki? Böylesine korkunç anıları gün yüzüne çıkarmak zorunda mıydım?* diye düşündü.

Victor, "Candan ve sevecen bir kadındı. Ona dair her zaman hatırladığım tek şey bu. İyi yürekliliği." Cathy'ye baktı. Cathy onun gözlerinde gördüğü şeyin üzüntü olmadığını hissetti, bu bir tür kabullenmeydi.

"Adı neydi?"

"Lily. Lillian Dorinda Cassidy. Onun gibi ufak tefek bir kadın için uzun bir isim." Gülümsedi. "Boyu bir metre elli üç santim civarındaydı, sırılsıklam ıslakken belki ancak kırk iki kilo gelirdi. Her zaman bu kadar küçük görünmesi beni hep korkuturdu. Neredeyse kırılabilir bir yapıdaydı. Özellikle

...hayatının sonuna doğru, onca kiloyu kaybettiğinde. Sanki ...küçülmüş, küçülmüş, ondan geriye bir çift iri kahverengi göz kalmış gibiydi."

"Öldüğünde genç olmalı."

"Sadece otuz sekizindeydi. Bu bana çok adaletsiz görünmüştü. Hayatı boyunca, hep doğru şeyler yapmıştı. Hiç sigara içmedi, şarap şişesine neredeyse tek bir kez bile dokunmadı. Et yemeyi bile reddederdi. Teşhis konulduktan sonra bunun nasıl olmuş olabileceğini anlamaya çalışıp durduk. Sonra buna sebep olabilecek tek bir şey aklımıza geldi. Massachusetts'de küçük bir kasabada büyümüştü. Bir nükleer santralin hemen aşağısında."

"Sence sebep bu muydu?"

"Bundan emin olmak mümkün değil. Ama etrafa sorduk. Sadece onun mahallesinde en az yirmi ailede lösemiye yakalanan biri olduğunu öğrendik. Bir inceleme başlattırmak dört yıl ve bir grup davası gerektirdi. Buldukları şey santralin açıldığı güne kadar uzanan bir güvenlik ihlaliydi."

Cathy başını inanmaz bir tavırla salladı. "Onca yıl tesisin işlemesine göz yummuşlar, öyle mi?"

"Hiç kimsenin bundan haberi yoktu. İhlallerin üzeri o kadar güzel örtbas edilmişti ki, federal denetleyicilerin bile bundan haberi yoktu."

"Tesisi kapattılar, öyle değil mi?"

Victor başını sallayarak onayladı. "Santralin sonunda kapandığını gördüğümde pek büyük bir tatmin yaşadığımı söyleyemem. Lily gitmişti. Ailelerin tümü... hepimiz savaş-

maktan yorulmuştuk. Her ne kadar bu bazen bizde [illegible] duvara vuruyormuşuz gibi bir his yaratmış olsa da, [illegible] yapmamız gereken bir şey olduğunu biliyorduk. Bunu [illegible] yapması gerekiyordu, dünyadaki tüm Lily'ler için." [illegible] kaldırıp tepede ışıldayan spot lambalarına baktı. "Şimdi yine buradayım, başımı duvarlara hâlâ çarpıyorum. Ancak bu kez, bu bana sanki Çin Seddi'ymiş gibi geliyor. Söz konusu yaşamlar ise seninki ve benimki."

Bakışları buluştu. Cathy, Victor yanağının kavisini aşağı doğru hafifçe okşarken olduğu yerde hareketsiz oturdu. Victor'un elini tuttu, dudaklarına bastırdı. Victor'un parmakları onunkilerin üzerine kapandı, elini serbest bırakmayı reddetti. Onu kendine doğru nazikçe çekti. Dudakları buluştu. Cathy'nin daha fazlasını istemesine sebep olan çekingen bir öpücüktü bu.

Victor, "Bu işin içine sürüklendiğin için özür dilerim," diye mırıldandı. "Sen, Sarah ve şu diğer Cathy Weaver'lar. Hiçbiriniz bunun bir parçası olmayı istemediniz. Ben bir şekilde hepinizi incitmeyi başardım."

"Sen değil, Victor. Suçlanacak kişi sen değilsin. Bu öfkelendiğin şu yel değirmeni. Şu devasa, tehlikeli yel değirmeni. Başkası olsa mızrağını bırakıp kaçardı. Sen ise hâlâ bu işin üzerine gidiyorsun."

"Pek fazla seçeneğim yoktu."

"Vardı. Arkadaşının ölümünden sonra çekip gidebilirdin. Viratek'te her ne olup bitiyorsa, bunlara gözünü kapatabilirdin. Jack olsa öyle yapardı."

"Ama ben Jack değilim. Ardımda bırakıp gidemeyeceğim şeyler var. Her zaman Lily'leri düşünürdüm. Canları yanabilecek binlerce insanı..."

Ölen karısından bir kez daha bahsedince, Cathy aralarında yıkılması imkânsız bir engelin oluştuğunu hissetti... Lily'nin, hiçbir zaman tanışmadığı o ulu gölgesi. Cathy geri çekildi, onun dokunuşundan uzaklaşmanın acısını yaşıyordu.

"Bu kadar çok sayıda insanın ölebileceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Jerry öyle düşünmüş olmalı. Neticeyi önceden tahmin etmenin hiçbir yolu yok. Dünya biyolojik savaşın etkileriyle henüz karşılaşmadı. Ben bunun sebebinin kendi kendimizi yok edecek unsurlarla oynayacak kadar zeki olmamızdan kaynaklandığını düşünmek istiyorum. Ardından insanların yaptığı onca çılgın şeyi düşünüyorum ve tüm bunlar beni korkutuyor."

"Viral silahlar bu kadar mı tehlikeli?"

"Eğer birkaç geni değiştirir ve bunları biraz daha bulaşıcı yaparak ölüm oranını yükseltirsen, tahripkâr bir kasılmayla karşılaşırsın. Sırf araştırmanın kendisi bile riskli. Laboratuvarın güvenliğinde oluşabilecek en ufak bir kaçak, milyonlarca insanın kazara enfektsiyon kapmasına sebep olabilir. Ve bunun herhangi bir tedavisi de yok. Bu bir bilimadamının düşünmek bile istemediği türden dünya çapında bir felaket."

"Mahşer."

Victor başını salladı, bakışları korkutucu derecede man-

tıklıydı. "Evet, eğer öyle bir şeye inanıyorsan, olacak şey aynen bu."

Cathy başını salladı. "Bu tür şeylere neden izin verildiğini anlamıyorum."

"Verilmiyor. Uluslararası anlaşmaya göre, bunlar yasadışı. Ancak her zaman gücü, başka hiç kimsenin sahip olmadığı o silahı sürekli olarak elinde bulundurmak için gölgeler arasında pusuda bekleyen bir takım deliler mevcut."

Deliler. Böyle bir silahın dünya üzerinde kullanımını serbest bırakmayı aklından bile geçiren birisi gerçekten deli olmalıydı. Cathy'nin aklına okuduğu bir roman geldi. Konu böyle bir salgınla, şehirlerin nasıl ölüp çürüdüğüyle, havanın nasıl zehirli bir hal aldığıyla ilgiliydi. Ancak bunlar sadece bilimkurgunun yarattığı kâbuslardı. Şu anda üzerine konuştukları şey ise gerçekti.

Binanın içinden bir yerlerden bir ıslık sesi yükseldi.

Cathy ve Victor yerlerinde doğruldular. Melodi koridor boyunca ilerledi, ta ki Hickey'nin kapısının hemen önünde durana kadar onlara doğru yaklaştı. Bir hışırtı duydular, ardından dergilerin yere hızla düşüşünü duydular.

Cathy ayağa fırlayarak, "İşte geldi!" dedi.

Victor ön odaya doğru koşturan Cathy'nin hemen arkasındaydı. Cathy paketi hemen tanıdı, yığının üzerinde durmaktaydı: korumalı bir zarf, üzerindeki adres onun elyazısıyla yazılmıştı. Eğilerek bunu kaptı ve zarfı yırtarak açtı. Bir film rulosu dışarı yuvarlandı. Hickey'ye alelacele yazdığı not yere doğru süzüldü. Zafer duygusu içerisinde sırıtarak

kutuyu havaya kaldırdı. "İşte, kanıtın burada!"

"Öyle olduğunu umalım. Ruloda ne var, bir bakalım. Karanlık oda nerede?"

"Soyunma odasının hemen yanında." Filmi Victor'a uzattı. "Bunun nasıl işlemden geçirileceğini biliyor musun?"

"Daha önceden amatör fotoğrafçılık yaptım. Uygun kimyasallar olduğu sürece..." Durdu ve masaya baktı.

Telefon çalıyordu.

Victor başını salladı. "Duymazdan gel," dedi ve karanlık odaya yöneldi.

Kabul odasından çıkarlarken, telesekreterin devreye girdiğini duydular. Hickey'nin bir ipek kadar pürüzsüz sesi kayıt cihazında konuşmaya başladı. "Kadın formlarının zevkli ve artistik fotoğraflarını çeken Hickman Von Trapp'in stüdyosuna ulaştınız."

Victor güldü. "Zevkli mi?"

Cathy onu koridor boyunca takip ederek, "Bu senin zevkine bağlı," dedi.

Kayıt sonlanıp mesaj sinyali işitildiğinde karanlık odaya henüz ulaşmışlardı. Mikrofondan heyecanlı bir ses yükseldi. "Alo? Alo, Cathy? Eğer oradaysan cevap ver, tamam mı? Burada seni arayan bir FBI ajanı var... adı Polowski olan bir adam..."

Cathy dondu kaldı. Dönüp gerisingeri ön odaya yönelirken, "Bu Jack!" dedi.

Mikrofondaki seste bir panik ifadesi vardı. "Engel olamadım... kendisine Hickey'den bahsetmek zorunda kaldım.

Hemen oradan uzaklaş!"

Cathy tam ahizeyi yakalamıştı ki, telefon kapandı. "Alo? *Jack?*"

Sadece sinyal sesini duydu. Telefon çoktan kapanmıştı. Titrek elleriyle Jack'in numarasını tuşlamaya başladı.

Victor, "Buna zamanımız yok!" dedi.

"Onunla konuşmalıyım."

Victor ahizeyi kaptı ve hızla yerine çarptı. "Sonra! Buradan çıkmalıyız!"

Cathy uyuşuk bir tavırla başını salladı ve kapıya yöneldi. Orada durakladı. "Dur. Bize para lazım!" Yeniden kabul masasına yaklaştı ve küçük meblağların tutulduğu nakit para kutusunu bulana kadar çekmeceleri kurcaladı. Kutuda sadece yirmi iki dolar vardı. Hickey hep, "İnsanın her zaman iyi kalite kahve çekirdeği alabilecek kadar parası olmalı," derdi. Cathy parayı cebine attı. Sonra uzandı ve Hickey'nin eski yağmurluklarından tekini kapı kancasından aldı. Adamın bunu özlemeyeceği aşikârdı. Cathy gizlenmek için buna ihtiyaç duyabilirdi. Yağmurluğu sırtına atarak, "Haydi gidelim," dedi.

Koridoru kontrol etmek için bir saniye durdular. Diğer bir odadan hafif kahkaha sesleri geliyordu. Yukarıda bir yerlerde, yüksek topuklar ahşap zeminde tıkırdadı. Victor önde, koridordan aşağı koşturup ön kapıdan fırladılar.

Güneş tıpkı suçlama yüklü bir göz gibi üzerlerine yönelmişti. Hızla öğle yemeği telaşına girmiş, işadamları ve sanatçılardan, şık giyimli Union Sokağı güruhundan oluşan kala-

balığa ayak uydurdular. Hiç kimse onlara bakmadı. Cathy, etrafı insanlarla doluyken bile, kendini göze çarpıyormuş gibi hissetti. Sanki, kalabalık ve betondan oluşan bu parlak şehir manzarasında, ressamın gözlerinin odaklandığı kişiydi.

Yağmurluğuna, *keşke bu görünmemi engelleyen bir palto olsaydı,* diye düşünerek daha da gömüldü. Victor adımlarını sıklaştırmıştı, Cathy ona ayak uydurmak için koşturmak zorunda kaldı.

"Şimdi nereye gidiyoruz?" diye fısıldadı.

"Film elimizde. Bence otobüs terminaline gitmeliyiz."

"Ya sonra?"

"Herhangi bir yere." Victor gözlerini uzaklardan ayırmadı. "Bu şehirden uzak olduğumuz sürece sorun yok."

Yedinci Bölüm

Şu sinir bozucu FBI ajanı yine kapısını çalmaktaydı.

Jack iç çekerek ön kapıyı açtı. "Bu kadar çabuk mu geri döndünüz?"

"Lanet olsun, doğru, geri döndüm." Polowski içeri daldı ve kapıyı arkasından hızla kapattı. "Onları bundan sonra nerede bulacağımı bilmek istiyorum."

"Söyledim size, Bay Polowski. Union Sokağı üzerinde Bay Hickman'a ait bir stüdyo var."

"Von Adı-Her-Neyse'nin stüdyosuna gittim."

Jack yutkundu. "Onları bulamadınız mı?"

"Bulamayacağımı biliyordun. Onları uyardın, öyle değil mi?"

"Gerçekten, neden beni rahatsız ettiğinizi bilmiyorum. Beni sadece..."

"Büyük bir aceleyle oradan ayrılmışlar. Kapı ardına kadar açıktı. Yiyecekler hâlâ masadaydı. Boş nakit kutusunu masanın üzerinde bırakıp gitmişler."

Jack öfkeyle doldu. "Siz şimdi benim eski eşimi haksızlıkla mı suçluyorsunuz?"

"Sadece onun ümitsiz, gözü kara bir kadın olduğunu söylüyorum. Senin de her şeyi berbat eden bir embesil olduğunu. O şimdi nerede?"

"Bilmiyorum."

"Kime gider?"

"Tanıdığım kimse yok."

"*Daha iyi düşün*."

Jack Polowski'nin şiş suratına baktı ve dünyada böylesine sevimsiz insanlar da olabiliyor demek ki diye düşünerek şaşkınlık yaşadı. Doğal seleksiyon sürecinin böylesi kabul edilemez genlere karşı çalışması gerekmez miydi?

Jack başını olumsuz anlamda salladı. "Gerçekten bilmiyorum."

İşin doğrusu buydu, Polowski de bunu sezmiş olmalıydı. Kısa bir süre boyunca sessizce bakışmanın ardından, geri adım attı. "O zaman belki bana şunu söyleyebilirsin. Neden onları uyardın?"

"Bu... bu..." Jack çaresizlik içinde omzunu silkti. "Oh, bilmiyorum! Siz gittikten sonra, doğru şeyi yaptığımdan emin değildim. Size güvenmekte de kararsızdım. *O* size güvenmiyordu."

"Kim?"

"Victor Holland. Sizin de bir tür komplonun içinde olduğunuzu düşünüyordu. Açıkçası, adam bana biraz paranoyak gibi görünmüştü."

"Öyle olmakta da haklı. Başına gelen onca şey düşünürse." Polowski kapıya yöneldi.

"Şimdi ne olacak?"

"Onları aramaya devam edeceğim."

"Nereye gidiyorsunuz?"

"Bunu *sana* söyleyeceğimi mi düşünüyorsun?" Ağır adımlarla dışarı çıktı. Omzunun üzerinden, "Sakın şehirden ayrılmaya kalkma, Zuckerman," diye seslendi. "Daha sonra seni görmeye tekrar geleceğim."

Jack, adamın aracına hantal hantal yürüyüşünü seyrederken alçak sesle, "Hiç sanmıyorum," diye mırıldandı. Başını kaldırıp baktı, gökyüzünde tek bir bulutun olmadığını gördü. Kendi kendine gülümseyerek kapıyı kapattı.

Gün Meksika'da da güneşli olacaktı.

Birisi oradan aceleyle ayrılmıştı.

Savitch kapısı kilitsiz bırakılan fotoğraf stüdyosunun odalarını dolaştı. Dört direkli yatakta bırakılmış yemek artıklarını not etti: ekmek kırıntıları, bir parça salam, boş bir salatalık turşusu şişesi... Ayrıca kahve fincanlarını da fark etti; iki taneydi. İlginç, Savitch stüdyodan sadece tek bir kişinin ayrıldığına şahit olmuştu. Üzerinde polyester takım elbise olan küçük bir adamdı. Adam içeride uzun süre kalmamıştı. Savitch onun on beş dakikalık park noktasına bıraktığı koyu yeşil, Ford marka aracına tırmanışını seyretmişti. Ölçüm aygıtında hâlâ üç dakika vardı.

Savitch stüdyoyu turlamaya devam etti. Adli fotoğraf[illegible] bakıyor, bunun boşa harcadığı diğer bir zaman [illegible] olmadığını merak ediyordu. Ne de olsa kadının siyah [illegible] rinde bulduğu diğer adreslerin hiçbirinde onun izine [illegible] mamıştı. Hickman Von Trapp'in adresinin diğerlerinden [illegible] lı olması için ne sebep vardı?

Yine de kendini avucuna almaya başlayan içgüdüden silkinip kurtulamadı. Her yer ipuçlarıyla doluydu. Bunları okudu, parçalarını bir araya getirdi. Bugün, bu stüdyoya iki aç insan gelmişti. Soyunma odasındaki kırık bir pencereden içeri girmiş, buzdolabından aldıkları artıkları [illegible]. İkisi (ya da polyester takım elbiseli adam) nakit para kutusunu boşaltmıştı.

Savitch turunu tamamladı ve ön odaya geri döndü. İşte telesekreterin mesaj düğmesinin göz kırptığını da o zaman fark etti.

Düğmeye bastı. Mesaj silsilesi sonsuzmuş gibiydi. Aramalar Hickey adlı birine gelmişti. Bunun adres defterindeki Hickman Von Trap olduğundan en ufak bir şüphe yoktu. Savitch odayı aylak aylak turladı, birbirini takip eden ses dizinini yarım kulakla dinlemekteydi. Çoğu işle alakalıydı. Randevu talepleri, düzeltilerin ne zaman hazır olacağına ve *Snop* dergisinin çekimlerini yapmayı isteyip istemediğine dair mesajlar... Savitch kapının yakınında durdu ve gelen postalara şöyle bir göz atmak için öne doğru eğildi. Hepsi de can sıkıcı şeylerdi, Von Trapp'e gönderilmişlerdi. Sonra, gözünün kenarıyla, bir kâğıt parçasını fark etti. Bu bir nottu, Hickey'ye bırakılmıştı.

[illegible] konuda kendimi korkunç hissediyorum ancak birisi [illegible] film rulosunu arabamdan çaldı. Geriye bir tek bu kaldı. [illegible] olmadan önce bunu sana iletmem gerektiğini düşündüm. Umarım bu kadarı, yaptığın çekimlerin boşa gitmesini engellemeye yeter..."

"Cathy" şeklinde imzalanmıştı.

Savitch doğruldu. Catherine Weaver mı? Öyle olmalıydı. Film rulosu... o lanet film rulosu neredeydi?

Gelen postaların arasına baktı, araştırdı, araştırdı. Sadece üzerinde Cathy Weaver'ın adresinin geri gönderilme adresi olarak yazıldığı yırtık bir zarfla karşılaştı. Film alınmıştı. Hayal kırıklığı içinde dergileri odanın çeşitli köşelerine savurmaya başladı. Sonra, tam elindekini fırlatmaya hazırlanıyordu ki, dondu kaldı.

Telesekreterdeki mesaj yankılandı.

"Alo? Alo, Cathy? Eğer oradaysan cevap ver, tamam mı? Burada seni arayan bir FBI ajanı var... adı Polowski olan bir adam. Engel olamadım... kendisine Hickey'den bahsetmek zorunda kaldım. Hemen oradan uzaklaş!"

Savitch koşturarak telesekretere yöneldi ve başını önüne eğerek mesajı otomatikman başa saran mekanizmaya baktı. Mesajı tekrar dinledi.

Hemen oradan uzaklaş!

Artık en ufak bir şüphe yoktu. Catherine Weaver buradaydı ve Victor Holland da yanındaydı. Peki ama şu Ajan Polowski de kimdi ve neden Holland'ı arıyordu? Savitch Büro'nun bu davadan alındığından emindi. Bu konuyu kontrol

etmesi lazımdı.

Pencereye yöneldi ve dışarı, parlak gün ışığına, kalabalık kaldırımlara baktı. Çok fazla yüz, çok sayıda yabancı vardı. Bu şehirde, iki korkmuş kaçak nereye gizlenebilirdi? Onları bulmak zor olacaktı, ancak bu imkânsız değildi.

Daireden ayrıldı ve dışarı, ödemeli telefona yöneldi. Burada bir Washington D.C. numarası tuşladı. Kovboy'dan yardım istemekten pek hoşnut değildi ama artık başka şansı yoktu. Victor Holland kanıtı ele geçirmişti, risk zirve yapmıştı.

Artık yapılan takibi kuvvetlendirme zamanıydı.

Memur, "Bir sonraki pencereye lütfen!" diye haykırdı ve kafesi kapattı.

Cathy parmağıyla cama vurarak, "Bekle!" diye seslendi. "Otobüsüm şimdi hareket edecek!"

"Hangisi?"

"Palo Alto'ya gidecek 23 numara..."

"Saat yedide bir otobüs daha var."

"Ama..."

"Akşam yemeği molasına girdim."

Cathy yürüyerek uzaklaşan memura çaresizce baktı. Palo Alto için yapılan son çağrı anons sisteminden yankılandı. Cathy etrafına şöyle bir bakındığında, 23 numaralı otobüsün büyük bir gürültüyle kaldırımdan uzaklaştığını fark etti.

Arkasındaki yaşlı adam, "Verilen hizmet hiç de eskisi gibi değil," diye homurdandı. "Artık gideceğin yere o lanet

olası başparmağınla otostop çekerek çok daha hızlı ulaşabilirsin."

Cathy iç çekerek bir sonraki sıraya doğru ilerledi, önünde sekiz kişi vardı ve kuyruk çok yavaş ilerliyordu. En öndeki kadın memuru sosyal güvenlik kartının çek için kabul edilebilir bir kimlik belgesi olduğuna ikna etmeye çalışıyordu.

Cathy, *tamam,* diye düşündü. *Buradan saat yedide ayrılıyoruz. Bu da Palo Alto'ya saat sekizde varacağımız anlamına geliyor. Sonra ne olacak? Bir parkta kamp mı kuracağız? Bir restorana giderek artıklarını mı dileneceğiz? Victor ne yapmayı düşünüyor?*

Etrafına bakındı ve onun telefon kulübelerinin tekinde kamburlaşmış duran geniş sırtını fark etti. Kimi arıyor olabilirdi? Telefonu kapattığını ve elini bitkin bir şekilde saçları arasında dolaştırdığını fark etti. Sonra ahizeyi tekrar kaldırıp başka bir numara tuşladı.

"Sıradaki!" Birisi Cathy'nin omzuna hafifçe vurdu. "İlerleyin, Hanımefendi."

Cathy döndü ve gişe memurunun kendisini beklediğini fark etti. Pencereye yöneldi.

Memur, "Nereye?" diye sordu.

"İki bilet..." Cathy'nin sesi aniden gücünü yitirdi.

"Nereye?"

Cathy konuşmadı. Bakışları bilet satış penceresinin hemen yanına iliştirilmiş afişe odaklanarak donup kaldı. Victor Holland'ın gülümsemeyen yüzünün hemen üzerine, *Bu Ada-*

mı Gördünüz Mü? yazılmıştı. Fotoğrafın altına ise hakkında yapılan suçlamalar listelenmişti: *Endüstriyel casusluk ve cinayet. Eğer bu adama dair bildiğiniz bir şey varsa, lütfen yerel polisle ya da FBI'la temasa geçin.*

"Hanımefendi, bir yere gitmek istiyor musunuz. İstemiyor musunuz?"

"Ne?" Cathy'nin bakışları tekrar kendisini aleni bir öfkeyle seyreden memura yöneldi. "Oh. Evet, ben... ben iki bilet istiyorum. Palo Alto'ya." Uyuşuk bir halde memura bir avuç bozuk para uzattı. "Sadece gidiş."

"Palo Alto'ya iki bilet. Otobüs saat yedide, kapı on bir den hareket edecek."

"Evet. Teşekkürler..." Cathy biletleri aldı ve kuyruktan ayrılmak için döndü. İşte, hemen girişin dibinde dikilen iki polisin de o zaman farkına vardı. Terminali tarıyor gibiydiler. ne... arıyor olabilirlerdi?

Bakışları panik içinde telefon kulübesine yöneldi. Boştu. Oraya afallamış bir tavırla baktı. *Beni burada bıraktın! Beni Palo Alto'ya aldığım iki biletle ve cebimde beş papelle bıraktın!*

Neredesin Victor?

Orada böyle, bir salak gibi dikilemezdi. Bir şey yapması, hareketlenmesi gerekliydi. Yağmurluğu sıkı sıkı omuzlarına doladı ve kendini terminalde dolaşmaya zorladı. *Lütfen, beni fark etmelerine izin verme,* diye yalvardı. *Lütfen. Ben hiç kimseyim. Hiçim.* Sandalyelerden tekinde durdu ve oraya atılmış *San Francisco Chronicle*'a baktı. Ardından, Aranan-

lar İlanları'nı gözden geçirerek iki polisin hemen yanından aylak aylak geçti. İki adam, ön kapıdan çıkan bu kadına bakmadılar bile.

Cathy kalabalık kaldırımın ortasında kafası karışık bir halde dikilirken, *şimdi ne olacak?* diye düşündü. Otomatikman yürümeye başladı, yana doğru sürüklenip dar bir sokağa sokulduğunda ancak yarım düzine kadar adım atmıştı.

Çöp kovalarına doğru savruldu, ardından yaşadığı büyük rahatlamayla neredeyse hıçkıracaktı. "Victor!"

"Seni gördüler mi?"

"Hayır. Yani evet, ama umursamadılar bile..."

"Emin misin?" Cathy başını sallayarak onayladı. Victor döndü ve hayal kırıklığı içinde duvara sertçe vurdu. "Şimdi ne yapacağız?"

"Biletler bende."

"Onları kullanamayız."

"Şehirden başka türlü nasıl ayrılacağız? Otostop mu çekeceğiz? Victor, cebimizde sadece beş dolarımız kaldı!"

"Buradan ayrılan tüm otobüsleri takibe alacaklardır. Ayrıca suratımı terminalin her yerine yapıştırmış durumdalar!" Geriye doğru hareketlenerek duvara yaslandı ve inledi. "*Bu adamı gördünüz mü?* Tanrım, tıpkı iki kişiyi gebertmiş bir gangsteri andırıyorum."

"Bunun gördüğüm en onur verici fotoğraf olduğunu söyleyemem."

Victor gülmeyi başardı. "Sen *bugüne kadar* hayatında hiç onur verici bir 'aranıyor' afişiyle karşılaştın mı?"

Cathy de hemen onun yanında duvara yaslandı. "Bu... hirden uzaklaşmalıyız, Victor."

"Bunu düzeltiyoruz. *Senin* uzaklaşman lazım."

"Bu da ne anlama geliyor?"

"Polislerin aradığı kişi sen değilsin. Dolayısıyla sen Palo Alto'ya giden şu otobüse bineceksin. Benim bazı eski arkadaşlarımla temasa geçeceksin. Seni güvenli bir yere göndereceklerdir."

"Hayır."

"Cathy, muhtemelen her havaalanına ve şehirdeki kiralık araç noktalarına fotoğrafımı yönlendirmiş durumdalar! Bu otobüs biletlerini almak için neredeyse tüm paramızı harcadık. Sana bunları kullan diyorum!"

"Seni yalnız bırakmayacağım."

"Başka şansın yok."

"Evet, var. Sana bir tutkal gibi yapışmaya kararlıyım. Çünkü yanında kendimi güvende hissettiğim tek kişi sensin. Güvenebileceğim tek kişi!"

"Tek başıma daha hızlı hareket edebilirim. Sen beni yavaşlatmadığın sürece." Gözlerini uzaklara sokağa odakladı. "Lanet olsun, seni yakınımda *bile* istemiyorum."

"Buna inanmıyorum."

"Senin neye inanıp inanmadığın neden umurumda olsun ki?"

"Bana bak! Bunu bana bakarak tekrarla!" Victor'un kolunu kavradı, onun yüzüne bakmasını istiyordu. "Beni yakınında istemediğini söyle!"

Victor konuşmaya, aynı yalanı tekrarlamaya başladı. Cathy bunun bir yalan olduğunu o an anladı. Bunu Victor'un gözlerinde görebiliyordu. O bakışta başka bir şey daha vardı. Nefes soluğunu kesen bir şeydi.

Victor, "Seni... seni yakınımda..."

Cathy orada öylece dikildi. Ona bakıyor, doğrunun dillendirilmesini bekliyordu.

Ummadığı şey öpücüktü. Bunun nasıl olduğunu anlayamadı. Sadece Victor'un kollarının ona bir anda dolandığını, aniden kendini sıcak, güvenli ve muhteşem bir ortamda bulduğunu fark etti. Bu, arzudan ziyade umutsuzluk kokan, korkmuş iki insanı bir araya getiren bir kucaklama şeklinde başladı. Ancak dudakları buluşur buluşmaz, bundan çok daha büyük bir anlam kazandı. Korkunun, gereksinimin çok ötesine uzandı. Ruhların birleşimiydi bu. Bu kucaklaşmadan sonra bile kırılamayacak bir birleşme... Bir daha birbirlerine dokunamayacak olsalar bile sürecek bir birleşme...

Sonunda ayrılıp birbirlerine baktıklarında, Victor'un tadı hâlâ Cathy'nin dudaklarındaydı.

Cathy, "Gördün mü?" diye fısıldadı. "Haklıydım. Beni yanında istiyorsun. İstiyorsun."

Victor gülümseyerek onun yanağına dokundu. "Ben pek iyi bir yalancı sayılmam."

"Ben de seni bırakmayacağım. Bana ihtiyacın var. Sen yüzünü gösteremezsin ama ben gösterebilirim! Otobüs biletlerini alabilir, ayak işlerine koşturabilirim..."

Victor, "İhtiyacım olan tek şey yeni bir yüz," diyerek iç

çekti. Sokağa baktı. "Elimizin altında bir plastik cerrah olduğuna göre, sana hızlı tren istasyonuna geçmeyi öneriyorum. Bu saatte kalabalık olmalı. Oradan Doğu Yakası'na geçebilir..."

Cathy, "Tanrım, ne kadar da *salağım!*" diye homurdandı. "İhtiyacın olan şey kesinlikle yeni bir yüz!" Sokağa yöneldi. "Haydi gel. Fazla zamanımız yok..."

"Cathy?" Onu dar sokak boyunca takip etti. Durup etrafta polis var mı diye baktılar. Görünürde yoktu. Victor, "Nereye gidiyoruz?" diye fısıldadı.

"Bir telefon kulübesi bulmaya."

"Ah. Peki kimi arayacağız?"

Cathy döndü, Victor'a yönelttiği bakışları kesinlikle acı yüklüydü. "İkimizin de tanıdığı ve sevdiği birini."

Telefon çaldığında Jack valizini hazırlıyordu. Yanıtlamamayı düşündü ancak zil sesindeki bir şey, sadece hayal edilebilir nitelikteki bir aciliyet, ahizeyi kaldırmasına sebep oldu. Kaldırdığına da anında pişman oldu.

"Jack?"

İç çekti. "Bana gaipten sesler duyduğumu söyle."

"Jack, hızlı konuşacağım çünkü telefon dinleniyor olabilir..."

"Öyle mi dersin?"

"Teçhizat çantama ihtiyacım var. Tümüne. Ve biraz da paraya. Yemin ederim geri ödeyeceğim. Bunları hemen be-

nim için hazırla ve *Kretinoid*'in son sahnesini çektiğimiz yere görürtüp bırak. Orayı biliyorsun."

"Cathy, dur bir dakika! Şu anda bile başım yeterince belada!"

"Bir saatin var. Ancak o kadar bekleyebilirim."

"Bu trafiğin en yoğun olduğu saatler! Ben..."

"Bu, senden isteyeceğim son iyilik." Bir sessizlik yaşandı. Sonra Cathy yumuşak bir sesle, "Lütfen," diye ekledi.

Jack derin bir nefes aldı. "Bu kesinlikle sonuncusu, değil mi?"

"Bir saat, Jack. Bekliyor olacağım."

Jack telefonu kapatıp valizine baktı. Sadece yarısını toparlayabilmişti ama bu kadarı da işini görürdü. Bu gece *buraya* geri dönmeyeceği kesindi.

Valizi kapatıp Jaguar'a taşıdı. Evden uzaklaşırken aniden aklına Lulu'yu arayarak o geceki randevularını iptal etmeyi unuttuğu geldi.

Artık buna zaman yok, diye düşündü. *Kafamda yapmam gereken daha önemli şeyler var. Şehirden çıkıp gitmek gibi.*

Lulu bir eşekarısı kadar kızgın olacaktı ama bunu tamir edecek bir yol mutlaka bulurdu. Belki bir çift elmas küpe. Evet, bu kesinlikle işe yarardı.

Sevgili Lulu, onu memnun etmek çok kolaydı. Sonunda anlayabileceği bir kadın yakalamıştı.

Beşinci Cadde ile Mission'ın kesişiminde, evsiz insan-

ların toplandığı, "çök ve önündekini kemir" türünden ucuz bir restoran vardı. Saat beş kırk beşte, içerisi her zamankinden çok daha kalabalıktı. Söylentilere bakılırsa herkesin üzerindeki çorba dükkânı, bundan daha iyi günleri ve yemekleri anımsayanların size kırmızı şarapla yapıldığını rahatça söyleyebileceği biftek servisine başlamıştı. Her ne kadar içindeki alkol en son damlasına kadar kaynatılarak temizlenmiş olsa da, hiç kimse üzüm tadını alma fırsatını kaçırmak istemiyordu. Dolayısıyla köşede hiçbir şey yapmadan dikiliyor, yediklerini diğer yemeklerden, hava durumundan, işsizlik ofisinin önündeki uzun kuyruktan bahsediyorlardı.

Hiç kimse rehinci dükkânının kapı girişine büzülmüş iki zavallıyı fark etmedi.

Cathy yağmurluğunun katmanları arasına gömülerek, *çok şanslıyız,* diye düşündü. Üzücü gerçek, ikisinin de bu kalabalığa inanılmaz derecede uyum sağlamaya başladığıydı. Kısa bir süre önce rehinci dükkânının camında kendi yansımasını görmüş, oradan bakan pejmürde görüntüyü tanımakta zorlanmıştı. *Saçlarımı taramayalı o kadar uzun zaman mı oldu? Akşam yemeği yemeyeli ya da iyi bir uyku çekmeyeli?*

Victor da ondan iyi görünmüyordu. Yırtık bir gömlek ve çenesindeki iki günlük sakal aşikâr bir bitkinlik görüntüsü yaratıyordu. İlerideki o çorba mutfağına girse, kimsenin dikkatini çekmezdi.

Cathy, *onunla işim bittiğinde bundan çok daha berbat görünecek,* diye düşündü.

Tabii, Jack çantayla boy gösterirse.

Victor, "Saat altıyı beş geçiyor," diye mırıldandı. "Bir saati kaldı."

"Ona zaman tanı."

"Vaktimiz azalıyor."

"Otobüsü hâlâ yakalayabiliriz." Cathy sokağın ilerisine göz attı, kendini sanki irade gücüyle eski kocasını oraya getirebilecekmiş gibi hissediyordu. Ama sadece bir belediye otobüsü görüş alanına girdi. *Haydi ama Jack, haydi! Sakın beni yüzüstü bırakma.*

Alçak tonlu bir homurtu duydular. "Şuna bakar mısın!" Bunu kalabalıktan yükselen hayranlık mırıltıları takip etti.

Grup bakmak için köşeye toplanırken içlerinden biri, "Hey, yakışıklı oğlan!" diye seslendi. "Bu kadar hızlı hareket etmeni gerektiren şey de ne?"

Cathy bir araya toplanan adamlar arasından, krom ve şarap renkli ışıltıyı seçti. Huysuz bir ses, "Arabamdan uzak durun!" diye emretti. "Daha yeni cilaladım!"

"Görünüşe bakılırsa Yakışıklı Oğlan yolunu kaybetmiş. Yanlış sokağa saptın, öyle değil mi?"

Cathy ayağa fırladı. "İşte geldi!"

Victor'la birlikte kalabalığı yararak ilerlediler. Jack'i, Jaguarının ışıl ışıl cilasını korumaya çalışırken buldular.

Adamlardan biri pis parmağını kaput boyunca sürterken, Jack, "Dokunma!" diye haykırdı. "Siz, neden gidip kendinize bir iş bulmuyorsunuz ki?"

Biri, "İş mi?" diye haykırdı. "O da ne demek?"

Cathy, "Jack!" diye seslendi.

Jack onu görünce rahatça derin bir nefes aldı. "İlk [illegible] yapacağım son iyilik. Kesinlikle *son* iyilik..."

Cathy, "Çanta nerede?" diye sordu.

Jack bagajın etrafından dolandı, bu arada Jaguar'ın sarap renkli yan tarafına dokundurulan diğer bir eli tokatlayarak uzaklaştırdı. "İşte burada. Tüm teçhizat." Makyaj çantasını kapıp ona uzattı. "Söz verildiği gibi getirildi. Şimdi [illegible]len gitmeliyim."

Cathy, "Nereye?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Arabasına bindi. "Bir yere. Herhangi bir yere!"

"Sanki aynı yöne gidiyor gibiyiz."

"Tanrım, umarım öyle değildir." Motoru çalıştırıp gaz verdi.

Biri, "Görüşmek üzere Yakışıklı Oğlan!" diye seslendi.

Jack, Cathy'ye duygusuzca baktı. "Biliyor musun, gerçekten de şu yanındaki konusunda bir şey yapman lazım. Hoşça kalın tatlılarım."

Jaguar ileri doğru atıldı. Köşeyi döndü ve trafiğe karışıp gözden kayboldu.

Cathy dönünce herkesin kendisini seyrettiğini gördü. Victor ona doğru yaklaştı. Yorgun ve aç bir adam, yorgun ve aç bir kalabalığın karşısındaydı.

Birisi, "O Jaguar'ın içindeki pislik de kimdi?" diye sordu.

Cathy, "Eski kocam," dedi.

"Senden çok daha iyi durumda tatlım."

"Eski ya." Makyaj çantasını havaya kaldırdı ve kayıtsız bir kahkaha atmayı başardı. "Ondan elbise istedim, bana iç çamaşırı getirmiş."

"Bebek, günümüzde işler bu şekilde yürümüyor mu?"

İnsanlar çoktan dağılmaya, kapı girişlerinde ya da köşedeki gazete büfelerinde tekrar toplanmaya başlamıştı. Jaguar gitmişti, onların ilgisi de dağılmıştı.

Cathy ve Victor'un önünde tek bir adam dikilmeye devam ediyordu, bakışları tamamen sıcakkanlı ve anlayışlıydı. "Sana sadece bunları bıraktı, ha? Altında o gösterişli, pahalı araba varken, öyle mi?" Uzaklaşmak için döndü, sonra onlara bir daha baktı. "Siz ikiniz, kalmak için bir yere filan ihtiyacınız var mı? Çok sayıda arkadaşım var. Bir bayanın soğukta kaldığını görmekten nefret ediyorum."

Victor, Cathy'nin elini tutarak, "Teklif için teşekkürler," dedi. "Ama bizim bir otobüsü yakalamamız gerekiyor."

Adam başını salladı ve ayaklarını sürterek uzaklaştı. Sokakların nezaketini törpüleyemediği zavallı bir adamdı.

Victor, Cathy'yi peşinde sürükleyerek, "O otobüse binmek için yarım saatimiz kaldı," dedi. "İşe koyulsak iyi olacak."

Sokak boyunca ilerlediler, dar ara yollardan birine daldılar, o sırada Cathy aniden durdu. "Victor..."

"Sorun ne?"

"Bak." Cathy gazete büfesini işaret etti, eli titriyordu.

Plastik örtünün altında *San Francisco Examiner*'ın akşam baskısı vardı. Atılan başlık şöyleydi: *İki Kurban, İsimleri*

Aynı. Polis Rastlantıyı Araştırıyor. Bunun hemen yanında genç sarışın bir kadının fotoğrafı vardı. Manşet, gazete kapandığı için saklanmıştı, ancak Cathy'nin başka bir şey bilmesine gerek yoktu. Kadının ismini tahmin edebiliyordu.

"İkisi birden," diye fısıldadı. "Victor, haklıydın_"

"İşte sana şehirden bir an önce uzaklaşmamız için bir sebep daha." Cathy'yi kolundan çekiştirdi. "Acele et."

Cathy, Victor'un kendisini yönlendirmesine izin verdi. Sokaktan aşağı ilerlerlerken, gazete büfesini arkalarında bırakırlarken bile, o manzara zihnindeydi; sarışın kadının, ikinci kurbanın fotoğrafı.

İkinci Catherine Weaver'ın.

Devriye Polisi O'Hanley yardımsever bir insandı. İş arkadaşlarının çoğunun aksine mesleğe tamamen gerçek bir hizmet etme ve koruma arzusuyla katılmıştı. Diğerleri onu "Erkek İzci" olarak çağırıyorlardı. Bu lakap onu hem öfkelendirmiş hem de memnun etmişti. Bu ona kuvvetteki kaba saba ekibe uygun düşmediğini göstermişti. Aynı zamanda, cüzi miktarda rüşvet yiyenlerden, terfi uğruna birbirinin kuyusunu kazanlardan ve dolap çevirenlerden çok daha nitelikli olduğunun da bir göstergesiydi. Göğsünde taşıdığı kimliği yüceltmek için dışarıda değildi. Onun istediği şey bir çocuğun başını okşama fırsatını yakalamak, yaşlı bir insanı saldırılardan korumaktı.

İşte, kendisine verilen bu görevi bunun için bu kadar

büyük bir hayal kırıklığıyla karşılamıştı. Otobüs durağı etrafında bu kadar oyalanmak, birkaç saat önce bir tanığın yerini saptamış *olabileceği* bir adamı izlemek... O'Hanley'nin gözü böyle birine ilişmemişti. Kapıdan giren herkesi gözlerini dikerek incelemişti. Çoğu acınacak halde insanlardı. Parası olan herkes uçağa bindiği için, bu hiç de şaşırtıcı bir durum değildi. Bu insanların görünüşlerine bakılırsa, hiçbiri birkaç kuruştan fazlasını biriktirebilecek durumda değildi. Mesela şurada, bekleme alanında birbirlerine sokulmuş oturan ikili... *Bir baba ve kızı*, diye düşündü, ikisi de sefalet içindeydi. Kız eski bir yağmurluğa sarınmıştı, yakası sadece rüzgârın dağıttığı saçlarını ortada bırakacak kadar yukarı çekilmişti. Baba ondan çok daha acınası bir durumdaydı. Cılız bir yüzü vardı, sakalları bembeyazdı, neredeyse Nuh Peygamber'in dedesi kadar yaşlıydı. Buna rağmen yaşlı pinponda hâlâ gurur kırıntısı vardı. O'Hanley bunu adamın duruşundan görebiliyordu; sert ve dimdikti. Hâlâ bir metre seksen santimden uzun olduğuna bakılırsa, gençlik yıllarında çok etkileyici bir adam olmalıydı.

Palo Alto'ya gidecek on dört numaralı otobüsün yolcularını kabul etmeye başladığı anons edildi.

Yaşlı adam ve kızı ayağa kalktılar.

Birlikte çıkış kapısına doğru istasyon boyunca ağır adımlarla ilerlerlerken, O'Hanley ikiliyi büyük bir endişeyle seyretti. Kadının elinde tek bir küçük kutu vardı, görünüşe bakılırsa ağır olmalıydı. Elleri doluyken bile, yaşlı adamı yönlendirmeye çalışıyordu. İyi ilerliyorlardı, O'Hanley iki-

linin otobüse sağsağlim ulaşabileceği kanaatine vardı.

Ta ki bir çocuk gelip onlara çarpana kadar.

Altı yaşlarındaydı. Hiçbir annenin doğurmuş olmak istemeyeceği, altı yaşındaki çocukların tümüne kötü bir nam kazandıracak bir çocuktu. Son yarım saattir koşturarak istasyonun altını üstüne getirmekteydi. Kül tablası kumlarını etrafa saçmış, valizleri devirmiş, dolap kapaklarını hızla çarpmıştı. Şimdi de koşuyordu. Ama bunu *geri geri* yapıyordu.

O'Hanley olacakları gördü. Yaşlı adam ve kızı çıkış kapısına doğru yavaş yavaş ilerliyordu. Çocuk onlara doğru seğirtmekteydi. Çakışan yollar, kaçınılmaz çarpışma... Çocuk, kadının dizlerine çarptı; kutu kadının elleri arasından fırladı, kız yanındaki adama doğru tökezledi. O'Hanley, şaşkınlık içerisinde, yaşlı adamın fenalaşıp düşmesini bekledi. Onu şaşırtan bir hareketle, adam kadını yakaladı ve doğrulup dengesini sağlamasına hiç zorlanmadan yardımcı oldu.

O'Hanley onlara yardım etmek için harekete geçmişti. Kadının yanma, tam dengesini sağladığı anda vardı. "Sizi iyi misiniz?" diye sordu.

Kadın tokat yemiş gibi bir tepki verdi. Başını kaldırarak ona korkmuş bir hayvan gibi baktı. "Ne?" dedi.

"İyi misiniz? Oğlan size oldukça sert çarptı gibi geldi bana."

Kadın başını salladı.

"Ya senden ne haber, büyükbaba?"

Kadın yanındaki adama baktı. O'Hanley'ye, o bakış çok şey anlatıyormuş gibi geldi; gizli kapaklı birçok şey...

Kadın hemen, "İkimiz de iyiyiz," dedi. "Haydi baba. Otobüsü kaçıracağız."

"Size yardımcı olabilir miyim?"

"Çok naziksiniz, Memur Bey ama biz iyiyiz." Kadın O'Hanley'ye gülümsedi. Bu gülümsemede ters bir şeyler vardı. O'Hanley, ikilinin ağır adımlarla on dört numaralı otobüse ilerleyişini seyrederken, bunun ne olduğunu anlamaya çalıştı. Bu ikilide yanlış olan şeyin ne olduğunu algılamaya uğraştı.

Arkasını döndü, neredeyse yere düşen kutuya takılıp yuvarlanacaktı. Kadın bunu unutmuştu. Kutuyu yerden kaldırdı ve otobüse doğru koşmaya başladı. Çok geçti; Palo Alto'ya gidecek olan on dört numara çoktan hareketlenmişti. O'Hanley çaresizce kaldırımda dikildi, stop lambalarının köşeyi dönerek kaybolmasını seyretti.

Ah, pekâlâ.

Makyaj çantasını "Kaybolan ve Bulunanlar" kulübesine bıraktı. Sonra tekrar girişe giderek yerini aldı. Saat çoktan yedi olmuştu ve şüpheli Victor Holland'dan eser yoktu.

O'Hanley iç çekti. Bir polisin zamanı nasıl da boşa harcanıyordu.

San Francisco'dan beş dakika uzaklaşınca, on dört numaralı otobüste, yaşlı adam yağmurluk giyinmiş kadına dönerek, "Bu sakal beni öldürüyor," dedi.

Cathy gülerek uzandı ve sahte sakalı şöyle bir çekiştirdi.

"İşe yaradı ama, öyle değil mi?"

"Şaka mı yapıyorsun? Kaçmak için bindiğimiz otobüse polis nezaretinde geldik." Çenesini öfkeyle kaşıdı. "Tanrım, aktörler bu şeye nasıl dayanıyorlar? Kaşıntı beni çıldırmak üzere."

"Çıkartmamı ister misin?"

"Yapmasak daha iyi. En azından Palo Alto'ya varana kadar."

Cathy, *bir saat daha,* diye düşündü. Arkasına yaslandı ve otobüsün camından akıp giden otobanı seyretmeye başladı. Alçak sesle, "Sonra ne olacak?" diye sordu.

"Birkaç kapı çalacağım. Eski bir ya da iki arkadaşıma ulaşıp ulaşamayacağıma bakacağım. Uzun zaman oldu, ama sanırım birkaçı hâlâ kasabada."

"Sen burada mı yaşıyordun?"

"Yıllar önce. Lise yıllarımda."

"Oh." Cathy dikleşti. "Bir *Stanford*'lu."

"Neden bunu kötü bir şeymiş gibi söyledin?"

"Açıkçası ben Bears taraftarıyım, onları destekliyorum."

"Yani şimdi ben baş düşmanımla mı takılıyorum?"

Cathy kıkırdayarak onun göğsüne yaslandı ve bedeninin ılık, tanıdık kokusunu içine çekti. "Bu bana başka bir yaşammış gibi geliyor. Berkeley ve kot pantolon."

"Futbol. Vahşi partiler."

Cathy, "Vahşi partiler mi?" diye sordu. "Sen mi?"

"Pekâlâ, vahşi parti *dedikoduları.*"

"Frizbi. Çimenlerin üzerinde yapılan dersler..."

Victor yumuşak sesle, "Masumiyet," dedi.

İkisi de sessizleşti.

Cathy, "Victor?" diye sordu. "Ya arkadaşların artık burada değilse? Veya bizi evlerine almazlarsa?"

"Adım adım ilerleyelim. Bu işi böyle götürmeliyiz. Aksi takdirde her şey bir anda çok bunaltıcı görünür."

"Çoktan öyle görünmeye başladı bile."

Victor onu kucaklayarak sıkı sıkı kendine bastırdı. "Hey, iyi gidiyoruz. Şehirden çıktık. Aslına bakılırsa, polisin burnunun dibinden dans ede ede geçtik. Bence bu inanılmaz derecede etkileyiciydi."

Cathy, samimi genç Devriye Polisi O'Hanley'yi hatırlayınca sırıttı. "Polislerin hepsi bu kadar yardımsever olmalı."

Victor, "Ya da kör," diye homurdandı. "Bana *büyükbaba* diye hitap ettiğine inanamıyorum."

"Bir suratı değiştirmeye başladığımda, bunu düzgün yaparım."

"Belli."

Cathy kolunu onunkine doladı. Somurtkan, sakalla kaplı yanağına bir öpücük kondurdu. "Sana bir sır verebilir miyim?"

"Neymiş o?"

"Ben yaşlı adamlara bayılırım."

Victor'un yüzündeki somurtma ifadesi eridi gitti, belli belirsiz bir gülümsemeye dönüştü. "Ne kadar yaşlılardan bahsediyoruz?"

Cathy onu bir daha öptü. Bu kez tam dudaklarını nişan

almıştı. "Çok yaşlılardan."

"Hımm. Belki de şu sakal o kadar da kötü bir şey değildir." Cathy'nin yüzünü iki avucu arasına aldı. Bu kez öpüş oldu. Bu, nerede oldukları ya da nereye gittikleri düşünmeksizin verilen uzun ve derin bir öpücüktü. Cathy arkaya, koltuğa, kaçınılmaz ve son derece güvenli o boşluğa doğru kaymaya başladığını hissetti.

Arkalardan birisi seslendi: "Bravo, büyükbaba!"

Gönülsüzce birbirlerinden ayrıldılar. Otobüsün titreşen gölgeleri arasında, Cathy, Victor'un gözlerindeki ışıltıyı, çarpık bir gülümsemenin pırıltısını fark etti.

O da gülümseyerek karşılık verdi ve, "Bravo, büyükbaba," diye fısıldadı.

Victor Holland'ın yüzünün yer aldığı afişler otobüs istasyonlarının hepsine yapıştırılmıştı.

Polowski, içten içe masum olduğunu bildiği adamın sıradan görüntüsüne bakarken kızgınlıkla homurdandı. Laner olası bir karalama kampanyası... Bu iş buna dönmüştü. Holland şu ana kadar yeterince korkmamış olsa bile, bu ilanlar onu mutlaka saklanmaya, kendisine yardım edebilecek insanların ulaşamayacakları yerlerde bulunmaya itecekti. Polowski kötü niyetli kişilerin erişemeyecekleri bir yer olmasını ümit etti.

Suratına dik dik bakan bunca afiş karşısında, Holland'ın bu otobüs istasyonunda elini kolunu sallayarak dolaşması

tam bir aptallık olurdu. Yine de Polowski'nin böyle şeylere dair bir sezgisi, umutsuzluk anlarında insanların nasıl davrandıklarına dair bilgisi vardı. Eğer Holland'ın, yoluna devam edecek ve yanında, hakkında endişelenmesi gereken bir kadın olan o adamın yerinde olsaydı, ne *yapacağını* kesinlikle bilirdi... San Francisco'dan bir an önce uzaklaşırdı. Uçakla seyahat pek mümkün değildi. Jack Zuckerman'a göre, Holland para sıkıntısı çekiyordu. Kredi kartını kullanması imkânsızdı. Bu durum araba kiralama şansını da devredışı bırakıyordu. Geriye ne kalmıştı? Ya otostop çekecek ya da otobüse binecekti.

Polowski tercihin otobüs olduğuna bahse girerdi.

Aldığı son bilgi bu önseziyi desteklemişti. Zuckerman'ın telefonuna çektiği kaçak hat, Cathy Weaver'dan gelen aramayı yakalamıştı. Kadın, Polowski'nin ilk başta neresi olduğunu anlayamadığı bir yere bir şeyler getirilmesini istemişti. Hayal kırıklığı içinde ofisi turlayarak, Zuckerman'ın unutulması kolay filmi *Kretinoid*'i sadece görmekle kalmayıp aynı zamanda son sahnenin nerede çekildiğini de bilebilecek birini aramakla tam bir saat harcamıştı. Tam bir film delisi olan Mission bölgesi dosya memuru, sonunda yanıtı vermişti. Evet, emindi. Canavar tam Beşinci Cadde ile Mission'ın kesişimindeki rögar kapağından dışarı çıkmış, kahraman onu bir piyanoyla yere yapıştırmadan önce bir ya da iki evsiz insanı mideye indirivermişti. Polowski filmin geriye kalanını dinlemek için beklememiş, hemen arabasına koşturmuştu.

Bu arada, çok da geç kalmıştı. Holland ve kadın gitmiş-

lerdi, Zuckerman da ortadan kaybolmuştu. Polowski kendisini Mission'dan aşağı ilerlerken buldu, kapıları kilitliydi, pencereleri de yukarı kadar çekilmişti. Mahalli polisin bu sokakları ne zaman temizleyeceklerini merak ediyordu.

İşte, otobüs istasyonunun oradan birkaç blok uzakta olduğunu da o zaman hatırlamıştı.

Şimdi, otobüs istasyonundaki yorgun ve geveze yolcular arasında dikilirken, zamanını boş yere harcadığını düşünmeye başlamıştı. Tüm aranıyor afişleri ona bakıyordu. Ayrıca kahve makinesinin yanında bir polis vardı, kahvesinden kaçamak yudumlar alıyordu.

Polowski polise yaklaştı. Kimliğini göstererek, "FBI," dedi.

Polis, ki bu çok genç bir delikanlıydı, anında dikleşti. "Devriye Polisi O'Hanley efendim."

"Etrafta faaliyet var mı?"

"Yani... bugün mü demek istediniz?"

"Evet. Burada."

"Hayır efendim." O'Hanley iç çekti. "Oldukça sıradan. Yani, şu anda dışarıda devriye görevinde olabilirdim demek istiyorum. Onun yerine benden burada dikilmemi, suratları gözlemlememi istediler."

"Gözetlemede misin?"

"Evet, efendim." Başıyla Holland'ın afişini işaret etti. "Şu adam. Herkes onu bulmaya çalışıyor. Onun bir casus olduğunu söylüyorlar."

"Öyle mi?" Polowski içeriye şöyle bir göz attı. "Bura-

da ona benzer birini gördün mü?"

"Hayır. Gözlerimi bir dakika olsun insanlardan ayırmadım."

Polowski'nin bundan en ufak bir şüphesi yoktu. O'Hanley, kendisinden istenmesi durumunda, yüzbaşısının ayakkabısını diş fırçasıyla temizleyebilecek türden bir oğlandı. Ve bu işi de en iyi şekliyle yapardı.

Holland'ın bu taraflara gelmediği açıktı. Polowski ayrılmak için döndü. Sonra aklına başka bir düşünce geldi ve tekrar O'Hanley'yle sohbete başladı. "Şüpheli bir kadınla birlikte seyahat ediyor olabilir," dedi. Cebinden Cathy Weaver'ın fotoğrafını çıkarttı. Jack Zuckerman'ı FBI'a bağışlamaya ikna ettiği fotoğraftı. "Onu buralarda gördün mü?"

O'Hanley kaşlarını çattı. "Tanırım. Bu kesinlikle... hayır. Bu o olamaz."

"Kim?"

"Pekâlâ, burada bir saat kadar önce bir kadın vardı. Beş parasız görünüyordu. Küçük bir yumurcak gelip ona çarptı. Onu başımdan savsaklayarak yoluna gönderdim. Bu kadına çok benziyordu, ama çok daha kötü durumdaydı."

"Yalnız mı seyahat ediyordu?"

"Yanında yaşlı bir adam vardı. Sanırım babasıydı."

Polowski aniden dikkat kesildi. Yine şu içgüdü harekete geçmişti... ona bir şeyler söylüyordu. "Şu yaşlı adam neye benziyordu?"

"Çok yaşlıydı. Belki yetmişinde. Çalı gibi sakalları vardı, saçları gür ve bembeyazdı."

"Ya boyu?"

"Oldukça uzundu. Bir seksenden daha uzun..." O'Hanley'nin bakışları aranan adamın afişine odaklanırken, ses tonu da gittikçe şiddetini yitirdi. Victor Holland bir metre seksen sekiz santimdi. O'Hanley'nin yüzü bembeyazdı. "Ah, Tanrım..."

"O muydu?"

"Ben... ben emin değilim..."

"Haydi ama, haydi!"

"Bilmiyorum... durun. Kadın, bir makyaj kutusu düşürdü! Ben de bunu şuraya bıraktım..."

Kayıp ve Bulunanlar'daki memurun kutuyu vermesi için FBI kimliğine şöyle bir bakması yeterli oldu. Polowski kutuyu açar açmaz turnayı gözünden vurduğunu biliyordu. Kutunun içi tiyatrolarda kullanılan makyaj malzemeleriyle doluydu. Kutunun içinde şöyle yazıyordu: *Jack Zuckerman Yapımcılık'ın Malı*

Kapağı hızla çarparak kapattı. O'Hanley'ye, "Nereye gittiler?" diye sordu.

"Onlar... ah, hemen şuradan otobüse bindiler. Şu kapıdan. Saat yedi civarı."

Polowski başını kaldırarak kalkış programına baktı. Saat yedide, buradan on dört numaralı Palo Alto otobüsü hareket etmişti.

Polo Alto terminal müdürüyle temasa geçmesi on dakikasını aldı. Adamı bunun diğer bir Prens-Albert-telefonda türünden bir arama olmadığına ikna etmesi ise bir beş dakikasını daha aldı.

Yanıt, "San Francisco'dan yola çıkan on dört numara

mı?" şeklinde geldi. "Yirmi dakika önce geldi."

Polowski, "Ya yolcuları?" diye bastırdı. "Hâlâ ortalıkta dolaşanlar var mı?"

Müdür sadece güldü. "Hey, adamım. Eğer seçeneğin olsaydı, kokuşmuş bir otobüs terminalinde dolanır mıydın?"

Polowski küfrederek telefonu kapattı.

"Efendim?" Konuşan O'Hanley'ydi. Korkunç görünüyordu. "Bu işi berbat ettim, öyle değil mi? Adamın elini kolunu sallayarak yanımdan geçip gitmesine izin verdim. Buna inanamıyorum."

"Unut gitsin."

"Ama..."

Polowski çıkışa yöneldi. Omzunun üzerinden, "Sen sadece acemi bir polissin," diye seslendi. "Bunu da deneyimler hanesine kaydet."

"Yardım çağırmalı mıyım?"

"Bu işin icabına ben bakacağım. Nasıl olsa oraya gidiyorum."

"Nereye?"

Polowski terminal kapısını ardına kadar savurup açtı. "Palo Alto'ya."

Sekizinci Bölüm

Kapıyı yaşlıca, doğulu bir kadın açtı. İngilizcesi sınırlıydı.

"Bayan Lum? Beni hatırladınız mı? Victor Holland. Oğlunuzu tanıyordum."

"Evet, evet!"

"O burada mı?"

"Evet." Kadının bakışları Cathy'ye kaydı, sanki diğer misafirin kendini sohbetin dışında bırakılmış hissetmesini istemiyor gibiydi.

Victor, "Onu görmeliyim," dedi. "Milo burada mı?"

"Milo mu?" Sonunda kadının biliyormuş gibi göründüğü bir kelimeye denk gelmişlerdi. Döndü ve Çince bir şeyler seslendi.

Bir yerlerde bir kapı gıcırdayarak açıldı ve ayak sesleri merdivenleri gürültüyle tırmandı. Kırklı yaşlarda, kot pantolon ve patiska gömlekli bir adam giriş kapısına geldi. Bu, kısa boylu ve tombul bir adamdı; beraberinde birtakım kes-

kin ve asidik kimyasal kokularını da sürükleyerek [illegible]. Ellerini bir beze siliyordu.

"Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu.

Victor sırıttı. "Milo Lum! Hâlâ annenin bodrum katında mı dolanıyorsun?"

Milo nazik bir tavırla, "Anlayamadım?" diye sordu. "Seni tanıyor muyum, Bayım?"

"Out of Tuners'taki yaşlı klakson sanatçısını tanımadın mı?"

Milo şaşkınlık içinde baktı. "Greshwin? Bu *sen* olamazsın."

Victor gülerek, "Evet, biliyorum," dedi. "Geçen yıllar bana pek nazik davranmadı."

"Hiçbir şey söylemek istemedim fakat..."

"Bunu şahsi olarak algılamayacağım. Çünkü..." Victor sahte sakalını çıkarttı. "Surat bana ait değil."

Milo başını önüne eğerek Victor'un avucundan ölü bir hayvan gibi sallanan sahte sakala baktı. Sonra gözleri Victor'un tutkaldan hâlâ beyaz olan çenesine yöneldi. "Yaşlı Milo'ya yapılan bir tür şaka bu, öyle değil mi?" Başını kapıdan dışarı uzatıp Victor'un arkasına, kaldırıma baktı. "Ve diğerleri de orada bir yerde gizlenmiş, *sürpriz* diye haykırmayı bekliyorlar! Öyle değil mi? Büyük bir şaka."

Victor, "Öyle olmasını dilerdim," dedi.

Milo hemen o dakika Victor'un sesindeki gizli aciliyet tonunu fark etti. Cathy'ye, ardından tekrar Victor'a baktı. Başını sallayarak yana doğru çekildi. "İçeri gel, Gersh. Görünüşe bakılırsa öğrenmem gereken şeyler var."

Milo geç saatte yenilen ördek çorbası ve üzerine içilen yasemin çayının ardından hikâyeyi dinledi. Çok az şey söyledi. Çorbasının son lokmalarını mideye indirmekle meşgul olmuştu. Ancak sürekli gülümseyen Bayan Lum eğilip iyi geceler diledikten ve yatak odasına çekildikten sonra Milo görüşünü iletti.

"Başını belaya soktuğunda adamım, bunu layığıyla yaptığın kesin."

Victor, "Her zamanki gibi akıllısın, Milo," diyerek iç çekti.

Milo, "Aynı şeyi polisler için söyleyemiyor olmamız çok üzücü," diye homurdandı. "Eğer etrafa sorma zahmetine katlanmış olsalardı, senin zararsız biri olduğunu öğrenirlerdi. Bildiğim kadarıyla sen sadece tek bir ciddi suçtan suçlu bulundun."

Cathy başını kaldırıp baktı, şaşırmıştı. "Ne suçu?"

"Saksafonunu duyacak şanssız kurbanların kulaklarını mahvetmek."

Victor, "Bunu söyleyen de kulak tıkaçlarıyla çalan bir pikolo sanatçısı," dedi.

"Bunu dışarıdan gelen gürültüyü kesmek için yapıyordum."

"Evet. Özellikle de kendi gürültünü."

Cathy sırıttı. "Neden kendinize Out of Tuners adını verdiğinizi şimdi anlıyorum."

Milo, "Sadece mütevazı bir şakalaşma işte," dedi.

"Stanford bandosuna girmeyi başaramayınca yapmanız gereken bir şeydi." Milo mutfak masasından uzaklaşarak ayağa kalktı. "Pekâlâ, haydi gelin. Şu gizemli film rulosunda ne olduğuna bir bakalım."

Onları uzun bir koridordan geçirip basamaklardan bodrum katına indirdi. Havada keskin bir kimyasal koku vardı. Tepsi dizinleri paslanmaz çelik tezgâhın üzerine sıralanmıştı. Musluktan yavaş yavaş damlayan suyun sesi Cathy'ye devasa bir karanlık odada dikildiğini kanıtlıyordu. Duvarlara düzensiz bir şekilde fotoğraflar asılmıştı. Çoğu, dünyanın çeşitli yerlerinde çekilen yüzlerdi. Şurada burada birkaç bahsedilmeye değer fotoğrafla karşılaştı: havaalanına koşturan askerler pankart açmış göstericiler...

Cathy, "Senin işin bu mu, Milo?" diye sordu.

Milo yıkama teknesini çalkalayarak, "Öyle olmasını dilerdim," dedi. "Hayır, ben sadece eski aile işletmesini yürütüyorum."

"O ne üzerine?"

"Ayakkabı. İtalyan, Brezilyalı, deri, timsah, ne olursa. İhraç ediyoruz." Başını eğerek fotoğraflara baktı. "Egzotik yüzlerimi de böyle yakalıyorum. Ayakkabı almak için yaptığım seyahatlerden. Özellikle kadınların ayak kavisi konusunda tam bir uzmanım."

Victor, "Bunun için," dedi, "Stanford'da dört yılını harcadı."

"Neden olmasın? Orası insanın kadınların güzel ayaklarını incelemek için gidebileceği güzel bir yer." Bir alarm

çaldı. Milo yıkama sıvısını döktü, film rulosunu çıkarıp kuruladı. "Aslında diye ekledi, "bu, babamın ölürken yapılmasını istediği şeydi. Stanford'dan mezun olmuş bir evlat istiyordu. Ben ise dört yıl hiç aralıksız partilerde gezmek niyetindeydim. İkimizin de ölüğı gerçekleşti." Sustu ve fotoğraflara büyük bir dikkatle odaklandı. "Aynı şeyi bugünler için de söyleyemiyor olmam çok kötü."

Cathy, "Bu da ne demek şimdi?" dedi.

"Yani, partiler sonlanalı çok oldu. Artık kâr etmem, satış yapmam lazım. Hayatın bir gün kâr-zarar hanesine bağlı olacağını hiçbir zaman düşünmemiştim. Tahrik edilmeye hazır onca gürültücü insan kalabalığına ne oldu, Gersh? Bunu bir yerlerde kaybettik. Hepimiz, Bach, Ollie, Roger... Out of Tuners sonunda pes etti. Artık hepimiz aynı sıkıcı davulcunun ritmiyle uygun adım hareket ediyoruz." İç çekip Victor'a baktı. "Şu negatifler bir şeyleri çözümleyecek mi?"

Victor başını salladı. "Basılmış fotoğraflara ihtiyacımız var."

Milo ışıkları söndürdü, sadece karanlık odanın kırmızı ışığını açık bırakmıştı. "Şimdi geliyor."

Milo fotoğraf kâğıdını yayarken, Victor, "Diğerlerine ne oldu? Hâlâ buradalar mı?" diye sordu.

Milo ışıklandırma düğmesini çevirdi. "Roger, Tokyo'daki uluslararası bir bankada başkan yardımcısı. İpek takım elbise ve kravatlar içinde. Bach'ın San Jose'de bir elektronik firması var."

"Ya Ollie?"

"Ollie hakkında ne söyleyebilirim ki?" Milo ilk [illegible] banyoya soktu. "Hâlâ Stanford'daki şu laboratuvarda dolanıp duruyor. Gün ışığı gördüğünden bile şüphedeyim. Bodrum katta gizli bir odası olduğundan, asistanı Igor'u orada duvara zincirlenmiş halde tuttuğundan en ufak bir şüphem yok."

Cathy, "Bu adamla tanışmalıyım," dedi.

"Oh, senden hoşlanacaktır." Victor gülerek onu [illegible] luyla kucakladı. "Muhtemelen kadın türünün neye benzediğini unutmuş olmalı."

Milo kâğıdı bir sonraki tepsiye aktardı. "Evet, aramızda hiç değişmeyen tek kişi Ollie. Hâlâ tam bir gece kuşu." Victor'a baktı. "Saksafon ne durumda, Gersh? Devam ediyor musun?"

"Aylardır çalmadım."

"Komşuların çok şanslı."

Cathy, "Şu ismi nasıl aldın?" diye sordu. "Gersh'i?"

Milo, maşayla diğer baskı grubunun yerini tepsiler arasında değiştirirken, "Çünkü," dedi, "kendisi George Gershwin'in gücünün bir kadının kalbini kazanacağına kesinlikle inanır. 'Someone to Watch Over Me', Lily'ye o kelimeyi söylettiren bu şarkı değil..." Milo'nun sesi aniden silindi gitti. Arkadaşına büyük bir pişmanlıkla baktı.

Victor alçak sesle, "Haklısın," dedi. "Bu şarkıydı. Ve Lily de evet dedi."

Milo başını salladı. "Özür dilerim. Sanırım artık aramızda olmadığını hatırlamakta hâlâ zorlanıyorum."

Victor, "Evet, o artık aramızda değil," dedi, sesi gerçekçiydi. Cathy bu tonda acının gömülü olduğunu biliyordu. Victor, "Şu anda ise," dedi, "üzerinde düşünmemiz gereken başka şeyler var."

"Evet." Milo yumuşayarak dikkatini biraz önce baskıya aldığı fotoğraflara çevirdi. Hepsiyle işini bitirdi, ilk birkaç tanesini kurusunlar diye ipe astı. "Tamam, Gersh. Söyle bana bize, bu ruloda insanların öldürülmelerine değer ne [illegible]"

Milo ışıkları yaktı.

Victor kısa bir süreliğine sessizce dikildi, suyu süzülmekte olan ilk beş fotoğrafa kaşlarını çatarak bakı. Cathy açısından veriler anlamsızdı, sadece bir dizi rakam ve kodlardan oluşuyordu, neredeyse okunaksız bir elyazısıyla kaydedilmişti.

Milo, "Pekâlâ," diye homurdandı. "Bunun bana çok şey anlattığı açık."

Victor'un bakışları hızla bir sayfadan diğerine kaydı. Bir sütunun sayfa boyunca uzandığı beşinci fotoğrafta durakladı. Bunda yirmi yedi girdi vardı, hepsinin tarihini aynı kelime takip ediyordu: GÇRSZ.

Cathy, "Victor?" diye seslendi. "Bu ne anlama geliyor?"

Victor onlara döndü. Cathy'yi endişelendiren onun gözlerindeki bakış oldu. O dinginlik. Victor alçak sesle, "Ollie'yi aramalıyız," dedi.

Milo, "Bu gece mi demek istiyorsun?" diye sordu. "Neden?"

"Bu sadece deney tüplerindeki ve bakteri üretme kapla rındaki bir deney değil. Bunun ötesine, klinik deneylere geç tiler." Victor son paragrafı işaret etti. "Bunlar maymun. Her biri yeni bir virüsle enfekte edildi. İnsan yapımı bir virüs. Ve her seferinde sonuç aynı oldu."

"Yani şunu mu demek istiyorsun?" Milo son sütunu işa ret etti. "GÇRSZ'yi mi?"

Victor, "Bu, geçersiz anlamına geliyor," dedi. "Hepsi de öldü."

Sam Polowski, Palo Alto otobüs terminalinde bir banka oturup düşündü: *Ortadan kaybolmak isteseydim, bundan sonra nereye giderdim?* Bir düzine kadar yolcunun San José'den gelen 210 numaralı otobüsten inerek uzaklaşmalarını bekledi, hepsinin de büyük boy Kenstock marka ayakkabısı ve sırt çantası vardı. Muhtemelen Stanford öğrencileri Noel tatili için yola çıkıyorlardı. Böylesine maliyetli bir okulun maliyetini karşılamaya gücü yeten bu öğrencilerin neden kendilerine doğru dürüst bir kot pantolon almadıklarını merak etti ya da düzgün bir saç tıraşı olmadıklarını...

Polowski sonunda ayağa kalktı ve ceketinin tozunu silkeledi; şehrin fakir kısımlarında vaktini geçirdiği gençlik yıllarından edindiği bir alışkanlıktı bu. Her ne kadar pislik gerçekten gözle görünmese de, orada olduğunu, sürtündüğü her noktayı kapladığını, üzerine tıpkı ıslak boya gibi yapışmaya hazır olduğunu her zaman *hissetmişti.*

Bir telefon görüşmesi yaptı. Dafoe'nin telesekreterine Victor Holland'ın Palo Alto'ya geçtiğini belirten bir mesaj bıraktı. Ne de olsa, amirini bilgilendirmek onun sorumluluğuydu. Adamla değil de telesekreteriyle konuşmak zorunda kaldığına memnundu.

Terminalden ayrılıp sokaktan aşağı ağır adımlarla ilerledi. Bir kıvılcım, bir önsezi arayışıyla öylece yürüdü. Burası yeterince iyi bir muhit ve iyi bir şehirdi. Palo Alto'nun kendine ait eski profesör evleri, sakalları ve tel çerçeveli gözlükleri olan üniversiteli tiplerin oturup Proust, Brecht ve Goethe'nin anlamını tartışmaktan hoşlandıkları kitap dükkânları ve kahvehaneleri vardı. Polowski kendi üniversite yıllarını anımsadı. Yan masadaki öğrencilerin tartıştıkları saçma şeyleri bir saat boyunca dinledikten sonra, sonunda dayanamayıp yerinden fırlamış, onların yanına gitmiş ve, "Bretch öyle demek istedi ya da istemedi. Siz, benim şu sorumu yanıtlar mısınız? "Adamın ne demek istediğinin ne önemi var ki?" diye haykırmıştı.

Bu hareketinin namını ciddi bir öğrenci olarak pekiştirmediğini söylemeye elbette gerek yoktu.

Şimdi, sokağı arşınlarken, çok daha ciddi bir filozof olduğu aşikârdı. Polowski Victor Holland'a dair soruyu kafasında tekrar tartmaya başladı. Özellikle de böyle bir adamın, bunca umutsuzluk içinde nereye saklanacağı sorusunu... Işığı yanan pencerelerin, televizyon ışıltılarının, garajlardan çıkan arabaların önlerinden uzun adımlarla yürüdü. Adam bu kenar mahallenin neresinde saklanıyordu?

Holland bir bilimadamı ve müzisyendi, az sayıda da olsa uzun süreli arkadaşlıkları olan bir adamdı. MIT'den doktora sı vardı. Üniversite hemen ilerideydi. Adam bu yetları iyi bi liyor olmalıydı. Belki de muhitte hâlâ arkadaşları vardı, ev evlerine kabul edecek, sırlarını gizleyecek arkadaşları...

Polowski Holland'ın dosyasına bir kez daha göz gezdir meye karar verdi. Viratek kayıtlarının bir yerinde, bir tür ilişma referansı, Stanford'dan birinin tavsiye mektubu olmalıydı. Holland'ın başvurabileceği bir arkadaş...

Er ya da geç, *birinden* yardım istemesi gerekecekti.

Dafoe ile karısı eve döndüklerinde, saat gece yarısını geçmişti. Dafoe mükemmel bir ruh halindeydi, başı içtiği şampanyadan dolayı hafifçe dönüyordu, kulakları da *Samson ve Delilah*'nın kalp burkan aryasıyla hâlâ çınlıyordu. Opera onun için bir tutku, cesaretin, çelişkinin ve *aşkın* mükemmel sahnelenişi, kendini içinde bulduğu önemsiz küçük dünyadan çok daha büyük bir yaşam imgesiydi. Bu duygu o gece üzerine o kadar heyecan verici bir yoğunlukla çöreklenmişti ki, kendi karısı bile gözünde heyecan verici yeni açılar kazanmıştı. Onun paltosunu çıkarmasını ve ayakkabılarını ayağından fırlatıp atmasını seyretti. Yirmi kilo fazlası vardı, saçları kırlarla doluydu, yine de kendine has çekici yönleri vardı. *Üç hafta oldu. Bu gece bana izin vereceği kesin.*

Ama karısı onun şehvet dolu bakışlarını görmezden geldi ve yürüyerek mutfağa geçti. Kısa bir süre sonra, bulaşık

makinesinin homurtusu kadının temizlik saplantısının yeni kurbanı ilan etti.

Dafoe hayal kırıklığı içinde döndü ve telesekreterin yanıp sönen düğmesine bastı. Polowski'nin mesajı, içinde kalan tutku yüklü istekleri tamamen yok etti.

"Holland'ın burada olduğuna ya da Palo Alto bölgesinden henüz ayrıldığına inanıyorum. İz peşindeyim. Seni bilgilendireceğim..."

Polowski, seni yarım akıllı. Emirleri dinlemek bu kadar zor bir şey mi?

Saat Washington zamanıyla sabahın üçüydü. Bu kötü bir saatti ama yine de aradı.

Telefonu yanıtlayan ses uykuluydu. "Ben Tyrone."

"Kovboy, ben Dafoe. Uyandırdığım için özür dilerim."

Ses birdenbire ayıldı, uykusu bir anda uçmuş gitmişti. "Ne var?"

"Holland'a dair yeni bir ipucu. Detayları bilmiyorum, ama güneye, Palo Alto'ya gitti. Hâlâ orada olabilir."

"Üniversitede mi?"

"Stanford bölgesinde."

"Bunun çok yardımı olabilir."

"Eski bir dost için her şeyi yaparım. Seni bilgilendirmeye devam edeceğim."

"Bir şey daha, Dafoe."

"Evet?"

"Herhangi bir müdahaleye tahammül edemem. Adamlarının hepsini bu işin dışına çıkar. Bu noktadan sonrasını biz halledeceğiz."

Dafoe duraksadı. "Benim... bir sorunum olabilir."

"Bir sorun mu?" Ses, her ne kadar sessizleşse de, gerilmişti.

"Bu, ah, adamlarımdan biriyle ilgili. Önceden ne yapacağı tahmin edilemeyecek biri. Sam Polowski. Holland davasını saplantı haline getirdi, onu izlemek istiyor."

"Kesin emir diye bir şey vardır."

"Şu anda Polowski'ye ulaşılamıyor. Palo Alto'da, kim bilir neyi kurcalıyor."

"Serseri mayınlar. Onlardan hoşlanmam."

"Onu elimden geldiğince çabuk geri çekeceğim."

"Bunu yap ve sessiz kal. Bu büyük bir güvenlik meselesi."

Telefonu kapattıktan sonra Dafoe'nin gözü şömine rafının üzerindeki fotoğrafa kaydı. Kovboy'la kendisinin 1968'de çekilmiş bir fotoğrafıydı. İki genç denizci, ikisi de sırnıyor, çeltik tarlasına ayak bileklerine kadar gömülmüş bir halde dikilirlerken tüfekleri omuzlarından sallanıyordu. O günler çılgın günlerdi, insanların hayatları arkadaşlarının sadakatlerine bağlıydı. Ebedi sadakatin sadece birlikler için değil, özellikle birebir insanlar arasında da uygulandığı günler... Matt Tyrone o zamanlar da, şimdi de bir kahramandı. Dafoe fotoğraftaki o gülümseyen surata baktı. Bu adama beslediği hayranlığa derinlemesine işlemiş düşmanlık kırıntılarından rahatsızlık duydu. Dafoe'nin gurur duyacağı çok şey vardı. FBI'da geçirilen aralıksız on sekiz yıl, hatta kısa süreyle sürdürdüğü yardımcı direktörlükle bile, Matt Tyrone'un Ulusal

Güvenlik Dairesi'ndeki sert tırmanışına ayak uyduramamıştı. Her ne kadar Dafoe, Kovboy'un Ulusal Güvenlik Dairesi'nde hangi pozisyonda olduğundan emin olmasa da, onun kabine toplantılarına düzenli olarak katıldığını, başbakanın güvenini kazandığını, gizli görevlerle ve güvenlikle ilgili konularla ilgilendiğini duymuştu. O, ülkenin ihtiyaç duyduğu türden bir insan, vatanseverliğin basit bir bayrak sallama ve etkili konuşmanın ötesine geçtiği bir adamdı; bu onun açısından bir yaşam şekliydi. Matt Tyrone ülkesi uğruna ölmekten çok daha fazlasını yapardı; onun için yaşardı.

Dafoe böyle bir adamı, böyle bir arkadaşı hayal kırıklığına uğratamazdı.

Sam Polowski'nin ev numarasını tuşladı ve telesekreterine bir not bıraktı.

Bu kesin emirdir. Holland davasından hemen elini çekeceksin. Yeni bir emre kadar görevden uzaklaştırıldın.

Washington'daki arkadaşlarımın özel talepleri, diye eklemek istedi ancak bunu yapmamasının daha uygun olacağına karar verdi. Boşboğazlığa gerek yoktu. Kovboy ulusal güvenliğin tehlikede olduğunu söylemişti.

Dafoe'nin bunun doğruluğundan en ufak şüphesi yoktu. Bunu söyleyen Matt Tyrone'du. Matt Tyrone'un yetkisinin de doğrudan başkandan geldiğini biliyordu.

"Bu iyi görünmüyor. Hem de hiç."

Ollie Wozniak, tel çerçeveli gözlüğünün arkasından, Mi-

lo'nun yemek masasına saçılmış duran yirmi dört fotoğrafa gözlerini kısarak baktı. Birini alıp daha yakından inceledi. Şişe dibi merceğin gerisinden mavi bir göz belirdi, kocaman dı. Ona bakıldığında sadece gözleri görülüyordu; diğer her şey, çukur yanakları, ince dudakları ve bir bebeğinki kadar ipeksi saçları, arka planın solgunluğuna atılmış gibiydi. Başını salladı ve fotoğraflardan diğer bir tanesini aldı.

"Tabii ki haklısın," dedi. "Bunlardan bazılarını yorumlayamam. Onları daha sonra incelemek isterim. Ancak şunlar kesinlikle ölüm verileri. Sanırım bunlar al yanaklı maymunlar." Duraksadı ve ardından alçak sesle ekledi. "Umarım öyledir."

Cathy, "Böyle bir şey için insanları kullanmayacakları kesin," dedi.

"Resmen yapamazlar." Ollie fotoğrafı masaya bırakıp ona baktı. "Ama böyle şeyler daha önce yapıldı."

"Belki Nazi Almanyası'nda."

Victor, "Burada da yapıldı," dedi.

"Ne?" Cathy ona inanmaz gözlerle baktı.

"Ordu biyolojik savaş araştırmaları yapıyor. San Francisco üzerine *Serratia Marcescens* kolonileri bıraktılar ve organizmanın ne kadar uzağa yayıldığını görmek için beklediler. Birkaç hastanede enfeksiyon ortaya çıktı. Vakalardan bazıları ölümcüldü."

Cathy, "Buna inanamıyorum," diye mırıldandı.

"Verilen zarar kasıtsızdı elbette. Ama insanlar öldü."

Ollie, "Tuskegee'yi unutma," dedi. "O deneylerde de

ölenler oldu. Sonra bir de New York'taki şu olay var. Eyalet hastanesinde yatan, hepatite kasten maruz bırakılan şu zihinsel engelli çocuklar. Orada ölen olmadı ancak ahlaki değerler orada da eşit derecede hiçe sayılmıştı. Yani, bu tür şeyler yapılıyor. Bazen insanlığın iyiliği için."

Victor, "Bazen de değil," dedi.

Ollie başını sallayarak onayladı. "Tıpkı üzerinde konuştuğumuz şu olayda olduğu gibi."

Cathy başıyla fotoğrafları işaret ederek, "Burada tam olarak neden bahsediyoruz?" diye sordu. "Bu, tıbbi bir araştırma mı? Yoksa silah mı geliştiriliyor?"

"İkisi de." Ollie masadaki fotoğraflardan birini işaret etti. "Görünüş itibariyle, Viratek biyolojik silah araştırmalarıyla ilgileniyor. Buna 'Cerberus Projesi' adını vermişler. Söyleyebileceğim tek şey, üzerinde çalıştıkları organizmanın bir RNA virüsü olduğu. Bu inanılmaz derecede öldürücü, aşırı salgın bir virüs. Laboratuvar hayvanları üzerinde yapılan incelemelerde yüzde seksenin üzerinde ölüme sebebiyet veriyor. Şuradaki fotoğraf..." Sayfalardan birini işaret etti, "organizmanın enfekte deneklerde kabarcıklı deri lezyonlarına sebep olduğunu gösteriyor."

"Kabarcıklı mı?"

"Su toplamaları gibi. Bu, hastalığın yayılma şekli olabilir; yani o lezyonlardaki sıvılar vasıtasıyla." Kâğıt yığınını şöyle bir gözden geçirdi ve başka sayfayı daha çıkardı. "Bu, hastalığın sürecini gösteriyor. Viral sayımları, bulaşıcılık dönemlerini. Hemen her durumda, akış ve gelişim aynı. Denek,

virüse burada maruz bırakılıyor." Zaman çizelgesindeki Bi-
rinci Gün'ü işaret etti. "Şurada, Yedinci Gün'de, hastalığın
ilk işaretleri geliyor. On İkinci Gün'de frengi tamamen ayn-
mış durumda. Ve burada..." Grafiğin On Dördüncü Günü'nü
işaret etti, "ölümler başlıyor. Zaman değişiyor ama sonuç hep
aynı. Hepsi ölüyor."

Cathy, "*Frengi* dedin," dedi.

Ollie ona doğru döndü, gözleri sanki mavi bir tarih
"Çünkü olan şey bu."

"Yani suçiçeği mi demek istiyorsun?"

"Öyle olsun dilerdim. O zaman bu kadar ölümcül ol-
mazdı. Hemen herkes çocukluk yıllarında suçiçeği geçirir,
dolayısıyla çoğumuz buna karşı bağışığız. Ama bu farklı bir
hikâye."

Milo, "Bu yeni bir virüs mü?" diye sordu.

"Hem evet hem hayır." Bir elektron mikrografa uzandı.
"Şunu gördüğümde, tüm bu yaşananlarda inanılmaz derecede
tanıdık bir şeylerin olduğunu düşündüm. Organizmanın görü-
nümü, deri lezyonları, hastalığın gidişatı... Hepsi. Bana onlarca
yıldır hakkında hiçbir şey okumadığım bir şeyi hatırlattı. Tekrar
göreceğimi aklımdan bile geçirmediğim bir şeyi."

Milo, "Yani, şimdi siz bana bunun eski bir virüs olduğu-
nu mu söylüyorsunuz?" dedi.

"Çok eskilerden. Ama üzerinde birtakım değişiklikler
yapılmış. Çok daha salgın bir hale getirilmiş. Ve ölümcül, ki
bu da onu, çoktan öldürülen milyonlarca insan göz önüne
alındığında, olağanüstü bir silah haline sokuyor."

"*Milyonlarca mı?*" Cathy ona baktı. "Biz burada neden bahsediyoruz?"

"Yüzyıllardır bilinen bir katilden. Çiçek hastalığından."

Cathy, "Bu imkânsız!" dedi. "Okuduklarımdan, çiçek hastalığını yendiğimizi biliyorum. Bunun yeryüzünden silinmiş olması lazım."

Victor, "Öyleydi," dedi. "Her açıdan. Dünya çapında yapılan aşılama bu hastalığı bitirmişti. Çiçek hastalığına uzun yıldır rastlanılmıyordu. Hatta aşısını üretmeye devam ettiklerinden bile artık emin değilim. Ollie?"

"Aşısı yok. Virüs ortadan kaybolduğu için gerek de yok."

Cathy, "Peki, *bu* virüs nereden geldi?" diye sordu.

Ollie omuz silkti. "Muhtemelen birinin sandığından."

"Haydi ama."

"Ciddiyim. Çiçek hastalığı yok edildikten sonra, birkaç virüs örneği hükümet laboratuvarlarında olur da birileri gelecek araştırmalarda buna ihtiyaç duyarsa diye canlı tutuldu. Deyim yerindeyse bu sandıktaki, bilimsel bir iskelet. Bu laboratuvarların çok gizli olduklarını tahmin edebiliyorum. Çünkü olur da virüs dışarı sızıverirse, büyük bir salgın yaşanabilir." Fotoğraf yığınına baktı. "Görünüşe bakılırsa güvenlik çoktan kırılmış. Virüsün birilerinin eline geçtiği açık."

Victor, "Ya da onlara kasten verildiği," dedi. "Amerikan hükümetinin lütfu."

Ollie, "Bence bu inanılmaz, Gersh," dedi. "Bahsettiğin şey çok tehlikeli bir deney. Hiçbir komite bu tür bir projeye

izin vermez."

"Doğru. İşte bu yüzden bunun maverik bir operasyon olduğunu düşünüyorum. Buna bir senaryo uydurmak kolay olmalı kün. Birkaç sabit fikirli bunu Ulusal Güvenlik Danışmanı'nde tezgâhlıyor. Ya da belki de bunda polis gücünün üst düzey yöneticilerinin parmağı var. Hatta belki de Oval Ofis'in. Biri şöyle diyor: 'Dünya politikası değişti. Düşmandan nükleer silahla kurtulamayız. Yeni silah seçeneklerine ihtiyacımız var, Üçüncü Dünya ordularına karşı zafer kazanacak silahlara... haydi, bir tane bulalım.' Sonra aynı odadaki diğer birisi, kırmızı, beyaz ve mavi renklerdeki bir robot, bunu işe koyulmak için ilk adım olarak algılıyor. Uluslararası kanunların canı cehenneme."

Cathy, "Ve bu gayiresmi olduğu için de," dedi, "tamamen inkâr edilebilir konumda."

"Doğru. Yönetim hiçbir şey bilmediğini iddia edebilir."

"Kulağa sanki İran karşıtı hareket tekrar başlamış gibi geliyor."

Ollie, "Tek bir büyük farkla," dedi. "İran karşıtı hareket başarısızlığa uğradığında, geriye kalan tek şey birkaç mahvolmuş siyasi kariyer oldu. Eğer Cerberus Projesi'nde bir şeyler ters giderse, ölen birkaç milyon insanla yüz yüze kalacağız."

Milo, "Ama Ollie," dedi. "Ben çocukken çiçek hastalığına karşı aşılandım. Bu, güvende olduğum anlamına gelmez mi?"

"Muhtemelen. Virüsün çok fazla değiştirilmediği varsa-

yılırsa. Aslında, otuz beş yaşın üzerindeki herkes muhtemelen güvende. Ama şunu aklından çıkarma, bizi hiç aşılanmamış koca bir nesil takip ediyor. Genç yetişkinler ve çocuklar. Herkese yetecek miktarda aşı üretilene kadar, muazzam bir salgınla karşı karşıya kalırız."

Victor, "Bu silahın mantığını anlamaya başladım," dedi. "Herhangi bir savaşta, askerlerin büyük çoğunluğunu kimler oluşturur? Genç yetişkinler."

Ollie başını sallayarak onayladı. "Onlar bu işten büyük darbe alacaklardır. Çocuklar da öyle."

Cathy, "Tüm bir nesil," diye mırıldandı. "Sadece yaşlılar hayatta kalacak." Victor'a baktı ve gözlerinde kendisinin hissettiği dehşetin aynısıyla karşılaştı.

Milo, "Çok uygun bir isim seçmişler," dedi.

Ollie kaşlarını çattı. "Ne?"

"Kerberos. Hades'in üç başlı köpeği." Milo başını kaldırarak baktı, sarsıldığı belliydi. "Ölülerin bekçisi."

Victor konuyu Ollie'ye ancak Cathy uykuya daldıktan ve Milo yukarı, odasına çekildikten sonra açtı. Bu onu tüm akşam boyunca rahatsız etmiş, Milo'nun evine geldiklerinden bu yana aklından çıkmamıştı. Cathy'ye korkunç olasılıkları düşünmeden bakamamış, onu dinleyememiş ya da saçlarının kokusunu içine çekememişti. Gecenin ilerleyen saatlerinde, kendisi ve Ollie dışında dünyadaki herkesin uyuyormuş gibi göründüğü o anda, kararını verdi.

"Senden bir şey isteyeceğim," dedi.

Ollie ona yemek masasının karşısından söyle bir baktı. "Her ikinin dördüncü fincan kahvesinden dumanlar tütüyordu. "Ne için bir şey?"

"Cathy'yle alakalı."

Ollie'nin bakışları oturma odasında, yerde yatan kadına yöneldi. Çok küçük, savunmasız görünüyordu. Yorganın altına kıvrılıvermişti. Ollie, "O iyi bir kadın, Gersh," dedi

"Biliyorum."

"Lily'den bu yana hayatında hiç kimse olmadı değil mi?"

Victor başını salladı. "Sanırım kendimi buna hazır hissetmedim. Her zaman üzerinde düşünülmesi gereken başka bir şey vardı."

Ollie gülümsedi. "Hep bir bahane vardır. Tahmin etmeliydim. İnsanlar bana eşi olmadan doğum yapan bir sürü kadın olduğunu söylüyorlar. Bunu hiç fark etmemiştim."

"Ben de hiçbir zaman fark etmek istemedim." Victor, Cathy'ye baktı. "Şu ana kadar."

"Onu ne yapacaksın, Gersh?"

"İşte, sana da bu yüzden ihtiyacım var. Ben şu aralar birlikte gezilebilecek güvenilir bir insan sayılmam. Bir kadın yanımda zarar görebilir."

Ollie güldü. "Lanet olsun, bir *erkek* de zarar görebilir."

"Kendimi ona karşı sorumlu hissediyorum. Ona bir şey olursa, bir daha kendimi..." Derin bir iç çekip kan çanağı gözlerini ovaladı. "Her neyse, en iyisinin onun buradan uzak-

laşması olacağını düşünüyorum."

"İyi ama nereye gidecek?"

"Eski kocası var. Adam çalışmak için birkaç ay Meksika'da olacak. Sanırım Cathy orada daha güvende olur."

"Onu eski kocasının yanına mı yolluyorsun?

"Adamla tanıştım. Tam bir pislik ama en azından Cathy orada yalnız kalmayacak."

"Peki, Cathy bunu yapmayı istiyor mu?"

"Henüz ona sormadım."

"Belki sormalısın."

"Ona bir seçenek tanımayacağım."

"Ya tercih yapmak isterse?"

"Bu tür saçmalıklarla uğraşacak halde değilim, tamam mı? Bunu onun iyiliği için yapıyorum."

Ollie gözlüğünü çıkardı ve camlarını masa örtüsüyle temizledi. "Bunu söylediğim için özür dilerim, Gersh ama yerinde olsaydım onun yakınımda, gözümün önünde olmasını tercih ederdim."

"Yani, öldürülürken seyredebileceğim bir yerde mi demek istiyorsun?" Victor başını iki yana salladı. "Lily benim için yeterince yıkıcı oldu. Aynı şeyi Cathy'yle de yaşamayacağım."

Ollie bunu bir an için düşündü, sonra başını sallayarak onayladı. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Yarın onu alıp havaalanına götürmeni istiyorum. Meksika'ya bir bilet al. Senin soyadını kullanmasına izin ver. Bayan Wozniak. Güvenli bir şekilde uçtuğundan emin ol. Fır-

satım yakaladığımda bunu sana ödeyeceğim."

"Ya uçağa binmezse ne olacak? Onu zorla mı bindireceğim?"

"Ne gerekiyorsa onu yap, Ollie. Sana güveniyorum."

Ollie iç çekti. "Sanırım bunu yapabilirim. Yarın işyerine hasta olduğumu söyleyeceğim" Victor'a baktı. "Umarım ne yaptığını biliyorsundur."

Victor, *ben de öyle,* diye düşündü.

Ollie ayağa kalkıp fotoğrafların içinde bulunduğu zarfı kolunun altına sıkıştırdı. "Sabah seni arayacağım; şu son iki fotoğrafı Bach'a gösterdikten sonra. Belki bu dizgenin ne olduğunu o çıkarabilir."

"Eğer bu elektronik bir şeyse, Bach mutlaka ne olduğunu bulacaktır."

Birlikte kapıya yöneldiler. Orada duraklayıp birbirlerine baktılar. Saçları biraz beyazlamış iki eski arkadaş... Victor o günlere kıyasla biraz daha akıllı olduklarını ümit etti.

Ollie, "Bir şekilde, her şey yoluna girecek," dedi. "Unutma. Sistemler yıkılmak içindir."

"Bu tıpkı o eski Stanford anlayışını andırıyor."

"Uzun zaman oldu." Ollie sırıtarak Victor'un sırtını sıvazladı. "Ancak ortalığı birbirine katmak için artık biraz yaşlıyız, ne dersin, Gersh? Sabah görüşürüz."

Victor, Ollie karanlıklar içinde kaybolurken el salladı. Sonra kapıyı kapatıp ışıkları söndürdü.

Oturma odasında Cathy'nin yanına yerleşti ve onu uyurken seyretti. Pencereden içeri giren sokak lambası ışığı da-

ğınık saçlarını aydınlatıyordu. Kendini *sıradan,* olarak nitelendirmişti. Eğer sadece sokakta yanından geçip giden bir yabancı olsaydı, muhtemelen Victor da öyle düşünürdü. Yağmurlu bir gece, Garberville'deki otobanda bu kadınla karşılaşması, onun Cathy'yi sıradan bir kadın olarak görmesini imkânsız kılıyordu. Yumuşaklığı ve nezaketiyle Lily'yi çok andırıyordu.

Diğer açılardan ise, çok farklıydı.

Her ne kadar karısını çok önemsemiş, iki iyi arkadaş olmayı hiçbir zaman bırakmamış olsalar da, Lily'yi garip derecede ihtirassız, eski kafalı, insan etine bürünmüş manevi bir yaratık olarak görmüştü. Lily hiçbir zaman vücudundan memnun değildi. Karanlıkta soyunur, karanlıkta sevişirdi, ki bu ender yaptıkları bir şeydi. Sonra, o hastalık ondaki o küçük arzuyu da alıp gitmişti.

Cathy'ye bakarken, onun hareketsiz bedeninde ne tür arzuların bulunduğunu merak etmekten kendini alamadı.

Sonra bunu düşünmeyi kesti. Bunun şimdi ne önemi vardı ki? Yarın onu uzaklara gönderecekti. *Onu başımdan atacağım,* diye düşündü. Bu gerekliydi. O yakınındayken doğru düzgün düşünemiyordu. İlgilenmesi gereken konuya odaklanamıyordu: Viratek'i deşifre etmeye. Jerry Martinique ona güvenmişti. Binlerce potansiyel kurban ona güvenmişti. O bir bilimadamıydı, mantıklı olduğu için kendisiyle gurur duyuyordu. Bu kadına beslediği tutku, geniş açıdan bakıldığında hiç de önemsiz sayılmazdı.

İçindeki bilimadamı öyle diyordu.

Bu sorun sonunda çözümlenmişti. Hazır fırsatı [illegible] biraz dinlenmeye karar verdi. Ayakkabılarını çıkarttı ve uyu[illegible] mak için Cathy'nin yanına uzandı. Yorgan yeterince büyük[illegible] bunu paylaşabilirlerdi. Yorganın altına kaydı ve kısa bir sür[illegible] öylece, Cathy'ye dokunmadan yattı. Onun sıcaklığını pa[illegible] laşmaktan bile korkuyor gibiydi.

Cathy uykusunda inleyip ona doğru döndü. İpeksi saçla[illegible] rı Victor'un yüzüne değiyordu.

Dayanamayacağı bir şeydi bu. İç çekerek kollarını Ca[illegible] hy'ye doladı. Onun iyice sokulup göğsüne yaslandığını hi[illegible] setti. Bu birlikte geçirecekleri son geceydi. Bunu birbirler[illegible] ısıtarak da geçirebilirlerdi.

İşte, bu şekilde, Cathy kolları arasında uykuya dal[illegible].

Gece boyunca sadece bir kez uyandı. Rüyasında Lily'yi gördü. Birlikte yürüyorlardı, bembeyaz çiçeklerle dolu bir bahçedeydiler. Lily kesinlikle tek bir kelime etmedi. Sadece ona yoğun bir üzüntüyle baktı. Sanki, *işte, buradayım, Victor. Sana geri döndüm. Bu neden seni mutlu etmiyor?* diyordu. Victor ona yanıt veremedi. Sadece onu kolları arasına alıp kucakladı.

Uyandığında, onun yerine Cathy'ye sarıldığını fark etti.

Kalbi o an neşeyle doldu. Ruhunun en karanlık köşeleri bile ısındı. Hissettiği mutluluk dalgası onu şaşırttı; aynı zamanda kendini suçlu hissetmesine sebep oldu. Ama işte buradaydı. Neşesi çok kısa sürdü. Onun bugün gideceğini hatırlamıştı.

Cathy, Cathy. Durumu ne kadar da güçleştiriyorsun.

Ondan uzaklaştı, aralarına zihinsel bir duvar örmüştü.

Rüyaya odaklandı, olan biteni hatırlamaya çalıştı. Lily ile birlikte yürüyorlardı. Lily'nin yüzünü, kahverengi gözlerini, dalgalı siyah saçlarını gözünün önüne getirmeye çalıştı. On yıl boyunca evli kaldığı kadının yüzüydü; çok iyi tanıdığı o yüz.

Ama gözlerini kapattığında gördüğü tek şey Catherine Weaver'ın yüzü oldu.

Nicholas Savitch'in valizini hazırlayıp Palo Alto'ya gelmesi sadece iki saatini aldı. Matt Tyrone'un söylediğine bakılırsa, Holland güneye, Stanford bölgesine geçmişti; belki de eski arkadaşlarını arıyordu. Ne de olsa, Stanford mezunuydu. Şu okul bağları derine iniyor olabilirdi. Savitch açısından bu sadece bir tahmindi; kendisi liseden ötesine geçememişti. Aldığı eğitim aç ve hırslı bir oğlanın Chicago'nun güneyinde elde edebileceği türdendi. Temelde akıllı, belirli durumlarda karşısındaki adamın kafasından geçenleri ve ne yapacağını algılayabilecek olağanüstü becerisi olan bir insandı. Bunu gelişmiş sokak psikolojisi olarak isimlendiriyordu. Savitch diplomasını üniversitede tek bir gün harcamaksızın almıştı.

Şimdi de bunu uygulamaya koyuyordu.

İnsanlar onu *bulan* olarak adlandırıyorlardı. Bu isimden hoşlanıyordu. Aracını sürerken sırıttı, deri eldivenli elleri direksiyonu büyük bir maharetle çeviriyordu. Nicholas Sa-

vitch, insan ruhlarının kâhini, bir insanı saklandığı yerden bulup çıkartabilecek bir avcıydı.

Çoğunlukla bu basit bir mantık zinciriydi. Kaçaklarının çoğu insan eski modelleri uygulardı. Bunu onlara yaptıran şey korkuydu. Bu duygu onlara eski rahatlıklarını arattırıyor, her zamanki alışkanlıklarına saplanıp kalmalarını sağlıyordu. Yabancı bir şehirde tanıdık şeyler değerliydi. Bunlar her yerde rahatça rastlanılabilen altın kemer manzaraları olsa bile.

Diğer herhangi bir kaçak gibi, Victor Holland da tanıdık şeyler arayacaktı.

Savitch aracını Palm Drive'a çevirdi ve Stanford Kampüsü'nün altında durdu. Kampüs sessizdi; saat sabahın ikisiydi. Savitch bir süre olduğu yerden kımıldamadı, sessiz binalara, Holland'ın öğrenim gördüğü okula baktı. Burada, o günlerde dolaştığı yerlerde, Holland eski arkadaşlarını arayacak, eski takıldıklarını ziyaret edecekti. Savitch ev ödevini çoktan yapmıştı. Evrak çantasında adamın dosyasından toparladığı bir isim listesi vardı. Sabah olunca bu isimleri ziyaret edecek, komşularının kapılarını çalacak, hükümet kimliğini gösterecek, etrafta yeni yüzler görüp görmediklerini soracaktı.

Olası tek sorun Sam Polowski'ydi. Son rapora göre, FBI ajanı da şehirdeydi, aynı zamanda Holland'ın da peşindeydi. Polowski inatçı bir insandı. Bu, yani bir büro elemanını temizlemek, pis bir iş olacaktı. Polowski çarkın bir dişlisiydi, tıpkı şu Weaver adlı kadının olduğu gibi, ama ondan çok daha büyük bir dişli.

İkisi de gözden kaçırılmayacaktı.

Dokuzuncu Bölüm

Şafaktan önceki soğuk ve sakin saatlerde, Cathy titreyerek uyandı, hâlâ gördüğü kâbusun etkisindeydi. Beton ve göl- bir dünyada yürüyordu. Kapı yolları aralıktı, sokak köşelerine siluetler toplanmıştı. Bunların, suratları olmayan insanların arasından, karanlıklardan ayrılmadan, ışıktan içgüdüsel olarak kaçınarak ilerledi. Hiç kimse peşine düşmedi, dar sokak aralarından saldırganlar üzerine atılmadı. Asıl dehşet sonu gelmez beton labirentte, sokaklardaki şiddetli yankılarda yatıyordu. Kendine güvenli bir yer aradı.

Bunu hiçbir zaman bulamayacağı açıktı.

Bir an için karanlıkta yattı, Milo'nun oturma odasının zemininde yorganın altına kıvrılmıştı. Yorganın altında olduğunu zorbela hatırladı; ancak saat üçü geçtikten sonra uykuya dalmış olmalıydı. Hatırladığı en son şey, Ollie ve Victor'un yemek odasında oturmuş, hâlâ fotoğraflar üzerine konuşuyor olmalarıydı. Şimdi sadece sessizlik vardı. Yemek odası, tıpkı evin geri kalanı gibi gölgeler içindeydi.

Sırtüstü döndü, omzu ılık ve sert bir şeye çarptı. Victor.

Adam, onun anlayamadığı bir şeyler mırıldanarak kımıldandı.

"Uyanık mısın?" diye fısıldadı.

Victor ona dönüp yarı uykulu bir halde onu kollarına aldı. Cathy onu kendine çeken şeyin sadece içgüdü ve sıcak bir bedenin diğerine duyduğu özlem olduğunu biliyordu. Ya da belki de bu yanında uyuyan karısının hatırasıydı. Hep hafızasında bir yerdeydi, her zaman kucaklanmayı bekliyordu. O an için Cathy, Victor'un rüyasına devam etmesine izin verdi. *Hâlâ yarı uykuluyken, bırak beni Lily zannetsin,* diye düşündü. *Ne zararı olabilir ki? Onun hatıralara ihtiyacı var. Benim ise rahatlamaya.*

Victor'un kolları arasına, bir zamanlar başka birine ait olan o güvenilir noktaya gömüldü. Cathy bunu sonuçlarına aldırmadan kabullendi. Victor'un bu dünyada sevdiği tek kadının yerine geçme fantezisine o an için sürüklenmek istiyordu. Kendini ne kadar da iyi, korunma altında ve sevilmiş hissetmişti. Victor'un göğsünün sabun ve terle karışık kokusundan gömleğinin kaba kumaşına kadar, bu tam bir sığınaktı. Artık ılık nefesi saçlarına değiyordu. Cathy'nin bir başkasına yöneltildiğini bildiği kelimeleri fısıldıyor, başının üzerine öpücükler konduruyordu. Ardından Victor onun yüzünü avuçları arasına hapsetti ve dudaklarını onunkilere o kadar inkâr edilemez bir gereksinimle bastırdı ki Cathy'yi kendi açlığıyla cayır cayır yaktı. Cathy'nin verdiği karşılık içgüdüsel, uzun süredir sevgiye hasret kalan bir kadının arzusuyla doluydu.

Victor'un öpücüğünü aynı derecede derin, bir o kadar

gereksinim yüklü bir tavırla karşıladı.

Bir anda kendinden geçmişti. Muazzam, olağanüstü bir girdap içinde sürükleniyordu. Victor onun yüzünü, boynunu okşadı. Elleri Cathy'nin bluzunun düğmelerine uzandı. Cathy ona yaslanarak yay şeklini aldı. Göğüsleri bir anda dokunulma arzusuyla sancılanmaya başlamıştı. Çok ama çok uzun zaman olmuştu.

Cathy bluzunun nasıl açıldığının farkında değildi. Bildiği tek şey, Victor'un ellerinin bir an için kumaş üzerinde gezinirken diğer bir an, etini avuçlamış olmasıydı. Son direnç damlalarının da yok olup gitmesine yol açan şey yasak tendeki bu beklenmedik temas, göğüs ucunu okşayan Victor'un parmaklarının yarattığı büyülü ıstırap olmuştu. Kaç şansları kalmıştı? Kaç geceyi birlikte geçireceklerdi? Cathy bundan çok daha fazlasının özlemi içindeydi ama sahip oldukları tek şey bu olabilirdi. Cathy bunu büyük bir memnuniyetle karşıladı. Victor'u kendisine son bir sevişme bahşedilen bir kadın gibi kabul etti.

Bilinçli bir dokunuşla, düğmelerini çözerek ellerini Victor'un gömleğinin altına kaydırdı, göğsünün yoğun kılları arasında göğsünü okşadı. Victor'un gömleğini, pantolonunun üstüne kadar indirdi. Orada durakladı, Victor'un şaşkın soluklarını hissettiğinde onun da geri çekilme noktasını aştığını anladı.

El yordamıyla düğmeleri ve fermuarları açtılar, her ikisi de aniden serbest kalma telaşı içindeydi. Pamuklu kumaş ve dantel engelleri aşıldı. Son giysi parçalarından da kurtulduk-

larında, aralarında zifiri karanlık haricinde hiçbir şey kalmadığında Cathy uzanıp onu kendine, üzerine doğru çekti.

Bu, mutlu bir birleşmeydi. İçindeki o ilk derin [illegible] birlikte Victor, Cathy'nin ruhunda uzun süredir boş olan bir boşluğu doldurmuştu.

Cathy, "Lütfen," diye mırıldandı, sesi hafif inilti[illegible]er halinde çıkıyordu.

Victor anında sessizleşti. "Cathy?" diye sordu, elleri endişeyle onun yüzünü kavramıştı. "Ne..."

"Lütfen. Durma..."

Victor'un yumuşak kahkahası Cathy'nin ihtiyaç duyduğu tek şeydi. "Durmak gibi bir niyetim yok," diye fısıldadı. "Hem de hiç..."

Durmadı da. Ta ki Cathy'yi kendisiyle birlikte zirveye, diğer herhangi bir adamın yapabileceğinden çok daha yükseğe ve öteye, mantığın ya da düşüncenin ötesindeki o yere taşıyana kadar. Her şey yerini dalgalar halinde gelen rahatlamaya bıraktığında, Cathy ne kadar yükseklere tırmandıklarını ancak o zaman fark etti.

Tatlı bir tükenmişlik onları avucuna aldı.

Dışarıda, şafağın griliğinde, bir kuş öttü. İçeride, sessizlik sadece onların soluklarıyla bozuldu.

Cathy, Victor'un kolunun sıcaklığı arasında iç çekti. "Teşekkürler."

Victor onun yüzüne dokundu. "Ne için?"

"Kendimi tekrar... arzulanır hissettirdiğin için."

"Ah, Cathy."

"O kadar uzun zaman olmuştu ki. Jack ve ben, biz... biz boşanmadan çok önce sevişmeyi bırakmıştık. Aslına bakılırsa bunu yapan bendim. Onun bana..." Yutkundu. "İnsan birini artık sevmediğinde, o da seni sevmediğinde, karşındakinin sana dokunmasına izin vermek çok zor."

Victor parmaklarını Cathy'nin yanağından aşağı kaydırdı. "Bu hâlâ zor mu? Yani dokunulmak?"

"Senin tarafından değil. Senin dokunuşların tıpkı... ilk kez dokunulmayı andırıyor."

Pencereden içeri süzülen solgun ışığın altında Victor'un gülümsediğini gördü. "Umarım ilk tecrüben korkunç olmamıştır."

Şimdi Cathy de gülümsedi. "Pek iyi hatırlamıyorum. Üniversite yatakhanesinde, yerde gerçekleşen o kadar çılgın ve komik bir şeydi ki."

Victor uzanıp halıya vurdu. "Görüyorum ki büyük yol kat etmişsin."

Cathy, "Öyle, değil mi?" diyerek güldü. "Ama yerler inanılmaz derecede romantik olabilirler."

"Tanrım. Bir halı uzmanı. Yatakhane odası ve oturma odası halıları birbiriyle kıyaslandığında, hangisi daha iyi?"

"Bunu sana söyleyemem. On sekiz yaşımın üzerinden o kadar uzun zaman geçti ki." Doğruyu söyleme tereddütüyle durakladı. "Aslında," diye itiraf etti, "biriyle beraber olmayalı çok uzun zaman oldu."

Victor yumuşak sesle, "İkimiz için de bu, uzun bir zamandı," dedi.

Cathy bu açıklamanın bir süre yarı karanlıkta asılı kal-

masına izin verdi. Sonunda, "Lily'den bu yana... yapmadı mı?" diye sordu.

"Hayır." Bu tek bir kelimeydi, ama çok şey anlatıyordu. Ölü bir kadına gösterilen üç yıllık sadakat. Elem, yalnızlık. Cathy onun içindeki kadınsız geçirilen bu boşluğu doldurmayı nasıl da isterdi! Onun kurtarıcısı olmayı, onun da kendisinin kurtarıcısı olmasını. Victor'un unutmasını nasıl sağlayabilirdi? Hayır, unutmasını değil; onun Lily'yi unutmasını nasıl bekleyebilirdi? Ama onun kalbinde kendine özel bir yer istiyordu, bir yaşam boyu sürecek büyük bir yer. Canlı ya da ölü, diğer hiçbir kadının hak iddia edemeyeceği bir yer.

Cathy, "O çok özel bir kadın olmalı," dedi.

Victor, Cathy'nin bir tutam saçını parmakları arasında dolaştırdı. "Çok akıllı, çok bilinçliydi. Ve çok sevecen. Bu herkeste bulamadığım bir şey."

O hâlâ senin bir parçan, öyle değil mi? Sevmeye devam ettiğin kişi.

Victor, "Sende bulduğum sevecenliğin aynısıydı," dedi.

Parmakları Cathy'nin yüzüne kaymıştı, şimdi yanağını okşuyordu. Cathy gözlerini kapattı. Bu dokunuşun, onun sıcaklığının tadını çıkardı. "Beni henüz tam anlamıyla tanımıyorsun bile," diye fısıldadı.

"Tanıyorum. O gece, kazadan sonra, sırf senin ses tonun sayesinde hayatta kaldım. Elinin o dokunuşu sayesinde. Bunları nerede olsa tanırım."

Cathy gözlerini açıp ona baktı. "Gerçekten tanır mısın?"

Victor dudaklarını alnına bastırdı. "Uykumda bile."

"Ama ben Lily değilim. Hiçbir zaman olamam."

"Bu doğru. Olamazsın. Kimse olamaz."

"Kaybettiğim şeyin yerini alamam."

"Sana istediğim şeyin bu olduğunu düşündürten ne? Yerini almak mı? O benim karımdı ve evet, onu sevdim." Bunu söyleyiş tarzı, geride açıklanacak hiçbir şey bırakmadı.

Cathy de bunu yapmayı denemedi.

Evin bir yerlerinde çalan telefonun sesi yükseldi. İki çalıştan sonra sustu. Milo'nun yukarıdan gelen hafif mırıldanışını duydular.

Cathy doğrularak elbiselerine doğru uzandı. Sessizce giyindi, sırtı Victor'a dönüktü. Aralarında yeni bir utanç belirmişti; iki yabancının ürkekliğiydi.

Victor, "Cathy," dedi. "İnsanlar yollarına devam ederler."

"Biliyorum."

"Sen Jack'ten kurtuldun."

Cathy güldü. Küçük, yorgun bir gülüştü. "Hiçbir kadın Jack Zuckerman'dan gerçek anlamda kurtulamaz. Evet, en kötü kısmını atlattım. Ama bir kadın ne zaman âşık olsa, gerçekten âşık olsa, bu ondan mutlaka bir şeyler götürür. Bir daha hiçbir zaman yerine konulamayacak bir şeyler."

"Aynı zamanda bir şeyler de verir."

"Bu kime âşık olduğuna bağlı, öyle değil mi?"

Merdivenlerden aşağı paldır küldür inen ayak sesleri duyuldu, oturma odasının yer tahtaları gıcırdadı. Tamamen uyanan Milo kapı girişinde dikiliyordu, henüz taramadığı saçları

çalı gibi dağınıktı. "Hey, siz ikiniz!" diye seslendi. "Kalkın! Acele edin!"

Cathy korku içinde ayağa fırladı. "Ne oldu?"

"Arayan Ollie'ydi. Bir adamın etrafta sizi sorarak dolaştığını söylemek için aramış. Bach'ın mahallesine kadar ulaşmış."

"Ne?" Şimdi Victor da ayaktaydı, aceleyle pantolonunu giyiniyordu.

"Ollie adamın bir sonraki adresinin bu taraf olacağından emin. Sanırım arkadaşlarının kimler olduğunu biliyorlar."

"Soru soran kimmiş?"

"FBI'dan olduğunu iddia etmiş."

Victor gömleğini üzerine geçirirken, "Polowski," diye homurdandı. "Öyle olmalı."

"Onu tanıyor musun?"

"Bana tuzak kuran adamın ta kendisi. En başından beri peşimizden ayrılmayan insan."

Cathy, "Burada olduğumuzu nasıl öğrendi?" dedi. "Bizi kimse izlemiş olamaz..."

"Kimsenin izlemesine gerek yoktu. Dosyam ellerinde. Burada arkadaşlarım olduğunu biliyorlar." Victor, Milo'ya baktı. "Özür dilerim dostum. Umarım bu durum başına bela olmaz."

Milo'nun kahkahası belirgin bir şekilde gergindi. "Hey, ben yanlış bir şey yapmadım. Sadece bir suçluya kapımı açtım." Cesaret gösterisi birdenbire eridi gitti. "Tam olarak ne tür bir bela beklemeliyim?" diye sordu.

Victor gömleğini hızla düğmeleyerek, "Sorular soracaklardır," dedi. "Hem de bir sürü. Hatta belki etrafı da kontrol edeceklerdir. Sadece soğukkanlı ol, onlara benden haberin olmadığını söyle. Bunu yapabilecek misin?"

"Elbette. Ama annemden emin değilim..."

"Annen sorun değil. Ona sadece Çince konuşmasını hatırlatmak yeter." Victor fotoğraf zarfını kaptı ve Cathy'ye baktı. "Hazır mısın?"

"Haydi, buradan hemen çıkalım. Lütfen."

Milo, "Arka kapıya," diye yönlendirdi.

Onun peşine takılıp mutfaktan geçtiler. Tek bir bakış onlara yolun açık olduğunu göstermeye yetti. Milo kapıyı açarken, "Neredeyse unutuyordum. Ollie bu öğleden sonra seni görmek istiyor. Şu fotoğraflarla alakalıymış," diye ekledi.

"Nerede?"

"Gölde. Kayıkhanenin arkasında. Yeri biliyorsun."

Sabahın insanı ürperten serinliğine ve nemine adım attılar. Havada sisler arasına gömülü bir sessizlik asılıydı. Cathy, *kaçmayı bir gün bırakacak mıyız?* diye düşündü. *Yoksa ayak seslerini dinlemeyi hiçbir zaman kesemeyecek miyiz?*

Victor arkadaşının omzunu tuttu. "Teşekkürler, Milo. Sana büyük bir borcum var."

Milo ikili sisler arasında kaybolurken, "Bir gün gelip borcumu tahsil etmeyi düşünüyorum!" diye fısıldadı.

Victor vedalaşmak için elini kaldırdı. "Görüşürüz."

Milo sislerin gerisinden, "Tamam," diye mırıldandı. "Umarım bunu yapacağımız yer hapishane olmaz."

Çinli adam yalan söylüyordu. Her ne kadar ses tonu hiç bir şeyi ele vermiyor, içinde en ufak bir tereddüt ya da suçluluk dalgası barındırmıyor olsa da Savitch, Bay Milo Lum'un bir şeyler sakladığının farkındaydı. Gözleri adama ihanet etmişti.

Oturma odasında, Savitch'in tam karşısındaki kanepeye oturmuştu. Hemen yanındaki sandalyede Bayan Lum vardı. Hiçbir şey anlamıyor ama gülümsüyordu. Savitch yaşlı kadını kullanabilirdi ama şimdilik ilgisini çeken onun oğluydu.

Milo, "Neden onun peşine düştüğünüzü anlayamadım," dedi. "Victor çok temiz bir insandır. En azından, kendisini tanıdığım yıllarda öyleydi. Ama bu uzun bir süre önceydi."

Savitch nazik bir sesle, "Ne kadarlık bir süre?" diye sordu.

"Ah, yıllar önce. Evet. Onu epeydir görmedim. Hayır efendim."

Savitch tek kaşını havaya kaldırdı. Milo kanepede yerinden kıpırdandı, ayaklarını yere sürttü, boş boş etrafına bakındı.

Savitch, "Annenizle siz burada yalnız yaşıyorsunuz, öyle mi?" diye sordu.

"Babam öldüğünden bu yana, evet."

"Kiracınız filan yok mu? Burada başka kimse yaşamıyor mu?"

"Hayır. Neden?"

"Holland'a benzer birinin bu muhitte dolaştığına dair duyumlar var."

"İnanın bana, eğer Victor polis tarafından aranıyorsa, bunlara kesinlikle yaklaşmayacaktır. Siz benim bir cinayet zanlısını evime alacağımı mı düşünüyorsunuz? Hem de içeride sadece ben ve yaşlı annem varken?"

Savitch sadece gülümseyen Bayan Lum'a şöyle bir baktı. Yaşlı kadının zeki, her şeyi yakalayan gözleri vardı. Hayatta kalmayı başaran birinin gözleriydi.

Artık Savitch'in önsezisini doğrulama zamanı gelmişti. Ayağa kalkarak, "İzninizle," dedi. "Şehirden bu yana uzun yol kat ettim. Tuvaletinizi kullanabilir miyim?"

"Ah, elbette. Koridorun ilerisinde."

Savitch banyoya yönelip kapıyı kapattı. Aradığı kanıta saniyeler içinde ulaştı. Fayans zeminde duruyordu: uzun, kahverengi bir saç teli. Çok yumuşak ve çok ince.

Catherine Weaver'ın izi.

Yoluna devam etmek için ihtiyaç duyduğu tek kanıt buydu. Ceketinin altından omzundaki kılıfa uzandı ve yarı otomatik tabancayı çıkardı. Ardından kırışan beyaz görüneğini pişmanlık dolu bir tavırla şöyle bir düzeltti. Sorgulamak pis işti. Kan görmek zorunda kalacaktı.

Koridora adım attı, silahını gelişigüzel bir şekilde yanında tutuyordu. İlk olarak yaşlı kadın üzerinde çalışacaktı. Namluyu kafasına yaslayacak, onu tetiği çekmekle tehdit edecekti. Anne ve oğlu arasında sık rastlanılmayan bir bağ vardı. Ne pahasına olursa olsun birbirlerini koruyacaklardı.

Kapının zili çaldığında Savitch koridorun yarısına kadar ilerlemişti. Durakladı. Ön kapı açıldı ve yeni bir ses, "Bay Milo Lum?" dedi.

Milo'nun bezgin yanıtı, "Siz de kimsiniz?" oldu.

"Adım Sam Polowski. FBI'danım."

Savitch'in vücudundaki her bir kas gerildi. Artık başka seçenek kalmamıştı; bu adamı öldürmek zorundaydı.

Tabancasını kaldırdı. En ufak bir ses çıkarmadan oturma odasına doğru yoluna devam etti.

Milo'nun aksi sesi, "Bir tane daha mı?" dedi. "Şuradaki adamlarınızdan biri çoktan burada..."

"Ne?"

"Evet, içeride..."

Savitch hemen ortaya atıldı. Bayan Lum çığlık atarken silahını hızla kapı girişine doğru yöneltti.

Milo dondu kaldı. Polowski ise canlıydı. Merminin tam kapı pervazına çarptığı, ahşabı ufak parçalar halinde dağıttığı anda yana doğru kaydı.

Savitch ikinci atışını yaparken, Polowski çoktan kanepenin arkasında bir yere doğru emeklemişti. Mermi boş yere koltuğun süngerine saplandı. Bu kadar fırsat yeterliydi. Polowski silahlıydı.

Savitch ortadan kaybolma zamanının geldiğine karar verdi.

Döndü ve gerisingeri koridordan koşturdu, ilerideki yatak odasına daldı. Burası annenin odasıydı; tütsü ve yaşlı kadın parfümü kokuyordu. Pencere kolayca kayarak açıldı. Savitch teli tekmeledi, pencere pervazının üzerinden atladı

ve sarmaşık çiçek tarhına battı. Lanet okuyarak çırpınıp oradan kurtuldu, arkasında çamur parçaları bırakarak çimenlik alanda koşmaya başladı.

"Dur! FBI!" diye seslenen hafif bir bağırtı duydu ama koşmaya devam etti.

Arabaya ulaşana kadar öfkesine hâkim oldu.

Milo ayaklar altında çiğnenen menekşelere hayretler içinde baktı. "Tüm bunlar da ne demek oluyor?" diye sordu. "Bu bir tür FBI şakası mı?"

Sam Polowski cevap vermedi, çimenlerin üzerindeki ayak izlerini takip etmekle meşguldü. Bunlar onu bir kaldırıma yöneltti, ardından da yolun çakıllı asfaltında yitip gittiler.

Milo, "Hey!" diye seslendi. "Neler oluyor?"

Polowski döndü. "Onu pek gördüm diyemem. Nasıl biriydi?"

Milo omuz silkti. "Bilmiyorum. Efrem Zimbalist'i* andırıyordu."

"Yani?"

"Uzun boyluydu, saçları düzgün kesimliydi, vücudu yapılıydı. Tipik FBI ajanı."

Milo Polowski'nin sarkık göbeğine bakarken bir sessizlik yaşandı.

Milo, "Pekâlâ," dedi, "belki de *tipik* değildi."

* *Amerikalı sinema oyuncusu. (e.n.)*

"Ya yüzü?"

"Bir düşüneyim. Kahverengi saçlı mıydı? Belki gözleri de kahverengiydi."

"Emin değilsin."

"Bunun nasıl olduğunu bilirsin. Siz beyaz adamlar hepsi hep aynı görünürsünüz."

Hızlı bir Çince konuşma ikisinin de dönmesine sebep oldu. Bayan Lum onları dışarı, çimenlere kadar takip etmişti, şimdi de hızlı hızlı konuşuyor, elleriyle bir şeyler işaret ediyordu.

Polowski, "Ne diyor?" diye sordu.

"Adamın bir metre seksen üç santim boylarında olduğunu, düz koyu kahverengi saçlarını soldan ayırdığını, gözlerinin kahverengi, hatta neredeyse siyah olduğunu, alnının yüksek, burnunun dar, dudaklarının ince olduğunu, sol bileğinin içinde ise küçük bir dövme bulunduğunu söylüyor."

"Oh... bu kadar mı?"

"Dövmede PJK yazılıymış."

Polowski başını şaşkınlık içinde salladı. "O hep böyle gözlemci midir?"

"İngilizce konuşabildiği pek söylenemez. Bu yüzden genelde insanları inceler."

"Bu açık." Polowski bir kalem çıkarttı ve bilgileri hızla not defterine kaydetmeye başladı.

Milo, "Peki, bu adam kimdi?" diye sordu.

"FBI'dan değildi."

"FBI'dan *olduğunuzu* nereden bileceğim?"

"Öyleymişim gibi görünüyor muyum?"

"Hayır."

"Bu öyle olduğumu kanıtlıyor."

"Ne?"

"Eğer bir ajanmışım gibi davranmaya çalışıyor olsaydım, en azından onlara *benzemeye* çalışmaz mıydım? Diğer yandan, eğer bir *ajansam*, onlardan biriymişim gibi görünmeye çabalamamın bir anlamı yok."

"Oh."

"Şimdi." Polowski not defterini cebine yerleştirdi. "Victor Holland'ı görmediğiniz ya da ona dair bir şey duymadığınız konusunda hâlâ ısrarcı mısınız?"

Milo dikleşti. "Bu doğru."

"Aynı zamanda onunla nasıl temasa geçeceğinizi de bilmiyorsunuz, öyle mi?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Bu çok kötü. Çünkü onun hayatını kurtarabilecek tek kişi ben olabilirdim. Sizinkini kurtardığım gibi."

Milo hiçbir şey söylemedi.

"Bu adamın neden buraya geldiğini sanıyorsunuz? Sizi ziyaret etmek için mi? Hayır. O, bilgi peşindeydi." Polowski durakladı ve ardından kaygı verici bir şekilde, "İnanın bana, elde edecektir," diye ekledi.

Milo başını salladı. "Kafam karıştı."

"Benim de öyle. İşte bu yüzden Holland'a ihtiyacım var. Yanıtlar onda. Ancak ona hayattayken ulaşmalıyım. Bu da onu diğer adamdan önce bulmam gerektiği anlamına geliyor.

Onun nerede olduğunu söyle."

Polowski ve Milo birbirlerine uzun uzun ve büyük bir ciddiyetle baktılar.

Milo, "Bilmiyorum," dedi. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Bayan Lum tekrar hızlı hızlı konuşmaya başlamıştı. Polowski'yi işaret etti ve başını salladı.

Polowski, "Şimdi ne diyor?" diye sordu.

"Büyük kulaklarınızın olduğunu söylüyor."

"Bunu aynaya baktığımda görebiliyorum."

"Söylemek istediği şey, kulaklarınızın boyutunun zekâmızı ve sağgörünüzü gösterdiği."

"Bir daha söyle."

"Sen akıllısın, adamım. Annem senin sözünü dinlemem gerektiğini söylüyor."

Polowski dönerek Bayan Lum'a sırıttı. "Annen muazzam bir karakter tahlilcisi." Tekrar Milo'ya baktı. "Ona bir şey olsun istemem. Ya da sana. Bu şehirden ayrılmanız lazım."

Milo başıyla onayladı. "Bu konuda aynı fikirdeyiz." Eve doğru yöneldi.

Polowski, "Ya Holland ne olacak?" diye seslendi. "Onu bulmama yardım edecek misin?"

Milo, annesinin koluna girdi ve çimenlik arazide yürümeye başladılar. Arkasına bile bakmadan, "Öyle yapmayı düşünüyorum," dedi.

Ollie, "Şu iki fotoğraf. Bunların ne anlama geldiğini kavrayamadım," dedi.

Lagunita Gölü havzasına tepeden bakan kayıkhanenin iskelesinde oturuyorlardı. Göl her yaz olduğu gibi yine kurumuş, sazlık bir bataklığa dönüşecek derecede boşalmıştı. İlkbahara kadar da böyle kalacaktı. Üçü yalnızdı, gölü arada sırada uğrayan ördeklerle paylaşıyorlardı. İlkbaharda, burası cennette bir nokta olacak, su sahile vuracak, âşıklar kayıklarıyla açılacak, orada burada, ağaçların diplerinde şairler şiirlerini okuyacaklardı. Ama bugün, siyah bulutların altında, sazlardan yükselen soğuk sisin içinde, tam bir ıssızlık noktasıydı.

Ollie, "Bunların biyolojik veri olmadığını biliyorum," dedi. "Bir tür elektrik ağına benzediklerini düşünüp duruyorum. Dolayısıyla, bu sabah, Milo'nun evinden ayrıldıktan hemen sonra, bunları Bach'a, San José'ye götürdüm. Onu kahvaltıda yakaladım."

Cathy, "Bach mı?" diye sordu.

"Out of Tuners'ın diğer üyesi. Büyük fagot* sanatçısı. Birkaç sene önce elektronik şirket kurdu, şimdi büyüklerle çalışıyor. Her neyse, daha kapıdan adım atar atmaz bana söylediği ilk şey, 'Hey, FBI seninle temasa geçti mi?' oldu. Ben 'Ne?" dedim, o da, 'Biraz önce aradılar. Her nedense Gerswin'i arıyorlar. Muhtemelen temasa geçecekleri bir sonraki kişi sen olacaksın,' dedi. İşte, sizin ikinizi bir an önce Milo'

* *Bir tür nefesli çalgı. (e.n.)*

nun evinden çıkarmam gerektiğini o zaman anladım."

"Peki, şu fotoğraflar hakkında ne söyledi?"

"Ah, evet." Ollie evrak çantasına uzanıp fotoğrafları çıkardı. "Tamam. Şuradaki, bu bir devre şeması. Bir elektronik alarm sistemine ait. Çok geliştirilmiş ve güvenli. Hemen şuraya, şu noktaya yerleştirilen bir tuş takımı kodunun kullanımıyla devre dışı bırakılacak tarzda tasarlanmış. Tuş takımı muhtemelen girişte. Viratek'te buna benzer bir şey gördün mü?"

Victor başını sallayarak onayladı. "Bina C-2'de, Jerry'nin çalıştığı yerde. Tuş takımı koridorda, Özel Projeler kapısının hemen dibinde."

"Hiç o kapıdan içeri girdin mi?"

"Hayır. Sadece yüksek düzey giriş izinleri olanlar oradan geçebilirler. Jerry gibi."

"O zaman bunun ardından gelecekleri hayal etmemiz gerekecek. Şemayı takip edersek, şurada diğer bir güvenlik noktası var, muhtemelen başka bir tuş takımı. Birinci kapının hemen içine bir kamera sistemi yerleştirmişler."

Cathy, "Yani banka kamerası gibi bir şey mi demek istiyorsun?" diye sordu.

"Benzer. Sadece bunun, günün yirmi dört saati izlendiğini düşünüyorum."

Victor, "Birinci sınıf hareket ediyorlar, öyle değil mi?" dedi. "İki güvenlikli kapı, ayrıca muhafızlar tarafından gözetim. Dış kapıdaki muhafızdan bahsetmeye gerek bile yok."

"Lazer kafesi unutma."

"Ne?"

"Şuradaki iç odada." Ollie şemanın göbeğini işaret etti. "Lazer ışınları var, çeşitli açılardan yönlendirilmiş. Bunlar sineklerden biraz büyük her şeyin hareketini tespit edebilirler."

"Lazerler nasıl devre dışı bırakılabilir?"

"Bunun güvenlik görevlisi tarafından yapılması lazım. Kontroller onun panelinde."

Cathy, "Tüm bunları şu şemadan mı görüyorsun?" diye sordu. "Çok etkilendim."

"Sorun değil." Ollie sırıttı. "Bach'ın firması güvenlik sistemleri tasarlıyor."

Victor başını salladı. "Bu imkânsız görünüyor. Bunca şeyi aşmamız mümkün değil."

Cathy ona kaşlarını çatarak baktı. "Dur bir dakika. Sen neden bahsediyorsun? O binaya girmeyi düşünmüyorsun, öyle değil mi?"

Victor, "Bunu dün gece tartıştık," dedi. "Tek yol bu olabilir..."

"Sen deli misin? Viratek bizi öldürmek için peşimizde ve sen izinsiz *içeri* girmek istiyorsun, öyle mi?"

Ollie, "İhtiyacımız olan tek şey kanıt," dedi. "Gazetelere ya da Adalet Bakanlığı'na gidersen kanıt isteyeceklerdir. Viratek'in her şeyi inkâr edeceği ise açık. Biri, bir inceleme bile başlatsa, Viratek'in yapacağı tek şey virüsü ortadan kaldırmak. Sonra, *pooofff!* Kanıtın yok oluverdi. Hiç kimse bir şey ispatlayamaz."

"Elinde fotoğraflar var..."

"Tabii. Birkaç sayfalık hayvan verisi. Virüs hiçbir zaman tanılanmadı. Ayrıca bu kanıtın tümü, düş kırıklığına uğramış bir çalışan tarafından üretilmiş olabilir."

"Peki, kanıt ne? Neye ihtiyacın var, diğer bir cesede mi? Mesela Victor'unkine?"

"İhtiyacımız olan şey virüs. Nesli tükenmiş olması gereken bir virüs. Tek bir şişe, davanın onlara karşı sonsuza dek kapanması demektir."

"Tek bir şişe. Doğru." Cathy başını salladı. "Neden endişeleniyorum ki! O kapılardan hiç kimse geçemez. Tuş takımı kodları olmadan imkânsız."

"Ah, kodlar elimizde!" Ollie ikinci fotoğrafı çıkardı. "Gizemli rakamlar. Görüyorsun ya, sonunda bir anlam kazandılar. İki dizi yedi haneli sayı. Bunlar kesinlikle telefon numarası değil! Jerry, Viratek'in üstün güvenliğinden nasıl geçilebileceğinin yolunu işaret ediyordu."

Cathy, "Ya lazerler ne olacak?" diye sordu, endişesi gittikçe artıyordu. Ciddi olamazlardı! Bu işin abesliğini kesinlikle görebiliyor olmalıydılar. Korkusunun belli olup olmadığını umursamadı, onların mantık sesi olmalıydı. "Bir de muhafızlar var," diye ekledi. "Hem de iki tane. Onları geçmenin bir yolu var mı? Yoksa Jerry size nasıl görünmez olunabileceğinin formülünü de mi bıraktı?"

Ollie sıkıntılı bir şekilde Victor'a baktı. "Ah, belki de bu konuyu aranızda tartışmanıza fırsat vermeliyim. Başka planlar yapmaya başlamadan önce."

Cathy, "Ben bu işin bir parçası olduğumu düşünüyor-

dum," dedi. "Alınacak her kararın bir parçası olacağımı. Sanırım yanılmışım."

İki adam da tek kelime etmedi. Sessizlikleri sadece Cathy'nin öfkesini ateşledi. *Demek beni bu işin dışında bırakıyorsunuz. Fikirlerime ne düşündüğümü, ne istediğimi soracak kadar bile saygı göstermediniz,* diye düşündü.

Hiçbir şey söylemeden sırtını dönüp uzaklaştı.

Kısa bir süre sonra Victor onu yakaladı. Cathy toprak yolun kenarında dikiliyordu. Victor'un yaklaştığını duydu. Tereddütünün farkındaydı. Doğru kelimeleri bulmak için çabalıyordu. Bir an, Cathy'nin yanında öylece dikildi, konuşmadı.

Cathy, "Bence kaçmalıyız," dedi. Kurumuş göl yatağına tepeden baktı ve titredi. Kamışları okşayan rüzgâr sertti. Cathy'nin süveterini deldi geçti. "Buradan uzaklaşmak istiyorum," dedi. "Sıcak bir yere gitmek istiyorum. Güneşin ışıl ışıl parladığı, kumsalda yatabileceğim ve beni çalıların arasından kimin gözlediğinden endişelenmeyeceğim bir yere..." Birdenbire korkunç olasılıkları hatırlayarak arkasına döndü ve meşelerin hantal bedenlerine göz gezdirdi. Sadece ölü yaprakların çırpınışlarına şahit oldu.

Victor alçak sesle, "Seninle hemfikirim," dedi.

"Öyle mi?" Cathy ona doğru döndü, rahatlamıştı. "Haydi gidelim, Victor! Hemen şimdi buradan ayrılalım. Şu çılgınca fikri unut. Güneye giden ilk otobüsü yakalayabiliriz."

"Bu akşam. Yola çıkmış olacaksın."

"*Olacak mıyım?*" Cathy ona baktı, ilk başta duydukla-

rını kabullenmek istemedi. Sonra sarf edilen kelimelerin anlamı yavaş yavaş yerini buldu. "Sen gelmiyorsun, öyle mi?"

Victor başını yavaşça iki yana salladı. "Yapamam."

"Yani gelmeyeceksin."

"Görmüyor musun?" Victor silkeleyerek kendine gelmeye çalışırmışçasına Cathy'yi omuzlarından yakaladı. "Köşeye kıstırıldık. Bir şey yapmadığımız sürece... yani ben bir şey yapmadığım sürece sürekli kaçacağız."

"O zaman *kaçalım*!" Victor'a doğru uzandı, parmakları adamın rüzgârlığını yakalamıştı. Cathy ona haykırmak, yüzündeki o soğukkanlı maskeyi yırtıp atmak ve bunun altındaki saf duygulara ulaşmak istedi. Orada, beyninin derinliklerine gömülmüş olmalıydılar. "Meksika'ya gidebiliriz," dedi. "Kıyıda bir yer biliyorum. Baja'da. Kumsala yakın küçük bir otel. Orada birkaç ay kalabilir, her şeyin daha güvenli bir hal almasını bekleyebiliriz."

"Şartlar hiçbir zaman bundan daha güvenli olmayacak."

"Evet, olacak! Bizi unutacaklar."

"Mantıklı düşünemiyorsun."

"Düşünüyorum. Ben hayatta kalmak istiyorum."

"İşte ben de tüm bunları bu yüzden yapmalıyım." Cathy'nin yüzünü elleri arasına aldı, kendi yüzünden başka bir yere bakamayacak şekilde kavradı. Artık onun sevgilisi, arkadaşı değildi. Sesi otoritenin o soğuk, sabit tınısını taşıyordu. Cathy bundan nefret etti. Victor, "Seni hayatta tutmaya çalışıyorum," dedi. "Önünde bir gelecek olacak. Bunu yapabilmemin tek yoluysa tüm olan biteni ortaya dökmek, ki

dünyanın her şeyden haberi olsun. Bunu sana borçluyum. Jerry'ye de aynı şekilde."

Cathy onunla tartışmak, kendisiyle birlikte gelmesi için yalvarmak istedi ama bunun bir işe yaramayacağının farkındaydı. Victor'un söyledikleri doğruydu. Kaçmak sadece geçici bir çözüm olabilirdi. Bu, onlara birkaç ay kazandırırdı ama aynı zamanda gelip geçici olurdu.

Victor yumuşak sesle, "Üzgünüm, Cathy," dedi. "Ama başka bir yol düşünemiyorum."

Cathy, "Yani beni başından atmanın dışında mı?" şeklinde karşılık verdi.

Victor onu serbest bıraktı. Cathy geriye doğru bir adım attı, aralarında beliren ani boşluk yüreğini acıttı. Hissettiği eziyeti onun gözlerinde göremeyeceğini bile bile Victor'a bakmaya dayanamadı. Boğuk bir sesle, "Bu iş nasıl olacak?" dedi. "Buradan bu gece mi ayrılıyorum? Uçakla mı, trenle mi, otomobille mi?"

"Ollie seni havaalanına götürecek. Ondan sana kendi soyadıyla bir bilet almasını istedim. Bayan Wozniak olarak. Seni yolcu edecek. Havaalanına sizinle birlikte gelmememin daha güvenli olacağını düşündük."

"Elbette."

"Uçak seni Meksika'ya götürecek. Ollie, seni bir süre idare edecek miktarda para verecek. Oradan istediğin yere gitmene yetecek kadar nakit. Baja'ya. Acapulco'ya ya da, eğer bunun en iyisi olacağını düşünüyorsan, Jack'le takıl."

"Jack." Cathy sırtını döndü, gözyaşlarının görülmesini

istemiyordu. "Doğru."

"Cathy." Victor'un elini omzuna dokunduğunu hissetti sanki onu kendisine doğru çevirmek istiyormuş, cesu son bir kez kolları arasına almak niyetindeymiş gibiydi. Cathy yerinden kımıldamayı reddetti.

Ayak sesleri yaklaştı. İkisi birden başlarını çevirdiklerinde, Ollie'nin kendilerinden birkaç metre uzakta dikildiğini gördüler. Adam, "Gitmeye hazır mısın?" diye sordu.

Uzun bir sessizlik yaşandı. Sonra Victor başını salladı. "Hazır."

Ollie kötü bir zamanda geldiğinin aniden farkına vararak, "Ah, bakın," diye mırıldandı. "Arabam kayıkhanede. Eğer isterseniz, sizi orada bekleyebilirim."

Cathy gözyaşlarını büyük bir öfkeyle uzaklaştırdı. Ani bir kararla, "Hayır," dedi. "Geliyorum."

Victor dikilmiş onu seyrediyordu; gözleri soğuk, anlaşılmaz bir sisle perdelenmişti.

Cathy, "Hoşça kal, Victor," dedi.

Victor yanıtlamadı. Sadece o korkunç sisin gerisinden bakmaya devam etti.

"Eğer ben... eğer seni bir daha göremezsem..." Cathy durakladı, onun kadar cesur, onun kadar sağlam olmaya çabalıyordu. Cümlesini, "Kendine iyi bak," diyerek bitirdi. Sonra döndü ve Ollie'yi takip etti.

Arabanın camından Victor'a şöyle bir göz attı; hâlâ patikada dikiliyordu, elleri ceplerindeydi, omuzları da rüzgâra karşı kamburlaşmıştı. Vedalaşmak için el sallamadı, sadece

aracın uzaklaşmasını seyretti.

Sevdiği adamın bu yitip giden son görüntüsü Cathy'nin hep beraberinde taşıyacağı bir manzaraydı. Onu uzaklara gönderen adamın...

Ollie aracı yola doğru çevirirken Cathy kaskatı oturdu, sessizdi. Elleri kucağında yumruk olmuştu, boğazındaki acı o kadar korkunçtu ki nefes almakta zorlanıyordu. Artık Victor gerilerinde kalmıştı. Cathy onu göremedi ama onun hâlâ orada, etrafını çevreleyen meşeler kadar hareketsiz dikildiğini biliyordu. *Seni seviyorum,* diye düşündü. *Ve seni bir daha hiç görmeyeceğim.*

Dışarı bakmak için döndü. Artık Victor çok uzaklardaki bir imgeydi, ağaçların arasında neredeyse kaybolmuştu. Son bir vedalaşma işareti olarak Cathy uzanıp pencereye nazikçe dokundu.

Cam soğuktu.

Ollie hastanenin park alanına dönerek, "Laboratuvara uğramam gerekiyor," dedi. "Çek defterimi masamda bıraktığımı şimdi fark ettim. Onsuz sana uçak bileti alamam."

Cathy sersem sersem başını salladı. Hâlâ şoktaydı, artık tek başına kaldığı, Victor'un onu başka bir yere yolladığı gerçeğini kabullenmeye çalışıyordu.

Ollie, *Rezerve, Wozniak* yazan yere park etti. "Birkaç saniye sonra döneceğim."

"Ben de seninle geleyim mi?"

"Arabada beklesen daha iyi olur. Çok meraklı tiplerle çalışıyorum. Beni bir kadınla görürlerse her şeyi bilmek isteyeceklerdir. Sanki ortada öğrenilecek başka hiçbir şey yokmuş gibi." Arabadan inip kapıyı kapattı. "Hemen döneceğim."

Cathy onun uzaklaşmasını ve yan girişte gözden kaybolmasını seyretti. Ollie Wozniak'ın bir kadına, herhangi bir kadına eşlik ettiğini hayal edince gülümsemek zorunda kaldı. Tabii bu, onun bilimsel monologlarına ilgi duyabilecek, yüksek ihtisas yapmış biri olmadığı sürece.

Bir dakika geçti.

Dışarıda bir kuş çığlık attı. Cathy hastanenin giriş yolu boyunca uzanan ağaçlara göz gezdirdi ve alakarganın yerini keşfetti. Alt dallardan birine tünemişti. Başka hiçbir şey kımıldamıyordu, yapraklar bile.

Arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı.

Yetersiz uyku ve yaşanan büyük koşturmaca etkisini göstermeye başlamıştı. Üzerine yorgunluk çöktü. Bu his o kadar yoğundu ki sanki kol ve bacaklarını bir daha hiç kımıldatamayacakmış gibi hissetti kendini. *Bir kumsal,* diye düşündü. *Sıcak kumlar. Dalgalar ayaklarıma sürtünüyor...*

Alakarganın çığlığı yarıda kesildi. Cathy ani sessizliğin hayal meyal farkına vardı. Sonra, her ne kadar yarı uyuyor olsa da, penceresindeki gölgelenmeyi fark etti, sanki güneşin önünden bir bulut geçiyor gibiydi.

Gözlerini açtı. Bir yüz, camdan ona bakıyordu.

Panik elinin hemen kilit düğmesine gitmesine sebep ol-

du. Henüz o bunu başaramadan, kapı ardına kadar açılmış, yüzüne doğru bir kimlik uzatılmıştı.

Adam, "FBI!" diye haykırdı. "Arabadan inin lütfen."

Cathy yavaşça indi, kapıya yaslanarak dikildi. Dizleri titriyordu. *Ollie,* diye düşündü. Bakışları hastanenin girişine yöneldi. *Neredesin?* Eğer onu görürse koşmaya, park sahasının karşısına, oradaki ağaçların arasına doğru kaçmaya hazır olmalıydı. Kimliğini uzatan adamın kendisini yakalayabilecek biri olduğundan şüphedeydi; küt bacakları ve kalın beli hiç de yıldız atlete aitmiş gibi görünmüyordu.

Ama silahı olmalı. Koşarsam beni sırtımdan vurur mu acaba?

Adam, "Bunu aklınızdan bile geçirmeyin, Bayan Weaver," dedi. Cathy'yi kolundan yakaladı ve hastane girişine doğru yönlendirdi. "Haydi. İçeri."

"Fakat..."

"Doktor Wozniak bizi laboratuvarda bekliyor."

Beklemek Ollie'nin durumunu tam olarak açıklamıyordu. Bağlanıp paketlenmiş terimi onun için çok daha uygundu. Ollie'yi eğilerek ikiye katlanmış halde buldu; masanın ayaklarına kelepçelenmişti, üç çalışma arkadaşı ise şaşkınlık içinde, ağızları ardına kadar açık dikiliyordu.

Adam, seyircileri ofisten çıkarırken, "Herkes işine arkadaşlar," dedi. "Sıradan bir konu." Kapıyı kapatarak kilitledi. Sonra Cathy ve Ollie'ye döndü. "Victor Holland'ı bulmalıyım," dedi. "Hem de mümkün olduğunca çabuk."

Ollie sandalyesinde, "Lanet olsun," diye homurdandı.

"Bu adam tam bir kırık plağı andırıyor."

Cathy, "Sen kimsin?" diye sordu.

"Adım Sam Polowski. San Francisco ofisinde çalışıyo-rum." Kimliğini çıkarıp masaya fırlattı. "İstiyorsanız daha yakından bakın. Resmidir."

Ollie, "Ah, affedersin?" diye seslendi. "Ben bundan da-ha rahat bir pozisyona geçebilir miyim, mümkün mü?"

Polowski onu duymazdan geldi. Dikkati Cathy'ye odak-lanmıştı. "Bunu sizin için tekrarlamama gerek olduğunu hiç sanmıyorum, Bayan Weaver. Holland'ın başı dertte."

Cathy, "Onun en büyük sorunlarından biri de sizsiniz," diye çıkıştı.

"İşte, yanıldığınız nokta da bu." Polowski ona daha da yaklaştı. Bakışları kararlıydı, sesi ise kesinlikle sert. "Ben onun umutlarından biriyim. Belki de tek umuduyum."

"Onu öldürmeye çalışıyorsunuz."

"Ben değil. Başka biri, bunu önünde sonunda başaracak biri. Tabii ben o adamı durduramazsam."

Cathy başını iki yana salladı. "Ben aptal değilim! Sizden haberim var. Ne yapmaya çalıştığınızı..."

"Benden değil. Diğer adamdan." Masada duran telefona uzandı. Ahizeyi ona uzatarak, "İşte," dedi. "Limo Lum'u arayın. Ona bu sabah evinde olan biteni sorun. Belki de benim, sizin tarafınızda olduğuma sizi ikna edebilir."

Cathy ne tür bir oyun oynadığını merak ederek baktı. Neden bu adama yakınlık hissettiğini merak etti. *Çünkü ona inanmayı çok istiyorum.*

Polowski, "O, orada bir yerlerde," dedi. "Biri Amerikan hükümetine karşı gelmeye çalışıyor. Bu adam acemi. Er ya da geç sıkışacak, aptalca bir şey yapacak. Bu da sonu ola-cak." Numarayı Cathy'nin yerine çevirdi ve ahizeyi tekrar ona doğru uzattı. "Haydi. Lum'la konuşun."

Cathy telefonun üç kez çaldığını duydu, bunu Milo'nun "Alo? Alo?" diyen sesi takip etti.

Cathy ahizeyi yavaşça aldı. "Milo?"

"Sen misin, Cathy? Tanrım, aramanı ümit ediyordum..."

"Dinle Milo. Sana bir şey sormalıyım. Polowski adında bir adamla ilgili."

"Onunla tanıştım."

"*Öyle mi?*" Başını kaldırarak baktı, Polowski'nin de bu bilgiyi onayladığını gördü.

Milo, "Çok şanslıydım," dedi. "Adamda insanı çeken en ufak bir sevimlilik yok ama hayatımı kurtardı. Gersh'in neden bahsettiğini bilmiyorum. Gersh oralarda mı? Ben..."

Cathy, "Teşekkürler, Milo," diye mırıldandı. "Çok te-şekkürler." Telefonu kapattı.

Polowski ona hâlâ başını sallayarak bakıyordu.

Cathy, "Tamam," dedi. "Şimdi her şeyi senin ağzından dinlemek istiyorum. En başından itibaren."

"Bana yardım edecek misin?"

"Henüz karar vermedim." Cathy kollarını kavuşturdu. "Beni bunu yapmaya ikna et."

Polowski başını salladı. "Benim de yapmayı planladı-ğım şey aynen bu."

Onuncu Bölüm

Victor açısından uzun ve berbat bir akşamdı. Gölden ayrıldıktan sonra, bir süre kampüsün etrafında aylak aylak dolaşmış, sonunda kendini ana avluda bulmuştu. Burada, kumtaşı ve kırmızı tuğladan yapılma binaların arasında dikilirken, zihnini önemli konuya odaklamakta zorlandı: Viratek'in yapıklarını ortaya çıkarmak. Düşünceleri Cathy'ye, ona incinmiş bir terk edilmişlikle dolu son bakışına kayıp duruyordu.

Sanki ona ihanet etmişim gibi.

Yaptıklarının iyi niyet dolu olduğunu bir görebilseydi! O bir bilimadamıydı; hayatı ve işi mantıkla yönetiliyordu. Onu uzaklara göndermek yapılabilecek en mantıklı şeydi. Yetkili kişiler etraflarını sarmaya başlamışlardı, çember gittikçe daralıyordu. Tehlikeyle bizzat karşı karşıya kalmayı kabullenebilirdi. Ne de olsa, Jerry'nin savaşını yürütmeyi, bunun nereye gideceğini sonuna kadar görmeyi seçmişti.

Seçmediği şey ise Cathy'yi tehlikeye atmaktı. *Şimdi bunca kargaşanın dışında, güvenli bir yere doğru yol al-*

makta. Endişelenmem gereken şeylerin biri daha yok oldu. Onu zihnimden çıkarmamın zamanı.

Sanki yapabilirmişim gibi.

Başını kaldırarak avlunun kemerlerinden birine baktı ve kendisine atacağı adımların önemini bir kez daha kafasında tarttı. Yine de, kaygısı tam anlamıyla yok olmadı. Cathy neredeydi? Güvende miydi? Gideli henüz bir saat olmuştu, Victor onu özlemeye başlamıştı bile.

Sanki bu hareketle bir şekilde korkularını üzerinden atabilecekmişçesine, omzunu silkti. Ama başaramadı, hisleri hâlâ sabitti ve içini kemiriyordu. Saçağın altında kendine bir yer buldu ve Ollie'nin geri dönmesini bekleyeceği basamaklara sıkıştı.

Hâlâ alacakaranlıkta bekliyordu. Günün son zayıf ışıklarıyla birlikte taş avluyu arşınladı. Ollie'nin San José Havaalanı'na gidip dönmesine yetecek saatleri saydı, bir daha saydı. Trafikte geçirilen zamanı, kırmızı ışıkları, bilet sırasındaki gecikmeleri ekledi. Üç saat kesinlikle yeterliydi. Cathy şu anda uçakta, çok daha sıcak bir iklime doğru yol almaya başlamış olmalıydı.

Peki, Ollie neredeydi?

İlk adım sesleriyle birlikte, hızla arkasına döndü. Bir an için gözlerine inanamadı, onun orada *nasıl* öylece dikilebildiğini anlayamadı. Silueti kumtaşı kemerin altındaydı. Şaşkınlıkla, "Cathy?" dedi.

Cathy dışarı, avluya adım attı. Alçak sesle, "Victor," dedi. Ona doğru ilerlemeye başladı, ilk başta yavaş hareket ediyordu, ardından sevinçle koşarak Victor'un kendisini beklediği kollarına atıldı. Victor onu tutup havaya kaldırdı, etrafında çevirdi, saçlarını ve yüzünü öptü. Neden burada olduğunu anlamadı ama buna çok sevinmişti.

Cathy, "Doğru şeyi mi yaptım, bilmiyorum," diye mırıldandı. "Öyle yapmış olmak için Tanrı'ya yalvarıyorum."

"Neden geri döndün?"

"Emin değildim... hâlâ da değilim..."

"Cathy, burada ne işin var?"

"Bununla tek başına savaşamazsın! O sana yardım edebilir."

"Kim?"

Alacakaranlıklar arasından bir ses daha geldi, boğuk ve şaşırtıcıydı. "*Ben.*"

Victor bir anda gerildi. Bakışları Cathy'nin gerisindeki kemere kaydı. Bir adam ileri doğru çıkıp ona doğru yavaşça yürüdü. Uzun boylu değildi, bir zayıflama ilanında, "Öncesi" başlığı altına resmi koyulabilecek türden bir vücudu vardı. Victor'a kadar ilerledi, avlunun taşları üzerinde durdu.

"Selam, Holland," dedi. "Sonunda tanıştığımıza memnunum. Benim adım Sam Polowski."

Victor döndü ve şaşkınlık içinde Cathy'ye baktı. Öfkeyle, "Neden?" diye sordu. "Söyle bana. *Neden?*"

Cathy sanki Victor'dan fiziksel bir darbe almışçasına tepki gösterdi. Tereddütle koluna uzandı. Victor hemen geri çekildi.

Cathy'nin sesi acıyla, "O sana yardım etmek istiyor,"

dedi. "Onu *dinle*!"

"Dinlememin bir faydasının olacağından emin değilim. Şimdi değil." Victor tüm bedeninin mağlubiyetle pelteleştiğini hissetti. Bunu anlamamıştı, hiçbir zaman da anlamayacaktı. Her şey, kaçış, korku ve umudun içindeki savaşın sonlanmıştı. Bunların tek sebebi ise ona ihanet eden Cathy'ydi. Sakin bir şekilde Polowski'ye döndü. "Sanıyorum tutuklayacaksın," dedi.

Polowski kemer altı yolunu işaret ederek, "Pek öyle olduğu söylenemez," dedi. "Silahım onda olduğuna göre."

"Ne?"

Ollie, "Hey, Gersh! Buraya gel!" diye seslendi. "Görüyorsun ya o, kontrolüm altında!"

Polowski yüzünü buruşturdu. "Tanrım, şu lanet olası şeyi sallamak zorunda mısın?"

Ollie, "Affedersin," dedi.

Polowski, "Şimdi, bu seni ikna etti mi, Holland?" diye sordu. "Seninle sadece konuşmak istiyor olmasaydım tabancamı o salağa verir miydim sence?"

Cathy, "Doğru söylüyor," diye ısrar etti. "Silahı Ollie'ye kendisi verdi. Sırf seninle yüz yüze konuşmak için; bu riski seve seve üstlendi."

Victor acı içinde, "Yanlış adım, Polowski," dedi. "Ben cinayetten aranıyorum, unuttun mu? Endüstriyel casusluktan. Seni hemen şu anda havaya uçurmayacağımı nereden biliyorsun?"

"Çünkü masum olduğunun farkındayım."

"Bu her şeyi değiştiriyor, öyle mi?"

"Benim için öyle."

"Neden?"

"Sen büyük bir şeye bulaştın, Holland. Seni canlı canlı yiyip bitirecek bir şeye. Amirime beni davadan uzak tutmak için ters saltolar attıran bir şeye. Ben bir davadan alınmaktan hoşlanmıyorum. Narin egomu incitiyor bu."

İki adam gittikçe ağırlaşan karanlıklar arasından birbirlerine baktılar.

Victor sonunda başını salladı. Cathy'ye baktı. Sessiz bir af ricasıydı bu. Ona inanmadığı için affedilmeyi diliyordu. Cathy sonunda kolları arasına atıldığında Victor dünyanın tekrar rayına girdiğini hissetti.

Birinin temkinli bir şekilde boğazını temizlediğini duydu. Döndüğünde, Polowski'nin elini ona doğru uzattığını gördü. Victor onunla tokalaştı, bu davranışı onun kaçınılmaz sonu olabilirdi ya da kurtuluşu...

Polowski, "Beni uzun ve zorlu bir kovalamacaya mecbur bıraktın," dedi. "Sanırım artık birlikte çalışma zamanı."

Ollie, "Temelde," dedi, "şu anda karşı karşıya olduğumuz şey sizin basit, her günkü zorlu göreviniz."

Polowski'nin otel odasına doluşmuşlardı, Milo'nun "Daha Yaşlı, Daha Çılgın Out of Tuners" olarak isimlendirdiği beş ekip üyesi oradaydı. Odanın ortasındaki masada patates cipsi, bira ve Viratek'in güvenlik sistemini detaylan-

diran fotoğraflar vardı. Ayrıca her yeri elektrikli tellerle çevrili binadan ve ağaçlık arazilerden oluşan kırk dönümlük V... ratek bileşkesinin bir haritası da mevcuttu. Fotoğrafları ince... lemeye başlayalı bir saat olmuştu, artık halletmeleri gereken iş çok daha umutsuz görünüyordu.

Ollie başını iki yana sallayarak, "İçeri girmenin kolay bir yolu yok," dedi. "Şu tuş takımı kodları hâlâ geçerli bile olsa, işin içinde insan unsuru var. İki yerde, iki muhafız. İçeri girmemize izin vermeyecekleri kesin."

Polowski, "Bir yol olmalı," dedi. "Haydi ama, Holland. Aramızda zeki olan sensin. Şu yaratıcı beynini kullan."

Cathy, Victor'a baktı. Diğerleri ileri geri bir sürü fikir savururken, o çok az şey söylemişti. Cathy, *oysa en büyük tehlike altında olan da o... hayatı tehlikede,* diye düşündü. Böylesine umutsuz bir adımı atmayı düşünmek bile inanılmaz bir cesaret ya da gözü karalık belirtisiydi. Ama işte orada oturmuş, haritayı sanki pazar günü seyahatinden daha tehlikeli olmayan bir şeyi planlarcasına büyük bir soğukkanlılıkla inceliyordu.

Cathy'nin kendisine baktığını hissetmiş olmalıydı, kolunu ona dolayıp kendine doğru çekti. Şimdi barışıp tekrar bir araya geldiklerine göre, Cathy paylaştıkları her anın tadını çıkarıyor, her bakışı, her okşayışı hatırasına kazıyordu. Kısa bir süre sonra Victor'dan mecburen ayrılmak mecburiyetinde kalabilirdi. Şimdi bile, bir ölüm tuzağını andıran o yere girmek için planlar yapıyordu.

Victor, Cathy'nin saçlarına bir öpücük kondurdu. Sonra

gözlüklerini dikkatini tekrar haritaya yöneltti.

"Elektroniklerden endişelenmiyorum," dedi. "Beni endişelendiren insan unsuru. Muhafızlar."

Milo başını Polowski'ye doğru çevirdi. "Ben hâlâ ısrarcıyım. Edgar bir arama izni çıkartmalı ve oraya baskın yapmalı."

Polowski, "Doğru," diye homurdandı. "O emir yargıçtan, Defoe'dan ve halan Minnie'nin kuzeninden çıkana kadar Viratek'in laboratuvarı bebek maması fabrikasına dönüştürür. Hayır, içeri kendi yöntemlerimizle girmeliyiz. Habersiz." Ollie'ye baktı. "İhtiyacımız olan tek şeyin bu kanıt olduğundan eminsin, öyle değil mi?"

Ollie başını sallayarak onayladı. "Tek bir şişe iş görecektir. Sonra bunu itibarlı bir laboratuvara götüreceğiz, içindekinin çiçek hastalığı olduğunu teyit ettireceğiz, dava kazanılmış olacak."

"Bu işten kurtulma şansları yok, değil mi?"

"Hem de hiç. Virüsün nesli resmen tükendi. Canlı örnekle oynarken yakalanan herhangi bir firma fiilen ölmüş demektir."

Polowski, "Bu hoşuma gitti," dedi. "Şu fiilen terimi. Hiçbir gösterişli Viratek avukatı buna karşı gelemez."

Ollie, "Ama her şeyden önce o şişeyi elde etmeliyiz," dedi. "Bana kalırsa, bu imkânsız görünüyor. Tabii eğer silahlı bir soygunu tercih etmezsek."

Korkunç bir an için, Polowski bu düşünceyi gerçekten tartıp biçmiş gibi göründü. Sonunda, "Hayır," dedi. "Mah-

kemede pek lehimize işlemez."

Ollie, "Ayrıca," dedi, "ben diğer bir insanı vurmayı da reddediyorum. İlkelerime aykırı bu."

Milo, "Benimkilere de öyle," dedi.

Ollie, "Ama hırsızlık," diyerek devam etti, "bu kabul edilebilir bir şey."

Polowski, Victor'a baktı. "Ahlaki değerleri yüksek bir grup."

Victor sırıttı. "Altmışlardan kalma bir güruh."

Cathy, "Kulağa sanki birinci seçeneğe geri dönmüşüz gibi geliyor," dedi. "Virüsü çalmalıyız." Haritasına, arazinin tümünü çevreleyen elektrikli telleri de hesaba katarak odaklandı. Anayol doğrudan giriş kapısına uzanıyordu. *Korunmasız* şeklinde işaretlenmiş asfaltsız yangın yolu haricinde, görünürde hiçbir ulaşım yoktu.

Cathy, "Pekâlâ," dedi. "Diyelim ki ön kapıdan girdin. Buna ek olarak önünde geçmen gereken iki kilitli kapı, farklı yerlerde iki muhafız ve bir de lazer kafes olacak. Hadi ama."

Victor, "Kapılar sorun değil," dedi. "O iki muhafız sorun."

Milo, "Belki bir şaşırtmaca gerekiyordur," diye önerdi. "Yangın çıkarmaya ne dersin?"

Victor, "Şehrin tüm itfaiye araçları gelsin diye mi?" karşılığını verdi. "Hiç de iyi bir fikir değil. Ayrıca, girişteki şu gece nöbetçisiyle daha önce konuştum. Adamı tanıyorum. Kesinlikle kuralların dışına çıkmaz. Kulübesini asla terk etmez. Şüpheli bir şey gördüğünde hemen alarm düğmesine basacaktır."

Ollie, "Belki Milo sahte bir güvenlik kartı yaratıverir," dedi. "Bize şu sahte sürücü ehliyetlerini çıkararak nasıl yardımcı olduğunu biliyorsun."

Polowski, "Kimliklerinizde oynama mı yaptı?" dedi.

Milo, "Haydi ama, sadece yaşlarını yirmi bir olarak değiştirdim!" diyerek itiraz etti.

Ollie, "Harika pasaportlar yaptığı da oldu," dedi. "Bir pasaportum Booga Booga Krallığı'ndandı. Atina'da gümrük görevlilerinin gözleri önünden elimi kolumu sallayarak geçtim."

"Öyle mi?" Polowski etkilenmiş görünüyordu. "Peki sen ne dersin, Holland? İşe yarar mı?"

"Hiç şansımız yok. Muhafızda üst güvenliğe kayıtlı çalışanların listesi var. Eğer yüzü tanımazsa, mutlaka ikinci bir kontrol yapacaktır."

"Ama bazı insanların direkt içeri girmelerine izin veriyor, öyle mi?"

"Tabii. Kodamanların. Tanıdığı..." Victor birdenbire susttu ve Cathy'ye bakmak için döndü. "Kişileri bırakıyor. Tanıma için yarayabilir bu."

Cathy'nin onun aklından geçenleri anlayabilmesi için yüzüne tek bir kez bakması yeterli olmuştu. "Hayır," dedi. "Bu o kadar da kolay değil! O insanı görmem lazım! Yüzünün kalıbı lazım. Her açıdan çekilmiş detaylı fotoğrafları lazım..."

"Ama bunu *yapabilirsin*. Hep yaptın."

"Filmlerde işe yarar! Ama bu yüz yüze bir görüşme!"

"Gece, bir aracın penceresinden yapılacak bir görüşme. Ya da bir video kamera aracılığıyla. Adamlardan birini aşmamı saymazsan..."

Polowski, "Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu.

"Cathy bir makyaj sanatçısı. Bilirsin işte, korku filmleri, özel efektler gibi."

Cathy, "Bu farklı!" dedi. Fark, ipin ucunda Victor'un hayatının olmasıydı. Hayır, ondan bunu yapmasını isteyemezdi. Bir şeyler ters giderse sorumlusu Cathy olurdu. Eğer bu yüzden ölürse Cathy vicdan azabından ölürdü.

Başını iki yana salladı, Victor'un bakışlarındaki özveriye samimiyeti anlaması için dua etti. "Tehlike altında olan çok şey var," diye diretti. "Bu... *Hortlaklar*'ı çekmek kadar kolay değil!"

Milo, "*Hortlaklar*"ı siz mi çektiniz?" diye sordu. "Muazzam bir film!"

Cathy, "Ayrıca," dedi, "bir yüzü kopyalamak o kadar da kolay değil. Kalıp dökmek, yüz hatlarını doğru oturtmak lazım. Bunun için bir modele ihtiyacım var."

Polowski, "Gerçek adama mı demek istiyorsun?" diye sordu.

"Doğru. Gerçek adama. Viratek'ten bir üst düzey yöneticiyi buraya oturup yüzüne alçı ve bant sarmama ikna edebileceğinizi hiç sanmıyorum."

Uzun bir sessizlik oldu.

Milo, "Bu bence ciddi bir sorun," dedi.

"Öyle olması şart değil."

Hep birlikte dönerek Ollie'ye baktılar.

Victor, "Aklımdan ne geçiyor?" diye sordu.

"Arada sırada benimle birlikte çalışan şu adam. Laboratuvarda..." Ollie başını kaldırıp baktı. Yüzündeki sırıtma ifadesi halinden memnun olduğunu gösteriyordu. "O bir veteriner."

Geçen birkaç haftada yaşananlar Archibald Black'e çok ağır gelmişti. Öyle ki günlük işlerini sürdürmekte bile zorlanmıştı. Viratek'deki ofisine gidip gelmek bile başlı başına bir sıkıntıydı. Masasında oturmak, sekreterine bakmak ve hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey ters gitmiyormuş gibi davranmak... Tahammülünün de ötesindeydi bu. O bir bilimadamıydı, aktör değil.

Bir suçlu hiç değil.

Ama C kanadında yapılan deneyler olur da gün yüzüne çıkarsa, onu böyle adlandıracaklardı. İçgüdüleri ona laboratuvarı kapatmasını, kuvözdekileri yok etmesini söylüyordu. Ama Matthew Tyrone çalışmanın sürdürülmesinde ısrarcıydı. Deneyin tamamlanmasına çok az kalmıştı. Savunma Bakanlığı projeyi sigorta ettirmişti ve bunun karşılığında da bir ürün istiyordu. Şu Victor Holland konusu sadece basit bir hataydı, kısa sürede çözülecekti. Yapılacak şey işe devam etmekti.

Black, *Tyrone açısından söylemesi kolay,* diye düşündü. *Tyrone'un kendisini rahatsız eden bir vicdanı yok.*

Bu düşünceler tüm gün boyunca onu bezdirmişti. Şimdi evrak çantasını toplarken, bu tik ağacı ve deri döşeme sonsuza kadar uzaklaşmayı, güvenli başka bir ülkeye sığınmayı ve sıradan bir iş yapmayı umutsuzca istediğini fark etti. Kapıdan dışarı çıkarken rahatlayarak derin bir nefes çekti.

Çakıl kaplı garaj yoluna girdiğinde etraf karanlıktı. Ev, sedir ağacından ve camdan yapılmış, ağaçların arasına sıkıştırılmış o bina, soğuk ve boş göründü. Buranın bir kadına ihtiyacı vardı. Belki de komşusu Muriel'i çağırmalıydı. Kadın birlikte yedikleri akşam yemeklerinden her zaman hoşlanıyor gibiydi. Keskin espri anlayışı ve yeşil *Jell-O* salatası... onun yetmiş beş yaşında olduğu gerçeğini neredeyse telafi etmekteydi. Black'in jenerasyonunda çok sayıda Muriel'in yer almıyor olması ne kadar da yazıktı.

Aracından inerek ön kapıya uzanan patikada yürümeye başladı. Yarı yolu kat etmişti ki, hafif bir *şşt!* sesi işitti, neredeyse aynı anda boynunda bir şeyin batmasından kaynaklı keskin bir acı belirdi. Refleksle buna vurdu; elleri arasında bir şey vardı. Hayretler içerisinde elindeki darta baktı, bunun nereden geldiğini ve böyle bir şeyin nasıl olup da boynuna saplanmayı başardığını anlamaya çalışıyordu. Fakat düzgün düşünemediğini fark etti. Ardından görmekte zorlandığını hissetti. Gece aniden yoğun bir siyahlığa bürünmüştü, bacakları kördüğüm oluyor gibiydi. Evrak çantası ellerinden kayıp düştü ve büyük bir gürültüyle yere çarptı.

Ölüyorum, diye düşündü. Ardından, aklından geçen şey, *beni burada bulan olacak mı?* oldu.

Bunlar, yaprakların saçıldığı patikaya düşmeden önce kafasından geçen son bilinçli düşüncelerdi.

"Öldü mü?"

Ollie öne doğru eğildi ve Archibald Black'in nefes alıp vermesini dinledi. "Kesinlikle hayatta ama şuursuz." Başını kaldırıp Polowski ve Victor'a baktı. "Tamam, haydi gidelim. Bir saat kadar baygın kalacaktır."

Victor, adamın bacaklarını, Ollie ve Polowski de kollarını yakaladı. Hep birlikte adamı ağaçların arasında birkaç metre taşıdılar. Kamyoneti park ettikleri açıklık alana doğru yöneldiler.

Polowski soluk soluğa, "Sen... sen, bir saatimiz olduğundan emin misin?" dedi.

Ollie, "Üç aşağı beş yukarı," dedi. "Sakinleştirici iri hayvanlar için geliştirildi, dolayısıyla verdiğim doz sadece tahmini. Ayrıca bu adam tahmin ettiğimden de ağır." Ollie artık kesik kesik soluyordu. "Hey, Polowski, adam elimden kayıyor. Biraz daha asıl, olmaz mı?"

"Asılıyorum! Sanırım sağ kolu sol kolundan daha ağır."

Kamyonetin yan kapısı onlar için çoktan açılmıştı. Black'i içeri doğru yuvarladı ve kapıyı kaydırarak kapattılar. Aniden parlak bir ışık belirdi ama baygın adam yerinden bile kımıldamadı.

Cathy onun yanına çömelerek adamın yüzünü büyük bir ciddiyetle inceledi.

Victor, "Bunu yapabilir misin?" diye sordu.

Cathy, "Yapabilirim," dedi. "Asıl soru şu: Sen onun yerine geçebilir misin?" Adamı tepeden tırnağa şöyle bir taradı, ardından tekrar Victor'a baktı. "Senin boylarında ve cüsseden gibi görünüyor. Saçlarının rengini koyulaştırmamız, şuradan V şeklinde bir açıklık yaratmamız gerekecek. Kapıdan geçeceğini düşünüyorum." Döndü ve çok önceden kameranın yerini alan Milo'ya baktı. "Fotoğraflarını çek. Her açıdan birkaç poz al. Çok sayıda saç detayına ihtiyacımız olacak."

Milo'nun flaşı art arda patlamaya başlarken, Cathy eldivenlerini giyip önlüğünü taktı. Bir örtüyü işaret etti. "Onu benim için sarmalayın," dedi. "Yüzü haricinde her yerini. Elbiselerinde alçılarla uyanmasını istemiyorum."

Milo, Black'in hareketsiz bedenine kaşları çatık bakarken, "Tabii uyanacağını varsayarsak," dedi.

Ollie, "Ah, uyanacak," karşılığını verdi. "Hem de tam onu bulduğumuz yerde. Eğer işimizi doğru yaparsak, Bay Archibald Black kendisine neyin vurduğunu hiçbir zaman bilemeyecek."

Onu kendine getiren yağmur oldu. Soğuk damlalar yüzünü şiddetle dövdü ve açık ağzından içeri süzüldü. Black inleyerek yana doğru döndü, çakılların omzuna battığını hissetti. Bu sersem haliyle bile, olan her şey ona saçma geldi. Olması gerektiği gibi olmayan şeyleri yavaşça değerlendirmeye başladı. Tavandan akan yağmur, yatağındaki çakıltaşları, ayakkabılarının hâlâ ayağında olduğu gerçeği...

Sonunda silkinerek tamamen kendine gelmeyi başardı. Şaşkınlıkla garaj girişinde oturduğunu fark etti. Evrak çantası ise hemen yanında, yerdeydi. Yağmur, fırtınaya dönüşmüştü. Bu fırtınadan bir an önce kurtulmalıydı. Yarı emekleyip yarı yürüyerek, veranda basamaklarına ulaştı ve eve girdi.

Bir saat sonra, elinde bir fincan kahveyle mutfağında otururken, olan biteni toparlamaya çalıştı. Aracını park ettiğini hatırladı. Evrak çantasını almış ve görünüşe bakılırsa paltonun yarısına kadar ilerlemeyi de başarmıştı. Sonra ne olmuştu?

Belli belirsiz hissettiği bir ağrı endişelenmesine yol açtı. Boynunu ovaladı. İşte, garip bir şey olduğunu o an, kendinden geçmeden hemen önce hatırladı; boynundaki şu ağrıyla ilgili bir şey.

Aynaya baktı. İşte oradaydı, teninde küçük bir delik vardı. Kafasında saçma bir düşünce belirdi: *Vampirler.* Doğru. *Lanet olsun, Archibald. Sen bir bilimadamısın. Mantıklı bir açıklama yap.*

Çamaşır sepetine gitti ve ıslak gömleğini arayıp çıkardı. Yakasında bir kan damlası görünce irkildi. Ardından, buna sebep olan şeyi gördü: sıradan, vasat bir terzi iğnesi. Hâlâ yakasındaydı. Orada kuru temizlemeciler tarafından bırakıldığından en ufak bir şüphe yoktu. İşte, mantıklı açıklama gelmişti. Bir yaka iğnesi boynuna batmış, bunun acısı da bayılmasına yol açmıştı.

Bezginlik içinde gömleği sepete geri attı. Sabah ilk iş kuru temizleme dükkânına gidip şikâyetçi olacak, bunun karşılığında takım elbisesini bedava temizlemelerini isteyecekti.

Bunlar gerçekten de vampirdi.

Cathy, "Yetersiz aydınlıkta bile, eğer geçersen şanslısın demektir," dedi.

Geri çekildi ve Victor'a uzun, eleştirel bir bakış attı. Yavaşça etrafında dolandı, rengi yeni koyulaştırılan saça, en baştan şekillendirilen yüze, yeni göz rengine baktı. Yapabileceğinin en iyisi buydu ama yeterince iyi değildi. Victor'un hayatı tehlikede olduğu sürece hiçbir zaman yeterince iyi olmayacaktı.

Polowski, "Bence adama ikizi kadar benziyor," dedi. "Sorun ne?"

"Sorun şu ki, bunun çılgınca bir fikir olduğunu fark ettim. Bence vazgeçmeliyiz."

"Onun üzerinde tüm akşam çalıştın. Burnundaki çillere kadar yaptın. Daha başka ne ekleyebilirsin ki?"

"Bilmiyorum. Sadece bu konuda kendimi *rahat* hissetmiyorum!"

Cathy dört adama bakarken bir sessizlik yaşandı.

Ollie başını salladı. "Kadın içgüdüsü. Bunu dikkate almamak tehlikeli olur."

Polowski, "Pekâlâ, *benim* içgüdüm de şöyle," dedi. "Bunun işe yarayacağını düşünüyorum. Ayrıca bence en iyi se-

çeneğimiz bu. Davayı çözmek için elimizdeki tek seçenek."

Cathy, Victor'a döndü. "Canı yanacak kişi sensin. Bu senin kararın." Aslında söylemek istediği şey şuydu: *Lütfen. Bunu yapma. Yanımda kal. Yaşamaya devam et, güven içinde benim ol.* Ama onun gözlerine baktığında, Victor'un kararını çoktan verdiğini ve her ne kadar bunu arzulasa da, onun hiçbir zaman gerçek anlamda kendisinin olmayacağını biliyordu.

Victor, "Cathy," dedi. "İşe yarayacak. Buna inanmalısın."

Cathy, "İnandığım tek şey," dedi, "senin öldürüleceğin. Yakınlarında olup bunu seyretmek istemiyorum."

Tek kelime bile etmeden arkasına döndü ve kapıdan çıkıp gitti.

Dışarıda, Rockabye Oteli'nin park alanında, karanlıklar içinde dikildi. Kapının kapandığını duydu, ardından Victor'un ayak sesleri asfalt yolun diğer ucundan ona doğru yaklaştı.

Victor, "Burada durmak zorunda değilsin," dedi. "Meksika'daki şu kumsala gidebilirsin hâlâ. Bu gece uçabilir, bu kargaşadan kurtulabilirsin."

"Gitmemi istiyor musun?"

Bir sessizlik yaşandı. Bunu "evet" kelimesi takip etti.

Cathy omzunu silkti. Yetersiz bir aldırmazlık ifadesiydi. "Tamam. Sanıyorum böylesi daha mantıklı. Ben üzerime düşeni yaptım."

"Hayatımı kurtardın. Sana en azından güvenli olabile-

ceğin bir yerde yaşama şansını sunmak boynumun borcu."

Cathy ona doğru döndü. "Kafandan geçen tek şey bu mu, Victor? Bana *borçlu* olduğun mu?"

"Kafamdan geçen şey, senin çapraz ateş arasında kalabileceğin. Viratek'in kapılarından yürüyerek geçmeye hazırım. Aptalca birçok şey yapmaya hazırım. Ama senin canının yandığını seyretmeye değil. Bunun, senin için bir anlamı var mı?" Cathy'yi kendine doğru çekti, burası onun kendini inanılmaz derecede güvende ve sıcak hissettiği bir yerdi. "Cathy, Cathy. Ben deli değilim. Ölmek istemiyorum. Ama bu işten başka nasıl kurtuluruz, bilemiyorum."

Cathy yüzünü Victor'un göğsüne bastırdı, kalp atışlarını hissetti. O kadar düzenli, o kadar sakindi ki. Bu kalbin çarpmayı bırakabileceğini, onu kucaklayan bu kolların hayattan kopabileceğini düşünmekten korkuyordu. Victor bu çılgınca planı uygulamaya alabilecek kadar cesurdu; Cathy de aynı cesareti bir şekilde toparlayamaz mıydı? *Seninle bu noktaya kadar geldim,* diye düşündü. *Nasıl öylece çekip gidebilirim ki? Hem de seni sevdiğimi artık biliyorken.*

Otel kapısı açıldı, park alanına bir ışık düştü. Ollie, "Gersh?" dedi. "Saat geç oluyor. Eğer işe başlayacaksak yola çıkmalıyız."

Victor hâlâ Cathy'ye bakıyordu. "Ne diyorsun?" diye sordu. "Ollie'nin seni havaalanına götürmesini ister misin?"

"Hayır." Cathy omuzlarını dikleştirdi. "Seninle geliyorum."

"Yapmak istediğin şeyin bu olduğundan emin misin?"

"Bu günlerde hiçbir şeyden emin değilim. Ama bu konuda kararımı verdim. Sorun yaratmayacağım." Gülümsemeyi başardı. "Ayrıca orada, bana ihtiyacın olabilir. Olur da yüzün düşerse..."

"Sana bundan çok daha fazlası için ihtiyacım var."

"Gersh?"

Victor, Cathy'nin eline doğru uzandı. Cathy elini tutmasına izin verdi. Victor, "Geliyoruz," dedi. "Birlikte."

"Ön girişe yaklaşıyorum. Kulübede bir muhafız var. Etrafta başka kimse görünmüyor. Anlaşıldı mı?"

Polowski, "Açık ve net," dedi.

"Tamam. İşte başlıyoruz. Bana şans dileyin."

"Dinliyor olacağız. İyi şanslar." Polowski mikrofonu kapatıp diğerlerine baktı. "Pekâlâ dostlar, işte, başlıyoruz."

Cathy, *neye?* diye düşündü. Etrafındaki diğer yüzlere göz gezdirdi. Kamyonete dört kişi doluşmuşlardı. Viratek'in giriş kapısından bir kilometre kadar uzakta, park halindeydiler. Victor'un konuşmalarını duyabilecek kadar yakın, ancak ona bir faydalarının dokunamayacağı kadar uzakta. Mikrofon bağlantısıyla, onun kat ettiği ilerlemeleri takip edebileceklerdi.

Ölümünü de öyle.

Sessizlik içinde ilk engeli aşmayı beklediler.

Victor aracıyla kapıya yaklaşarak, "İyi akşamlar," dedi. Muhafız kulübe penceresinden dışarı baktı. Yirmili yaşlarındaydı, şapkası dümdüz duruyordu, kol düğmeleri bile ilikliydi. Bu, Pete Zahn'dı; yani Bay Olağanüstü Kuralcı. Bu operasyona sekte vurabilecek biri varsa o da bu adamdı. Victor cesur bir gülümseme girişiminde bulundu, yüzündeki maskenin çatlamaması için dua etti. Bu bakışma ona sonsuza kadar sürmüş gibi geldi. Ardından adam gülümsedi. Victor rahatlamıştı.

"Bu geç saatte çalışmaya mı geldiniz, Bay Black?"

"Laboratuvarda bir şey unutmuşum."

"Önemli olmalı, ha? Gece yarısı, sırf bunun için buralara gelmenize bakılırsa."

Victor kalbi gümbür gümbür atarken, kapıdan içeri süzüldü. Ancak virajı alıp boş park alanına park ettiğinde rahatlayarak derin bir nefes aldı. Mikrofona, "Birinci aşama," dedi. "Haydi ama çocuklar. Konuşun benimle."

Yanıt, "Buradayız," şeklinde geldi. Bu, Polowski'ydi.

"Binaya giriyorum... sinyalin bu duvarları aşabileceğinden emin değilim. Dolayısıyla eğer benden haber alamazsanız..."

"Dinlemede olacağız."

"Cathy'ye bir mesajım var. Mikrofonu ona verin."

Bir sessizlik yaşandı. Ardından, "Buradayım, Victor," cümlesini duydu.

"Sadece sana şunu söylemek istedim. Geri döneceğim. Söz veriyorum. Cathy?"

Victor bunun sinyaldeki dalgalanmadan kaynaklanıp kaynaklanmadığından emin olamadı ama verilen yanıtta gözyaşlarının başlangıcını duymuş gibiydi. "Anlaşıldı."

"Şimdi içeri giriyorum. Sakın bensiz oradan ayrılmayın."

Pete Zahn'ın, Archibald Black'in plaka numarasını kontrol etmesi sadece bir dakikasını aldı. Rakamlara dair oldukça iyi bir hafızaya sahip olduğu için her ne kadar nadiren kullanıyor olsa da, kulübede bir Rolodex bulunduruyordu. Her yöneticinin araç plakasını ezbere biliyordu. Bu, onun kendine özel küçük zihin oyunu, zekâsının sınanmasıydı. Doktor Black'in araba plakası ona pek de doğruymuş gibi gelmemişti.

İlgili kartı buldu. Otomobil yazılana tamamen uyuyordu; gri, 1991 model Lincoln Sedan. Sürücü koltuğundaki şahsın Doktor Black *olduğundan* da gayet emindi. Ama plakasındaki rakamlar yanlıştı.

Arkasına yaslandı ve bu olanlara mantıklı bir açıklama getirmeye çalışarak düşündü. Bay Black kesinlikle başka bir araç kullanıyordu. Bu Black adlı adam ona şaka yapıyor, onu sınıyor olmalıydı.

Belki de Archibald Black değildi.

Pete telefona uzandı. Doğruyu anlamanın yolu Black'i ev telefonundan aramaktı. Saat gece yarısını geçmişti ama bu yapılmalıydı. Black telefonunu yanıtlamazsa, o zaman

Lincoln'deki adam o olmalıydı. *Yanıtlarsa*, o zaman ortada korkunç derecede yanlış giden bir şey var demekti ve Black de mutlaka bunu öğrenmek isterdi.

Telefon iki kez çaldı. Uyku sersemi bir sesin, "Alo?" diye yanıtlaması çok uzun zaman almadı.

"Ben Pete Zahn, Viratek'teki gece görevlisi. Siz... siz Doktor Black misiniz?"

"Evet."

"Doktor *Archibald Black* mi?"

"Bak, saat çok geç! Sorun ne?"

"Bunu size nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum Doktor Black ancak..." Pete boğazını temizledi. "İkiniz biraz önce tesis kapısından içeri girdi."

"Ön kapıdan geçtim. Koridordan güvenlik kanadına doğru ilerliyorum. Beni duyan varsa..." Victor yanıt alacağını ummuyordu, herhangi bir şey de duymadı. Bina betondan, devasa bir hilkat garibesiydi, sonsuza kadar ayakta kalabilecek şekilde tasarlanmıştı. Herhangi bir radyo sinyalinin bu duvarlardan geçebileceğinden şüpheliydi. Her ne kadar giriş kapısından içeri adım attığından bu yana yalnız başına olsa da, en azından arkadaşlarının attığı adımları dinlediklerini bilmek onu rahatlatıyordu. Şimdi gerçekten yalnızdı.

Üzerinde "Sadece Yetkili Personel" yazan kilitli kapıya doğru sıradan adımlarla yaklaştı. Tavandan bir kamera sarkıyordu, merceği doğrudan ona bakıyordu. Bunu kasten görmezden geldi ve dikkatini duvardaki güvenlik tuş takımına odakladı. Jerry'nin verdiği rakamlar giriş kapısından geçmesine yardımcı olmuştu; ikinci rakam dizini de buradan geçmesini sağlayabilecek miydi acaba? Yedi haneli sayıyı girerken elleri terliyordu. Bir bip sesi duyulup ekranda bir mesaj belirince büyük bir korku dalgası yaşadı: *Yanlış güvenlik kodu. Giriş reddedildi.*

Terinin maskesinin altından aşağı doğru süzüldüğünü hissetti. Yoksa sayı yanlış mıydı? İki rakamın yerini değiştirmiş olabilir miydi? Birinin kendisini kameradan seyrettiğini biliyordu, bu işin neden bu kadar uzun sürdüğünü merak etmeye başlamış olmalıydı. Derin bir nefes aldı ve tekrar denedi. Bu kez rakamları yavaş yavaş, büyük bir dikkatle girdi. Kendini uyarı sesine hazırladı. Reddedilmeyince rahatladı.

Bunun yerine, ekranda yeni bir mesaj belirdi. *Güvenlik kodu kabul edildi. Lütfen girin.*

Victor bir sonraki odaya adım attı.

Kapı arkasından kapanırken, *Üçüncü aşama,* diye düşündü. Artık hedefe yaklaşıyordu.

Köşeye iliştirilmiş diğer bir kamera onu izliyordu. Bunun tamamen farkında bir şekilde, odanın karşısına doğru ilerleyerek iç laboratuvar kapısına yöneldi. Kulpu çevirdi ve bir uyarı zili çaldı.

Şimdi ne olacak? diye düşündü. Ancak o zaman kapının üzerinde yanan kırmızı ışığı ve *Lazer Ağı Aktif* uyarısını fark etti. Bunu kapatmak için bir anahtara ihtiyacı vardı. Sistemi pasif hale getirmenin, aşmanın, ardındaki odaya geçmenin

başka bir yolu yoktu.

Şimdi, yerleştirilen ek önleme karşı biraz cüretkâr davranmanın zamanıydı. Ceplerini yokladı, ardından kameraya doğru döndü. "Hey?" El salladı.

Dahili telefon sisteminden bir ses yükseldi. "Bir sorun mu var, Doktor Black?"

"Evet. Anahtarlarımı bulamıyorum. Evde bırakmış olmalıyım."

"Lazerleri buradan kesebilirim."

"Teşekkürler. Tanrım, bunu nasıl yaptım bilmiyorum."

"Sorun değil."

Kırmızı uyarı ışığı kapandı. Victor kapıyı büyük bir dikkatle yokladı. Kapı ardına kadar açıldı. Kameraya el sallayıp son odaya girdi.

Tanrı'ya şükürler olsun ki içeride kamera filan yoktu. En azından onun görebildiği kadarıyla. *Biraz soluklanma zamanı,* diye düşündü. Gördüğü şey bezdirici bir uzay çağrı cihazıydı. Burada sadece olması beklenilen santrifüjler ve mikroskoplar değil, daha önce görmediği cihazlar da vardı. Hepsi de yepyeni ve ışıl ışıldı. Arındırma odasına yöneldi, katmanlı akış ünitesini geçti, doğrudan kuvözlere yaklaştı ve kapıyı açtı.

Cam şişeler, bölmelerinde tıngırdadı. Birini aldı. İçindeki pembe sıvı ışıldadı. Etikette, *Grup #341. Faal,* yazıyordu.

İşte, bu olmalı, diye düşündü. Ollie'nin arayıp bulmasını istediği şey buydu. Onca kâbusun sebebi, alt mikroskobik öğelere ayrıştırılmış amansız katil parmakları arasındaydı.

İki tüp çıkardı, bunları içi doldurularak özenle hazırlanmış sigara kutusuna yerleştirip ardından da cebine attı. Laboratuvarda kapıya yönelirken, *görev başarıyla noktalandı,* diye düşündü. Şimdi yapması gereken tek şey, sakin adımlarla dışarı çıkmak ve arabasına binmekti. Sonra şampanya...

Henüz odanın yarısını kat etmişti ki alarm çalmaya başladı.

Dondu kaldı, yüksek tonlu ses kulaklarında yankılanıyordu.

Muhafızın sesi bir yere gizlenmiş dahili telefon sisteminden, "Doktor Black?" diye seslendi. "Lütfen dışarı çıkmayın. Olduğunuz yerde kalın."

Victor etrafında hızla döndü, hoparlörün yerini belirlemeye çalışıyordu. "Neler oluyor?"

"Biraz önce benden sizi durdurmam istendi. Eğer beklerseniz, neler olup bittiğini..."

Victor bunun sebebini öğrenmeyi beklemeyip kapıya doğru koşturdu. Tam çıkışa ulaşmıştı ki, tekrar çalıştırılan lazerlerin vızıltısını duydu, bir şey kolunu kesti. İlk kapıdan dışarı fırladı, antreyi koşturarak geçti, güvenlik kapısından dışarı, koridora çıktı.

Her yerde alarmlar çalmaya başlamıştı. Lanet olası binanın tümü çalan zillerin yankılarıyla çınlıyordu. Bakışları sağa, ön girişe yöneldi. Hayır, orası olmazdı, muhafız oradaydı.

Sola, yangın çıkışı olduğunu umduğu o noktaya doğru koşturdu. Arkasından bir yerden bir ses haykırdı. "Dur!" Victor bunu duymazdan gelip koşmaya devam etti. Koridorun

sonunda kapıyı açan kola hızla vurdu, kendini merdiven sahanlığında buldu. Çıkış yoktu, sadece yukarı ve aşağı uzanan merdivenler vardı. Tabii ki bir sıçan gibi bodrum kata sıkıştırılamayacaktı. Basamakları tırmanmaya başladı.

Henüz bir kat çıkmıştı ki, birinci kattaki merdiven aralığı kapısının hızla açıldığını duydu. "Dur, yoksa ateş edeceğim!"

Blöf yapıyor, diye düşündü.

Bir el ateş edildi, patlama sesi beton merdiven aralığı boyunca yankılandı.

Blöf değildi. Yeni bir umutsuzlukla sahanlık kapısını iterek açtı, ikinci kat koridoruna daldı. Önünde bir dizi kapalı kapı uzanıyordu. Hangisi, hangisi? Düşünmeye zaman yoktu. Üçüncü odaya daldı ve kapıyı arkasından yavaşça kapattı.

Yarı karanlıkta, paslanmaz çeliklerin ve cam kaplarının ışıltısını yakaladı. Başka bir laboratuvar daha... Tek fark, bunun büyük bir penceresinin olmasıydı. İçeri ay ışığı süzülüyordu. Pencere karşı tezgâhın hemen üzerindeydi.

Koridorun aşağısından tekmeyle açılan kapının gürültüsü yükseldi, muhafız bağırarak emretti: "Olduğun yerde kal!"

Victor'un tek bir kurtuluş şansı kalmıştı. Bir sandalye kaptı, başının üzerine kaldırıp pencereye doğru savurdu. Cam patladı, ay ışığı altında gümüş hareler halinde parlayan kırıntılar karanlıkta aşağıya doğru saçıldı. Hızla atılmadan önce aşağıya bakma zahmetine bile katlanmadı. Kendini yaşayacağı darbeye hazırlayarak pencereden atladı ve bir çalı yığının üzerine düştü.

Yukarıdan bir ses, "Dur!" diye bağırdı.

Bu kadarı Victor'un tekrar ayağa fırlaması için yeterliydi. Çimenlik araziyi koşturarak aştı, ağaçların arasına daldı. Arkasına baktığında, kendisini kovalayan en ufak bir gölgeyle bile karşılaşmadı. Muhafızın pencereden atlayarak boynunu kırma riskini almayacağı açıktı.

Giriş kapısından çıkmalıyım.

Victor çalıların ve ağaçların arasından geçerek binanın çevresini dolandı, meşe ağaçlarının gerisinde dikildi. Buradan giriş kapısını çok uzaktan izleyebiliyordu. Gördüğü şey kalbinin burkulmasına sebep oldu.

Projektörler girişi ve otomobil yolunu tıkayan dört güvenlik aracını tepeden aydınlatıyordu. Şimdi de küçük bir kamyon gelmişti. Şoför arkaya doğru yönelerek kapıları açtı. Emir verişiyle birlikte, iki Alman kurdu aşağı atlayıp etrafında dans etmeye başladı. Hayvanlar adamın ayakları dibinde havlıyorlardı.

Victor meşe ağaçlarının arasına doğru sendeleyerek geri çekildi. Arkasına, üzeri dikenli tellerle çevrili çitlere bakarak, *çıkış yok,* diye düşündü. Köpeklerin havlamaları çoktan yaklaşmaya başlamıştı. *Kanat çıkarıp uçamadığım sürece, ben ölü bir adamım.*

On Birinci Bölüm

Cathy ilk güvenlik aracı önlerinden geçip giderken, "Yanlış giden bir şeyler var!" diye haykırdı.

Polowski onun koluna dokundu. "Sakin ol. Sıradan bir devriye olabilir."

"Hayır. Bak!" Ağaçların arasından üç araba daha seçtiler, hepsi de Viratek'e doğru hızla ilerliyordu.

Ollie homurdanarak şaşırtıcı derecede pis bir küfür savurdu ve mikrofona uzandı.

"Dur!" Polowski elini yakaladı. "İletişim riskini alamayız. Bırak, ilk olarak o bizimle temasa geçsin."

"Ya başı beladaysa..."

"O zaman bunu zaten biliyor demektir. Bu işten tek başına sıyrılması için ona fırsat tanı."

Cathy, "Ya kapana kısıldıysa ne olacak?" dedi. "Burada böyle oturacak mıyız?"

"Başka şansımız yok. Giriş kapısını ablukaya aldılarsa hiçbir şey yapamayız..."

Cathy hızla şoför koltuğuna geçerken, "Bir şansımız *var!*" dedi.

Polowski, "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu.

"Ona çarpışma fırsatı hazırlıyorum. Eğer biz..."

Aniden, alıcıdan hışırtı halinde bir mesaj yükselince hepsi sessizleşti. "Görünüşe bakılırsa çok zor bir durumdayım arkadaşlar. Herhangi bir çıkış yolu göremiyorum. Anlaşıldı mı?"

Ollie mikrofonu kaptı. "Anlaşıldı, Gersh. Ne durumdasın?"

"Kötü."

"Açıkla."

"Ön giriş ablukada ve tıpkı bir futbol sahası gibi aydınlatıldı. Her yerde alarmlar ötüyor. Köpekleri de getirdiler..."

"Çitin üzerinden atlayabilir misin?"

"Olumsuz. Elektrikli. Düşük voltajda ama benim dayanabileceğimden fazla. Bir an önce bensiz yola çıksanız iyi olur."

Polowski mikrofonu kaparak, "Numuneleri aldın mı?" diye haykırdı.

Cathy döndü ve araya girdi: "Unut bunu! Ona nerede olduğunu sor. *Sor!*"

Polowski, "Holland?" dedi. "Neredesin?"

"Kuzeydoğu yakasında. Çit tüm sınırı çevreliyor. Bakın, haydi gidin. Ben başımın çaresine..."

Cathy, "Ona doğu çitlerine yönelmesini söyle!" dedi. "Orta nokta yakınlarına!"

"Ne?"

"Söyle ona!"

Polowski mikrofona, "Doğu çitlerine git," dedi. "Orta noktaya."

"Anlaşıldı."

Polowski başını kaldırarak Cathy'ye şaşkınlıkla baktı. "Aklından ne geçiyor?"

Cathy motoru çalıştırırken, "Kaçmakta kullanacağımız araç bu, öyle değil mi?" diye homurdandı. "Bence bunu amacı doğrultusunda kullanmalıyız!" Kamyoneti vitese takıp yola çıktılar.

Milo, "Hey, yanlış yöne gidiyorsun!" diye haykırdı.

"Hayır, gitmiyorum. Şurada emniyet şeridi var, hemen solda bir yerlerde. İşte burada." Keskin bir dönüş yaptı, toprak patikadan biraz daha geniş olan yola saptılar. Yolculuk süresince sıçrayıp durdular, dallara ve ağaçlara çarptılar. Bu o kadar sarsıcı bir yolculuktu ki yapabildikleri tek şey dişlerini sıkmak oldu.

Polowski, "Bu *muhteşem* yolu nasıl buldun?" diye sormayı başardı.

"Bu doğal bir yol mu? Yoksa bir yerlere çıkıyor mu?"

"Doğu çitine çıkıyor. Bir zamanlar bileşkenin inşasında giriş olarak kullanılmış. Hâlâ kullanılabilecek kadar temiz olduğunu umuyorum..."

"Ya sonra ne olacak?"

Ollie iç çekti. "Sorma."

Cathy aniden önüne çıkan bir çalının etrafından dolandı

ve körpe bir ağaca kafadan girdi. Yolcuları yere devrildi. "Özür dilerim," diye mırıldandı. Geri vitese takarak aracı tekrar yola soktu. "Hemen ileride olmalı."

Zincir baklavalı çit aniden önlerinde belirdi. Cathy hemen farlarını kapattı. Karanlıklar arasından köpeklerin havladıklarını, gittikçe kendilerine doğru yaklaştıklarını duydular. Victor neredeydi?

Onu gördüler, ay ışığı altında hızla yaklaşıyor, koşuyordu. Yan tarafta bir yerden bir adam haykırdı, mermi yere saplandı.

Cathy, "Sıkı tutunun!" diye haykırdı. Emniyet kemerini bağlayıp sıkıca direksiyona yapıştı. Sonra gaz pedalını kökledi.

Kamyonet tıpkı yabani bir at gibi ileri doğru fırladı, orman bitkilerinin arasından hızla ilerleyip çite çarptı. Elektrik kıvılcımları gecenin içinde ıslık çaldı. Cathy aracı geri vitese taktı, çitten uzaklaştı ve tekrar gazı kökledi.

Çit devrildi; dikenli tel aracın ön camına sürtündü.

Ollie, "Başardın!" dedi. Kayar kapıyı açarak haykırdı: "Buraya, Gersh! Buraya!"

Koşan adam çimenlerin arasından zikzak çizdi. Her tarafında silahlar patlıyordu. Son bir sıçrayışla dikenli telleri aştı ve tökezledi.

"Haydi, Gersh!"

Mermiler kamyonete yağmur gibi yağmaya başladı.

Victor sendeleyerek tekrar ayağa kalktı. Elbisesinin yırtıldığını duydular, ardından onlara doğru uzandı. İçeri, gü-

venli bölgeye çekildi.

Kapı hızla kapatıldı. Cathy geri geri gitti, kamyoneti çevirdi ve gaz pedalına bastı.

Herkes öne doğru hareketlendi. Çalılar ve tekerlek izleri arasında sıçrıyorlardı. Kamyonete birkaç mermi daha isabet etti. Cathy bundan bihaberdi. Sadece onları tekrar anayola çıkarmaya odaklanmıştı. Silah sesleri uzaklarda kaldı. Sonunda ağaçlar yerini tanıdık bir asfalt şeride bıraktı. Sola dönerek motoru zorladı. Viratek'le aralarına mümkün olduğunca çok mesafe sokmak niyetindeydi.

Uzaklarda bir yerlerde, bir siren acı acı bağırdı.

Polowski, "Bir arkadaşımız var!" dedi.

Cathy, "Şimdi ne tarafa gideceğiz?" diye haykırdı. Viratek arkalarında kalmıştı; sirenler ise önden yaklaşıyordu.

"Bilmiyorum! Bir an önce buradan uzaklaşmaya bak, yeter!"

Her ne kadar ağaçlar polis araçlarını görmesini engelliyor olsa da, sirenlerinin hızla kendilerine doğru yaklaştığını duyabiliyordu. *Geçmemize izin mi verecekler? Yoksa bizi kenara mı çekecekler?*

Yolun kenarındaki açıklık alanı fark ettiğinde çok geç kalmıştı. Ani bir güdüyle direksiyonu çevirerek asfalttan çıktı, kamyonet hoplayıp zıplayarak bir araziye girdi.

Polowski, "Sakın," diye homurdandı. "Bir yangın emniyet şeridi daha mı?"

Cathy, "Kes sesini!" diye haykırdı ve doğrudan bir çalı kümesine doğru sürdü. Direksiyonu hızla çevirerek, çalıların

arkasına dolandı ve farlarını kapattı.

Bunu tam zamanında yapmıştı. Birkaç saniye sonra, üç devriye aracı, ışıkları yanıp sönerek, gizlendikleri çalıların önünden hızla geçti. Cathy dondu kaldı, sirenlerin uzaklaşmasını dinledi. Ardından, karanlıklar arasında, Milo'nun alçak sesle, "Bu kadının adı Bond, Jane Bond," diye mırıldandığını duydu.

Victor sendeleyerek yanına, ön koltuğa geçerken, Cathy yarı gülüp yarı ağlayarak ona baktı. Bir anda kendini onun kolları arasında buldu. Gözyaşları gömleğini ıslatıyor, hıçkırıkları kollarının arasında boğulup yok oluyordu. Victor onun ıslak yanaklarını, dudaklarını öptü. Dudaklarının dokunuşu Cathy'nin titreyişlerini dindirdi.

Arkadan birinin boğazını temizlediğini duydular. Ollie nazikçe, "Hey, Gersh?" diye seslendi. "Sence yola çıkmamız gerekmiyor mu?"

Victor'un dudakları hâlâ Cathy'ninkilerin üzerindeydi. Dudaklarını ondan ayırdı ama bakışları Cathy'den bir an olsun ayrılmadı. Onu öpmek için bir kez daha kendine doğru çekmeden önce, "Doğru," diye mırıldandı. "Peki aracı başkasının kullanması mümkün mü?"

Polowski, "İşte, her şey bu noktada tehlikeli bir hal alıyor," dedi. Güneye, San Francisco'ya doğru yol alırlarken, artık direksiyonda o vardı. Cathy ve Victor Polowski'yle birlikte önde oturdular; Milo ile Ollie kamyonetin arkasında

tıpkı yorgun düşen iki köpek yavrusu gibi kıvrılmış uyuyordu. Radyodan Amerikan folk müziğinin hafif ezgileri yükseldi. Göstergeler karanlıkta canlı yeşil renkte parladı.

Polowski, "Sonunda kanıtı ele geçirdik," dedi. "Asılmalarını sağlayacak her şey elimizde. Çaresiz kalacaklar. Her şeyi denemeye hazır olacaklar. Şu aşamadan sonra arkadaşlar, bu tam bir kedi-fare oyununa dönüşüyor."

Cathy, Victor'a daha da sokulurken, *zaten öyle değil miydi?* diye düşündü. Onunla baş başa kalma şansının olabilmesini dilerdi. Gözyaşı dolu birleşmelere, aşk itiraflarına hiç zaman olmamıştı. Son iki saati bozuk yollarda, asap bozucu yolculuklar yaparak, sürekli polislerden kaçarak geçirmişlerdi. Viratek'e yapılan izinsiz giriş yetkili mercilere çoktan iletilmiş, eyalet polisi önden darbe almış bir kamyonetin peşine düşmüş olmalıydı.

Polowski haklıydı. Her şey gittikçe daha tehlikeli bir hal alıyordu.

Polowski, "Kısa bir süre sonra şehre vardığımızda," dedi, "şu tüpleri farklı laboratuvarlara göndereceğiz. Birbirinden bağımsız onaylar alacağız. Bu, olabilecek herhangi bir şüpheyi silecek. Bildiğin, güvenebileceğimiz isimler var mı, Holland?"

"New Haven'da okuldan bir arkadaşım var. Hastane laboratuvarı yönetiyor. Güvenilirdir."

"Yale mi? Harika. Bu etkili olacaktır."

"Ollie'nin Kaliforniya Üniversitesi'nde bir arkadaşı var. İkinci tüpün icabına da onlar bakarlar."

"Bu raporlar geldiğinde başvurabileceğimiz, kulağına kar suyu kaçırılmasından hoşlanan bir gazeteci tanıyorum." Polowski direksiyona tatminkâr bir tavırla vurdu. "Viratek sen artık bittin."

Cathy, "Bundan haz alıyorsun, öyle değil mi?" dedi.

"Kanunlara uygun çalışmaktan mı? Bunun insanın ruhu açısından iyi bir şey olduğunu söyleyebilirim. İnsanın zihnini açık, ayaklarını da yerde tutuyor. Genç kalmasını sağlıyor."

Cahy, "Ya da ölmesini," dedi.

Polowski güldü. "Kadınlar. Oyunu hiçbir zaman anlayamıyorlar."

"Hem de hiç anlamıyorum."

"Eminim Holland anlıyordur. O, yüksek adrenalinden hoşlanıyor. Öyle değil mi?"

Victor yanıtlamadı. İleriye, farlarının önünde uzanıp giden asfalt yola bakıyordu.

Polowski, "Pekâlâ, bu coşkulu bir şey değil miydi?" diye sordu. "Cehenneme gidip dönmek? Bunu zekândan başka hiçbir şey kullanmadan yaptığını bilmek?"

Victor alçak sesle, "Hayır," dedi. "Çünkü henüz her şey bitmedi."

Polowski'nin gülümsemesi silindi. Dikkatini tekrar yola verdi. "Neredeyse," dedi. "Neredeyse bitti."

Bir levhanın yanından geçtiler: *San Francisco: 12 mil* yazıyordu.

Sabahın dördüydü. Yıldızlar sokak lambalarıyla yıkanan gökyüzünde iğne deliği kadar küçüktü. Beş bitap ruh, bir çörek dükkânında, üzerinden dumanı tüten kahvenin ve Danimarka peynirinin başına toplandılar. Onlarınki haricinde sadece tek bir masa doluydu; bunda da gözleri kanlı ve elleri titreyen bir adam oturuyordu. Tezgâhın gerisindeki kızın burnu kitaba gömülüydü. Onun arkasında, kahve makinesi tıslayarak yeni hazırlanan kahvenin hazır olduğunu haber verdi.

Milo fincanını havaya kaldırarak, "Daha Yaşh, Daha Çılgın Out of Tuners'a," dedi.

Milo, "Ve en yeni, en adil üyemize," diye ekledi. "Güzel... gözüpek..."

Cathy, "Ah, *lütfen,*" dedi.

Victor kolunu onun omzuna doladı. "Rahatla ve gururlan. Böylesine seçici bir gruba herkes giremez."

Ollie, "Tek şart," dedi, "bir müzik aletini berbat derecede kötü çalman."

"Ama ben hiçbir alet çalmıyorum ki?"

"Sorun değil." Ollie Danimarka peyniri yığınının arasından bir parça yağlı kâğıt çıkarıp bunu cep tarağının etrafına sardı. "Kazoo."

Milo, "Uyar," dedi. "Bu, Lily'nin enstrümanıydı."

"Oh." Cathy tarağı aldı. Lily'nin enstrümanını. Hep aralarında olacak o hayalet, dönüp dolaşıp *onu* buluyordu. Kutlama havası, sanki şafağın soğuk esintisiyle aniden savrulup gitmiş gibi kayboldu. Cathy, Victor'a baktı. Pencereden dışarıya, aydınlatılmış sokaklara bakıyordu. *Ne düşünüyorsun?*

Keşke burada olsaydı mı diyorsun? Bu aptal kazooyu benim değil de onun çalıyor olmasını mı diliyorsun?

Cathy tarağı dudaklarına yaslayarak, "Yankee Doodle"ın tamamen akortsuz bir versiyonunu çaldı. Herkes gülüp alkışladı, Victor bile. Ancak alkışlar sonlanınca, onun gözlerindeki üzgün ve bıkkın bakışı fark etti. Kazooyu sessizce masaya bıraktı.

Bir nakliye kamyonu gürültüyle geçti. Saat sabahın beşiydi; şehir kaynamaya başlamıştı.

Polowski masaya bir dolarlık bahşiş bırakarak, "Pekâlâ arkadaşlar," dedi. "Yatağından kaldırmamız gereken başarılı bir muhabirimiz var. Sonra sizin ve benim..." Victor'a baktı "Yapmamız gereken birkaç nakliye olacak. United New Haven'a ne zaman uçuyor?"

Victor, "Onu çeyrek geçe," dedi.

"Tamam. Uçak biletlerinizi ben alacağım. Bu arada sen de bıyık filan uzatıp uzatamayacağına bak." Polowski, Cathy'ye döndü. "Sen onunla gidiyorsun, öyle değil mi?"

Cathy, Victor'a bakarak, "Hayır," karşılığını verdi.

Bir tepki, herhangi türden bir tepki almayı bekliyordu. Gördüğü şey ise rahatlama yüklü bir bakış ve gariptir, kabullenme oldu.

Victor onun fikrini değiştirmeye kalkışmadı. Sadece, "Nereye gideceksin?" diye sordu.

Cathy omuz silkti. "Belki de orijinal planımıza bağlı kalmalıyım. Biliyorsun işte, güneye gitmeliyim. Bir süre Jack'le takılmalıyım. Ne dersin?"

Bu, Victor'un onu durdurmak için son şansıydı. *Hayır. Seni yanımda görmek istiyorum. Gitmene izin vermeyeceğim. Şimdi olmaz, hiçbir zaman olmaz,* deme şansı. Eğer Cathy'yi gerçekten seviyorsa, söyleyeceği şey kelimesi kelimesine bu olurdu.

Victor sadece başını sallayıp, "Sanırım bu iyi bir fikir," dediğinde kalbi parçalandı.

Gözyaşlarını henüz hiç kimse görmeden gözlerini kırpıştırarak savuşturdu. Sıradan bir gülümsemeyle Ollie'ye baktı. "O zaman sanırım birinin beni götürmesi gerekecek. Sen ve Milo ne zaman eve döneceksiniz?"

Ollie şaşkın şaşkın bakarak, "Sanırım hemen şimdi," dedi. "Görünüşe bakılırsa burada işimiz bitti."

"Size takılabilir miyim? Palo Alto'da otobüsü yakalayacağım."

"Sorun değil. Aslında, sen ön koltukta oturabilirsin."

Milo, "Onun direksiyona geçmesine izin vermediğin sürece sorun yok," diye homurdandı. "Eğer sizce de sorun değilse hoş, sessiz bir yolculuk yapmak istiyorum."

Polowski ayağa kalktı. "O zaman anlaştık. Herkesin gideceği bir yer var. Haydi hareketlenelim."

Dışarıda, erken sabah trafiğiyle gümbürdeyen sokakta, arkadaşları kendilerinden sadece birkaç metre uzakta dikilirken, Cathy ve Victor vedalaştı. Burası duygusal vedalaşmalar için uygun bir yer değildi. Belki bu herkes açısından en iyisiydi. En azından Cathy biraz ağırbaşlılıkla oradan ayrılabilecekti. En azından onun dudaklarından o amansız gerçeği

duymayacaktı. Öylece yürüyüp uzaklaşacak, Victor'un kendisini sevdiği hayaline sarılacaktı. Birlikte geçirdikleri kısa zamanda, biraz da olsa kalbinde yer etmeyi başardığını düşünecekti.

Victor, "İyi olacak mısın?" diye sordu.

"Olacağım. Ya sen?"

"Olmaya çalışacağım." Victor ellerini ceplerine daldırdı ve yakınlardaki bir köşede boşta çalışan bir otobüse baktı. "Seni özleyeceğim," dedi. "Ama birlikte olmamızın kulağa pek de mantıklı gelmediğinin farkındayım. Bu şartlar altında olmaz."

Cathy, *seninle kalırdım,* diye düşündü. *Şartlar her ne olursa olsun. Beni istediğini bilseydim...*

Victor, "Her neyse," diyerek iç çekti, "her şey güvenli bir hal aldığında seni haberdar edeceğim. Evine ne zaman dönebileceğini."

"Ya sonra?"

Victor yumuşak bir ses tonuyla, "Sonra yolumuza kaldığımız yerden devam edeceğiz," dedi.

Öpüştüler. Acemi, nazik bir öpücüktü çünkü arkadaşlarının kendilerini seyrettiğini biliyorlardı. Bu öpücükte en ufak bir arzu yoktu. Sadece elveda diyen bir adamın soğuk, kuru dudaklarıydı. Birbirlerinden uzaklaşırlarken, Cathy karşısındaki suratın gözyaşları arasında bulanıklaştığını fark etti.

"Kendine iyi bak, Victor," dedi. Sonra omuzları dikleşti, döndü, Ollie ve Milo'ya doğru yürümeye başladı.

Ollie, "Bu kadar mı?" diye sordu.

"Bu kadar." Elleriyle gözlerini kaba bir şekilde sildi. "Gitmeye hazırım."

Cathy, "Bana Lily'den bahset," dedi.

Pacifica'nın sıra sıra küçük evlerinin, dalgaların kayalara çarptığı, martıların ve güvercinlerin süzüldüğü uçurumların önünden geçerlerken, şafağın ilk ışıkları çoktan gökyüzünde huzmeler bırakmaya başlamıştı bile.

Ollie gözlerini yoldan ayırmadan, "Ne öğrenmek istiyorsun?" diye sordu.

"Nasıl bir kadın olduğunu."

Ollie, "İyi bir insandı," dedi. "Ve akıllıydı. Her ne kadar insanları etkilemek uğruna hiçbir zaman kendi yolundan ayrılmadıysa da, muhtemelen aramızda en zeki olanımızdı. Milo'dan daha akıllı olduğu bir gerçek."

Arka koltuktan, "Ollie'den çok daha iyi göründüğü de," diye bir ses yükseldi.

"Gerçekten çok nazik, çok alçakgönüllü bir kadındı. Gersh'le evlendiklerinde, 'Gersh kendine bir azize buldu' diye düşündüğümü anımsıyorum." Sessizliğini aniden fark ederek Cathy'ye göz attı. Hemen, "Tabii ki," diye ekledi, "her erkek, yanında bir azize *istemez*. Ben biraz şapşal bir kadınla çok daha mutlu olabileceğimi biliyorum." Cathy'ye sırıttı. "Mesela sırf eğlence olsun diye kamyonu elektrikli bir çite çarpabilen bir kadınla."

Söylenen bu tatlı cümleler, Cathy'yi neşelendirmeyi he-

defleyen bir yorumdu. Ama onun hissettiği acıyı köreltemedi bile.

Cathy arkasına yaslanıp şafağın gökyüzünü aydınlatmasını seyretti. Buralardan kaçmaya ne kadar da çok ihtiyacı vardı! Meksika'yı, ılık suyu, sıcak kumu, taze balık ve limon tadını düşündü. Kendini doğrudan o yeni film üzerine çalışırken bulacaktı. Tabii ki, Jack sette olacaktı. En son sevgilisi de arkasında ama Cathy artık buna dayanabilirdi. Jack onu bir daha incitmeyi başaramayacaktı. Cathy bunu, herhangi bir adam tarafından incitilme noktasını aşmıştı.

Milo'nun evine yaptıkları yolculuk bitmez tükenmez gibiydi.

Sonunda garaj yoluna girdiklerinde şafak, yerini çoktan ışıl ışıl, soğuk bir sabaha bırakmıştı. Milo aşağı indi ve güneşin altında gözlerini kırpıştırarak dikildi.

Pencerenin camından, "Pekâlâ arkadaşlar," dedi. "Sanırım bundan sonra yollarımız ayrılıyor." Cathy'ye baktı. "Meksika'ya, öyle değil mi?"

Cathy başını sallayarak onayladı. "Puerto Vallarta'ya. Ya sen?"

"Ben Florida'da annemi yakalayacağım. Belki Disney World'e gideriz. Sen de gelmek ister misin, Ollie?"

"Başka zaman. Gidip biraz uyuyacağım."

"Ne kaçırdığını bilmiyorsun. Pekâlâ, oldukça büyük bir macera yaşadık. Her şey bittiği için üzgünüm." Milo dönüp evine doğru yürümeye başladı. Ön verandadan el sallayıp, "Yine görüşürüz!" diye haykırdı. Sonra kapıdan girip kayboldu.

Ollie güldü. "Milo ve annesi birlikte, öyle mi? Disney World bu güne kadar böyle bir ikili görmemiştir." Kontağa uzandı. "Bir sonraki durak terminal. Bizi ancak oraya götürmeye yetecek kadar benzinim var ve..."

Anahtarı çevirme fırsatı olmadı.

Arabanın açık penceresinden içeri bir silah uzatılmıştı. Doğrudan Ollie'nin şakağındaki yerini aldı.

Bir ses, "Dışarı çıkın, Doktor Wozniak," dedi.

Ollie'nin yanıtı tam bir vıraklama şeklinde geldi. "Ne... ne istiyorsun?"

"Hemen dediğimi yap." Ollie'nin ihtiyacı olan tek şey horozun çekildiğini işaret eden takırtıydı.

"Tamam, tamam! İniyorum!" Ollie sürünerek dışarı çıktı ve geri çekildi. Elleri teslimiyet içinde, havadaydı.

Cathy de dışarı çıkmaya yeltendi ama silahlı adam, "Sen değil! Sen içerde kal," diye çıkıştı.

Ollie, "Bak," dedi, "lanet olası araba senin olabilir! Ona ihtiyacın yok..."

"Hayır, var. Bay Holland'a kendisiyle temasta olacağımı söyle. Bayan Weaver'ın geleceğine ilişkin." Arabanın etrafından dolanıp yolcu kapısını açtı. Cathy'ye, "Sen, şoför koltuğuna!" diye emretti.

"Hayır. Lütfen..."

Silahın namlusu boynuna gömüldü. "Bir daha tekrarlamama gerek var mı?"

Cathy titreyerek direksiyona geçti. Dizi kontaktan sarkan araba anahtarlarına sürtündü. Adam onun yanına yerleşti.

Silahın namlusu hâlâ boynuna yaslı olsa da, Cathy'nin odaklandığı şey adamın gözleri oldu. Siyah ve derindi. O derin liklerde herhangi bir insaniyet kıvılcımı çakmış bile olsa Cathy bunu göremedi.

Adam, "Motoru çalıştır," dedi.

"Nereye... nereye gidiyoruz?"

"Bir yolculuğa çıkacağız. Manzaralı bir yere gideceğiz."

Cathy'nin kafasından pek çok şey geçiyor, kaçmanın yollarını araştırıyordu ama aklına hiçbir şey gelmedi. Şu silah, aşılamaz bir engeldi.

Kontağı çevirdi.

Ollie kapıyı yakalayarak, "Hey!" diye haykırdı. "Bunu yapamazsın!"

Cathy, "Ollie, hayır!" diye çıkıştı.

Silahlı adam çoktan pencereden dışarı nişan almıştı.

Ollie, "Bırak gitsin!" diye haykırdı. "Onu..."

Silah patladı.

Ollie arkaya doğru sendeledi, yüzüne şaşkınlık ifadesi yerleşmişti.

Cathy silahlı adama doğru atıldı. Hayatta kalma güdüsüyle dolmuş hayvani bir öfkeyle, tırnaklarıyla gözlerine hamle yaptı. Adam son anda çekilmeyi başardı. Cathy'nin tırnakları yüzünü yırttı geçti. Daha o, hedefini değiştiremeden Cathy adamın bileğini yakaladı, silahın kontrolünü kazanabilmek için umutsuzca büktü. Adam hemen kendine geldi. Cathy tüm gücünü harcamasına rağmen silahı ele geçiremedi. Namlu tekrar kendisine yönelmişti.

Gördüğü son manzara şöyleydi: O siyah delik, doğrudan yüzüne doğrultulana kadar yavaş yavaş dönmeye devam etti.

Bir şey ona yandan çarptı. Başında büyük bir acı hissetti. Dünya parçalanarak binlerce ışık şeridine bölündü.

Ardından hepsi, teker teker yok olarak karanlıklara gömüldü.

On İkinci Bölüm

Milo, "Victor burada," dedi.

Ollie'nin onların varlıklarını algılaması kıyamete kadar sürdü sanki. Victor içinden yükselen, onu silkeleyip kendine getirme, kelimeleri arkadaşının boğazından zorla alma güdüsünü bastırmaya çalıştı. Beklemek zorunda kalmış, sessizlik sadece oksijen tüpünün tıslama sesiyle, emme tüpünün lıkırtısıyla kesilmişti. Sonunda Ollie kımıldandı ve acı dolu gözleriyle yatağının yanında dikilen üç adama baktı. "Gersh. Ben... yapamadım..." Durdu, konuşmaya çalışmak bile tüm enerjisini tüketmişti.

Milo, "Sakin ol, Ollie," dedi. "Kendını zorlama."

"Onu durdurmayı denedim. Silahı vardı..." Ollie durakladı, konuşmaya devam etmek için güç topluyordu.

Victor bunları takip edecek korkunç kelimeleri büyük bir dehşetle dinledi. Hâlâ inanamıyordu, Milo'nun anlattıklarının büyük bir hata olduğunu, Cathy'nin şu anda güvenli bir yere doğru yol aldığını umuyordu. Victor daha iki saat önce New Haven'a gidecek bir uçağa binmek üzereydi. Sonra United'ın

kapısında eline bir mesaj tutuşturulmuştu. Sam Polowski adlı adama yazılmıştı, biletinde yazan isim buydu. Üzerinde sadece üç kelime vardı. *Hemen Milo'yu ara.*

Yolcu "Sam Polowski" uçağa binmemişti.

Istırap içinde, *iki saat,* diye düşündü. Cathy'ye bu iki saat boyunca ne yapmışlardı?

Polowski, "Şu adam... neye benziyordu?" diye sordu.

"Onu pek iyi göremedim. Saçları koyuydu. Yüzü... ince sayılırdı."

"Uzun boylu muydu? Kısa mı?"

"Uzundu."

"Senin arabanla mı uzaklaştı?"

Ollie başını sallayarak onayladı.

Victor, "Ya Cathy?" diye haykırdı, kontrolünü kaybetmişti. "O adam... onu incitmedi, öyle değil mi? Cathy iyi mi?"

Victor'a sonsuzluk kadar uzun gelen bir sessizlik yaşandı. Ollie'nin bakışları kederle Victor'a odaklandı. "Bilmiyorum."

Victor'un duymayı umabileceği en iyi şeydi bu. *Bilmiyorum.* Bu ifade Cathy'nin hâlâ hayatta olma ihtimalini açık bırakıyordu.

Birdenbire heyecanlanarak etrafı arşınlamaya başladı. "Onun ne istediğini biliyorum," dedi. "Ona ne vermem gerektiğini biliyorum..."

Polowski, "Ciddi olamazsın," dedi. "Bu bizim kanıtımız! Bunu ona veremezsin!"

"Yapacağım şey tam olarak bu."

"Onunla nasıl temasa geçeceğini bile bilmiyorsun!"

"O *benimle* temasa geçecek." Arkasına dönüp Milo'ya baktı. "Bunca süre boyunca evini gözetlemiş olmalı. İçimizden birinin boy göstermesini bekledi. Arayacağı yer de orası olacak."

Polowski, "Tabii eğer ararsa," dedi.

"Arayacak." Victor ceketinin cebine, Viratek'ten aldığı iki tüpün hâlâ durduğu o yere dokundu. "İstediği şey bende. Benim istediğim şey de onda. Sanırım ikimiz de değiştokuşa hazırız."

Güneş amansızca parlayarak gözlerine giriyordu. Cathy bundan kurtulmaya, gözlerini daha sıkı kapatmaya, o ışınların beynini delip geçmesini engellemeye çalıştı ama ışık onu takip etti.

"Uyan. *Uyan!*"

Buz gibi soğuk su suratına çarptı. Cathy nefes nefese uyandı. Öksürüyor, su derecikleri saçlarından akıyordu. Üzerine eğilen yüzü seçmeye çabaladı. İlk başta görebildiği tek şey, gözünü kör eden ışık çemberinin önündeki karanlık oval şekil oldu. Ardından adam geri çekildi, Cathy'nin siyah akiği andıran gözleri, uzun ağız yarığını gördü. Boğazında bir çığlık oluştu. Bu çığlık, yanağına yaslanan soğuk silah namlusuyla anında dondu kaldı.

Adam, "En ufak bir ses çıkarmak yok," dedi. "Anladın mı?"

Cathy sessiz bir dehşetle başını sallayarak onayladı.

"Güzel." Silah yanağından kayarak uzaklaştı ve adamın ceketinin altında yerini aldı. "Otur."

Cathy itaat etti. Oda anında dönmeye başladı. Ağrıyan başını elleri arasına alarak oturdu. Korku geçici bir süreliğine ağrı ve mide bulantısı dalgalarıyla perdelendi. Bu sadece birkaç dakika sürdü. Ardından, mide bulantısı dinerken, odada ikinci bir adamın varlığını fark etti. İri, geniş omuzlu, Cathy' nin daha önce hiç görmediği bir adamdı. Bir köşede oturuyordu. Hiçbir şey söylemiyor ama onun her bir hareketini seyrediyordu. Oda küçük ve penceresizdi. Cathy zamanın gece mi, gündüz mü olduğunu söyleyemedi. İçerideki tek eşya bir sandalye, bir oyun masası ve oturduğu portatif karyolaydı. Yerler betondu. *Bir yerin bodrum katındayız,* diye düşündü. Binanın içinden ya da dışından gelen diğer en ufak bir ses duymadı. Hâlâ Palo Alto'da mıydılar? Yoksa oradan iki yüz kilometre uzakta mı?

Sandalyedeki adam kollarını göğsünde kavuşturdu ve gülümsedi. Cathy farklı şartlar altında bu gülümsemenin cazip olduğunu düşünebilirdi. Şu anda ise bu ona korkunç derecede insanlık dışı geliyordu. Adam, "Yeterince kendine gelmiş görünüyor," dedi. "Neden işe başlamıyorsun, Bay Savitch?"

Savitch adlı adam Cathy'nin karşısında belirdi. "O nerede?"

Cathy, "Kim?" dedi.

Gelen yanıt yanağına inen şiddetli bir tokattı. Karyolada geriye doğru savruldu.

Savitch onu tekrar oturma pozisyonuna getirerek, "Bir daha deneyelim," dedi. "Victor Holland nerede?"

"Bilmiyorum."

"Onunla birlikteydin."

"Biz... biz ayrıldık."

"Neden?"

Cathy ağzına dokundu. Parmaklarında kan görmenin yarattığı şok geçici bir süre sessiz kalmasına sebep oldu.

"*Neden?*"

"O..." Cathy başını önüne eğdi. Alçak sesle, "Beni yanında istemedi," dedi.

Savitch bir kahkaha savurdu. "Senden oldukça çabuk bıktı, öyle değil mi?"

Cathy, "Evet," diye fısıldadı. "Sanırım öyle oldu."

"Nedendir, anlayamadım."

Adam parmağını yanağından, boynundan aşağı kaydırırken Cathy titredi. Parmak bluzunun en üst düğmesinde durdu. *Hayır,* diye düşündü. *Olamaz.*

Savitch diğer adama doğru döndü. "Başka bir öneriniz var mı, Bay Tyrone?"

"Evet. Onu başka bir şekilde kullanmayı deneyelim." Cathy, Tyrone'un oyun masasına doğru ilerlemesini ve bir çantayı açmasını korkuyla seyretti. Adam, "Biz ona gidemeyeceğimize göre," dedi, "Holland'ın bize gelmesini sağlayacağız." Döndü ve gülümsedi. "Tabii senin yardımınla."

Cathy adamın elindeki ceptelefonuna baktı. "Söyledim size. Nerede olduğunu bilmiyorum."

"Arkadaşlarından birinin onu bulabileceğinden en ufak şüphem yok."

"O aptal değil. Benim için buraya gelmeyecektir."

"Haklısın. O aptal değil." Tyrone bir numara tuşlamaya başladı. "Ama vicdanlı bir adam. Bu da en az diğeri kadar ölümcül bir hata." Durakladı, sonra telefona doğru, "Alo? Bay Milo Lum mu? Sizden şu mesajı benim için Victor Holland'a iletmenizi istiyorum. Ona bende kendisine ait bir şey olduğunu söyleyin. Artık etrafta görülemeyecek bir şey..." dedi.

Milo, "Bu o!" diye fısıldadı. "Anlaşma yapmak istiyor."

Victor ayağa fırladı. "Bırak, onunla konuşayım..."

"Dur!" Polowski onu kolundan yakaladı. "Bu işi ağırdan almalıyız. Bir düşün..."

Victor kolunu çekip kurtardı ve ahizeyi Milo'nun elinden kaptı. "Ben Holland," diye haykırdı. "O nerede?"

Telefonun diğer ucundaki ses sustu; kimin daha üstün olduğunu vurgulayan bir sessizlikti bu. "Yanımda. Hayatta."

"Bunu nereden bileceğim?"

"Sözüme güvenmelisin."

"Sözüne mi, lanet olsun! Ben kanıt istiyorum!"

Yine bir sessizlik yaşandı. Sonra, yaşanan cızırtıların arasından diğer bir ses yükseldi. Bu o kadar korku dolu bir sesti ki, Victor'un kalbi parçalandı. "Victor, benim."

"Cathy?" Hissettiği rahatlamayla neredeyse haykırıyordu. "Cathy, iyi misin?"

"Ben... iyiyim."

"Neredesin?"

"Bilmiyorum... sanırım..." Durdu. Sessizlik kahrediciydi. "Emin değilim."

"Canını yakmadılar, öyle değil mi?"

Bir sessizlik daha yaşandı. "Hayır."

Victor, *bana doğruyu söylemiyor,* diye düşündü. *Ona bir şey oldu.*

"Cathy, söz veriyorum. Her şey yoluna girecek. Sana yemin ediyorum ki..."

"En iyisi artık iş konuşalım." Adam tekrar hattaydı.

Victor ahizeyi öfkeyle kavradı. "Eğer onun canını yaktıysan, eğer ona dokunduysan, yemin ederim..."

"Hiç de pazarlık etme pozisyonunda değilsin."

Victor bir elin, kolunu sıktığını hissetti. Döndü ve Polowski'nin bakışlarıyla karşılaştı. Oradan aldığı mesaj, *soğukkanlılığını koru* idi. *Ona uyum sağla. Pazarlık yap. Zaman kazanmanın tek yolu bu.*

Victor başını sallayarak kontrolünü geri kazanmaya çalıştı. Tekrar konuşmaya başladığında ses tonu sakindi. "Tamam. Tüpleri istiyorsun ve alacaksın."

"Bu yeterli değil."

"O zaman pazarlığa kendimi de dahil ediyorum. Bir değiştokuş. Kabul eder misin?"

"Kabul. Onun hayatına karşı sen ve tüpler."

Acı dolu bir "*Hayır!*" çığlığı görüşmeyi yarıda kesti. Bu, Cathy'ydi, bir yerlerden haykırıyordu, "Yapma, Victor! Yoksa..."

Victor ahizeden yükselen bir patırtı sesi duydu, bunu

hafif acı inlemeleri takip etti. Kontrolünü tamamen kaybetti Artık bağırıyor, küfrediyor, yalvarıyordu. Adamın onun canını yakmayı kesmesini sağlamak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı. Ağzından anlamsız kelimeler döküldü. Ne yapacağını bilmiyor, düzgün düşünemiyordu.

Polowski tekrar kolunu yakalayıp onu silkeledi. Victor, nefes nefese, gözyaşlarından dolayı etrafı bulanık gören gözlerle ona baktı. Polowski'nin gözleri şu tavsiyede bulundu: *Pazarlık yap. Devam et.*

Victor yutkunup gözlerini kapattı. *Tanrım, bana kuvvet ver,* diye düşündü. "Değiştokuşu ne zaman yapacağız?" diye sormayı başardı.

"Bu gece. Sabaha karşı ikide."

"Nerede?"

"Doğu Palo Alto'da. Eski Saracen Tiyatrosu'nda."

"Ama orası kapandı. Hem de..."

"Açık olacak. Sadece sen geleceksin, Holland. Başka birinin varlığını fark edersem ilk mermi bu kadının kafasına girer. Anlaşıldı mı?"

"Güvence istiyorum! Onun güvende olacağını bilmek istiyorum!"

Aldığı yanıt sessizlik oldu. Kısa süre sonra da çevir sinyalini duydu.

Yavaşça ahizeyi yerine bıraktı.

Polowski, "Pekâlâ? Ne anlaşmaya vardınız?" diye sordu.

"Gece ikide. Saracen Tiyatrosu'nda."

"Yarım saat var. Bu bir..."

"Tek başıma gidiyorum."

Milo ve Polowski ona baktılar. Polowski, "Haydi canım," dedi.

Victor dolaptan ceketini kaptı. Ceplerini hızla yokladı. Sigara kutusu hâlâ orada, bıraktığı yerdeydi. Dönüp kapıya uzandı.

Milo, "Ama Gersh!" dedi. "Seni öldürecekler!"

Victor kapı girişinde durakladı. Alçak sesle, "Muhtemelen," dedi. "Fakat bu, Cathy'nin tek şansı. Bu şansı ona tanımalıyım."

Cathy, "Gelmeyecek," dedi.

Matt Tyrone, "Kes sesini," diye haykırıp onu ileri doğru itti.

Saracen Tiyatrosu'nun arkasındaki cam saçılmış ara yolda ilerlerken, Cathy bu ölümcül buluşmayı engellemenin bir yolunu bulmak için çılgınca düşündü durdu. Bu sadece Victor için değil, kendisi için de ölümcül *olacaktı.* Ona yol gösteren iki adamın onun yaşamasına izin vermek gibi bir niyetleri yoktu. Ümit edebileceği en iyi şey, Victor'un hayatta kalması olurdu. Onun yaşama şansını artırabilmek için elinden geleni yapmak zorundaydı.

"Kanıtı çoktan ele geçirdi," dedi. "Bundan sırf benim için vazgeçeceğini mi sanıyorsunuz?"

Tyrone, Savitch'e şöyle bir göz attı. "Ya haklıysa ne olacak?"

Savitch, "Holland geliyor," dedi. "Onun düşünce tarzını biliyorum. Bu küçük kadını burada bırakmayacaktır." Savitch, Cathy'nin yanağını aldatıcı derecede nazik bir tavırla okşadı. "Ona ne yapacağımızı tam olarak bildiği için gelecek."

Cathy geri çekildi, onun dokunuşundan iğrenmişti. Cathy, *ya gerçekten gelmezse ne olacak?* diye düşündü. *Ya mantıklı şeyi yapar ve beni ölüme terk ederse?*

Onu bunun için suçlayamazdı.

Tyrone onu merdivenlerden yukarı doğru itip binaya soktu. "İçeri. Kımılda."

Cathy zifiri karanlık geçitten hisleriyle ilerlerken, "Göremiyorum," diyerek itiraz etti. Kutulara çarpıp tökezledi. Kalın perdeleri andıran bir şeylere sürtünerek geçti. "Çok karanlık..."

Yeni bir ses, "O zaman ışıklar açılsın," dedi.

Lambalar aniden yandı, o kadar parlaklardı ki Cathy geçici bir süre kör kaldı. Gözlerini korumak için elini kaldırdı. Işıkların arasından üçüncü adamı seçti, hemen önünde dikiliyordu. Arkasında, yer engin bir karanlığa doğru uzanıyor gibiydi.

Tiyatro sahnesinde dikiliyorlardı. Bu tahta döşemeye yıllardır hiçbir oyuncunun adım atmadığı belliydi. Yırtık pırtık perdeler çatı kirişlerinden örümcek ağı gibi sallanıyordu. Eski paneller, ortaçağ kalesinin sarmaşıklar tarafından sarılan mazgalları, hâlâ arka duvara yan yatırılarak yaslanmış halde duruyordu. Bunların iki yanında birer adet yer paspası vardı.

Tyrone, "Herhangi bir sorun var mı, Dafoe?" dedi.

Yeni adam, "Yok," karşılığını verdi. "Binayı gözden geçirdim. Önde ve sahnenin gerisinde birer kapı var. Yanlardaki acil durum kapıları kilitli. Eğer bu iki çıkışı tutarsak, içeri kapanıp kalacak demektir."

"FBI'ın muazzam namını hak ettiğini görüyorum."

Dafoe sırıtıp başını önüne eğdi. "Kovboy'un en iyisini isteyeceğini biliyordum."

"Tamam, Bayan Weaver." Tyrone, Cathy'yi ileriye, doğrudan spot lambanın altına yerleştirilen sandalyeye doğru itti. "Gelin, onun sizi en iyi göreceği yere yerleştirelim. Sahnenin ortasına."

Cathy'yi sandalyeye bağlayan Savitch'ti. Ne yaptığının tamamen farkındaydı. Cathy'nin ellerini böylesine sıkı atılmış profesyonel düğümlerden kurtarmak gibi bir umudu yoktu.

Savitch bir adım atarak uzaklaştı, yaptığı işten memnun kalmıştı. "O hiçbir yere gitmeyecek," dedi. Ardından, sanki sonradan aklına gelmişçesine, bir parça bant yırtıp ağzına yapıştırdı. "Böylece hiçbir sürprizle karşılaşmayacağız," dedi.

Tyrone saatine baktı. "On iki on beş. Herkes yerini alsın, Beyler."

Üç adam, Cathy'yi boş sahnede yalnız başına bırakarak gölgelerin arasına çekildi. Suratına çarpan ışık güneş ışığı kadar sıcaktı. Ter damlalarının alnında oluşmaya başladıklarını hissetti. Her ne kadar onları göremese de, seslerinden üç adamın yerini tahmin edebiliyordu. Tyrone yakındaydı. Sa-

vitch tiyatronun arkasında, binanın ön girişi yakınlarındaydı. Dafoe adlı adam da yukarılarda bir yerde, balkon bölmelerinin tekinde yerini almıştı. Üç farklı ateş hattı. Kaçıp kurtulacak hiçbir yol yoktu.

Victor, *aptal olma,* diye düşündü. *Buradan uzak dur.*

Ya gelmezse? Bu olasılığı düşünmeye dayanamıyordu çünkü bu onun kendisini terk ettiği anlamına gelirdi. Kendisini onu kurtarmaya çaba harcayamayacak kadar umursamadığını...

Spot ışığın karşısında gözlerini kapatıp gözyaşlarını engellemeye çalıştı. *Seni seviyorum. Senin beni sevdiğini bilsem, her şeye, buna bile göğüs gerebilirim.*

Elleri iplerden dolayı hissizleşmişti. Bağları çekiştirerek biraz olsun gevşetmeye çalıştı ama sadece bileklerini ipe sürtmeyi başardı. Sakin kalmaya çabaladı ama geçen her dakikayla birlikte kalbi çok daha hızlı çarpmaya başlamıştı. Şakağından aşağı bir ter damlası süzüldü.

İleride, gölgeler arasında bir yerde, bir kapı gıcırdayarak açıldı ve kapandı. Ayak sesleri yaklaştı, atılan adımlar yavaş ve temkinliydi. Spot ışığın parıltısına rağmen görmeye çalıştı ama sadece gölgeler arasında hareket eden diğer bir gölgeyi seçebildi.

Tyrone yan kanattan dışarı çıkarken, Cathy'nin arkasındaki döşeme gıcırdadı. Adam, "Olduğunuz yerde kalın, Bay Holland," dedi.

On Üçüncü Bölüm

Aniden başka bir spot lamba yandı, Victor'a odaklanmıştı. Victor koridorun ortasında dikildi. Şimdi ışıl ışıl bir çemberin içinde hapsedilmiş uzun boylu bir figürdü.

Cathy, *benim için geldin!* diye düşündü. *Geleceğini biliyordum, bir şekilde biliyordum.*

Ona seslenebilmeyi, diğer iki adam konusunda onu uyarabilmeyi dilerdi. Ancak ağzındaki bant o kadar sıkı yapıştırılmıştı ki çıkarabildiği tek ses inilti oldu.

Victor, "Onu serbest bırakın," dedi.

"Önce sende olan, istediğimiz şeyi ver."

"*Onu serbest bırakın,* dedim!"

"Pazarlık edecek durumda değilsin." Tyrone yan kanattan sahneye doğru yürüdü. Silahın buz gibi namlusu şakağına dayanınca Cathy irkildi. Tyrone, "Haydi, şu tüpleri görelim bakalım, Holland," dedi.

"Önce onu çöz."

"İkinizi de vurabilir, bu işi hemen sonlandırabilirim."

Victor, "Şimdi iş bu noktaya mı geldi?" diye haykırdı.

"Sivillerin katledilmesi için devlet parası mı kullanılıyor?"

"Her şey maliyet ve kâr meselesi. Barkaç sivilin ölmesi gerekebilir. Ancak bu ülke savaşa girerse, hayatları kurtaracak milyonlarca Amerikalı'yı bir düşün!"

"Ben çoktan öldürdüğünüz Amerikalıları düşünüyorum."

"Hepsi de gerekli ölümlerdi. Ama sen bunu anlamıyorsun. Sen bir askerin ölümüne hiç şahit olmadın, öyle değil mi Holland? Bunun, iyi Amerikan şehirlerinden gelen iyi oğlanların parçalara ayrılmasını seyretmenin ne kadar çaresiz bir his olduğunu bilmiyorsun. Bu silah sayesinde artık ölmeleri gerekmeyecek. Ölenler düşmanlar olacak, biz değil."

"Bu yetkiyi size kim verdi?"

"Kendi yetkimi kendim verdim."

"Peki, *sen* kimsin?"

"Bir vatansever, Bay Holland! Ben yöneticiden hiç kimsenin elini bile sürmeyeceği işleri yaparım. Biri, 'Silahlarımızın daha yüksek öldürme oranına sahip olmaması ne kadar da kötü,' der. Bu benim açımdan yeni bir silah geliştirilmesi gerekliliğinin işaretidir. Bunu benden istemelerine bile gerek kalmaz. Bu konudan haberlerinin dahi olmadığını iddia edebilirler."

"Yani sen kurbansın."

Tyrone omuz silkti. "Bu, iyi asker olmanın bir parçası. Birinin kazdığı kuyuya düşmeyi istemek. Ama ben henüz bunu yapmaya hazır değilim."

Cathy, Tyrone silahın horozunu geri çekince irkildi. Namlu hâlâ kafatasına dayalıydı.

Tyrone, "Senin de görebildiğin üzere," dedi, "kartlar tam olarak elimden yana değil."

Victor büyük bir soğukkanlılıkla, "Diğer yandan," dedi, "tüpleri yanımda getirdiğimi nereden biliyorsun? Ya bir yere gizlenmişlerse? Ya halkın serbestçe dolaştığı bir yerde, tıkırdayan bir saat bombası eşliğinde duruyorsa? Onu şimdi öldürsen bunu asla öğrenemeyeceksin."

Tyrone tam bir çıkmaza girmişti. Silahını indirdi. Bir an için Victor'la birbirlerine baktılar. Sonra Tyrone cebine uzandı. Cathy bir sustalının açıldığını duydu. İpleri keserken, "Bu raundu sen kazandın, Holland," dedi. Cathy'nin ellerine bücüm eden kan dolaşımı çok ağrı vericiydi. Tyrone onun ağzındaki bandı hızla çekerek açtı ve Cathy'yi itti. "O senin!"

Cathy sahneden aşağı güçlükle indi. Türeyen hacaklarıyla koridorda ilerledi, spot ışığı altına, Victor'a doğru yürüdü. Victor onu çekerek kolları arasına aldı. Cathy onun pusluğu eşliğinde olduğunu kalbinin delicesine atışından anladı.

Tyrone, "Sıra sende Holland," diye seslendi.

Victor, Cathy'ye, "Git," diye fısıldadı. "Buradan uzaklaş."

"Victor, iki adam daha var..."

Tyrone, "Tüpleri görelim!" diye bağırdı.

Victor tereddüt etti. Sonra ceketinin cebine doğru uzanıp sigara paketini çıkardı. "Beni izleyeceklerdir," diye fısıldadı. "Sen kapıya yönel. Haydi. Söylediğimi yap."

Cathy kararsız bir şekilde olduğu yere saplandı kaldı. Onu ölüme terk edemezdi. Ayrıca diğer silahlı iki adamın karanlıklar arasında bir yerde olduklarını, her hareketlerini büyük bir

dikkatle izlediklerini de biliyordu.

Tyrone, "O olduğu yerde kalacak!" dedi. "Haydi Holland. Tüpler!"

Victor bir adım attı, ardından bir tane daha.

Tyrone, "Daha fazla yaklaşma!" diye emretti.

Victor durdu. "Bunu istiyorsun, öyle değil mi?"

"Yere bırak."

Victor sigara paketini yavaşça ayağının dibine bıraktı "Şimdi onu bana doğru kaydır."

Victor kutuyu hafifçe itti. Kutu koridordan aşağı kayıp orkestra çukurunda durdu.

Tyrone sahneden aşağı atladı.

Victor geri çekilmeye başladı. Cathy'nin elini tutarak onu yavaşça koridordan çıkışa doğru yönlendirdi.

Sanki bunu bekliyorlarmışçasına, tabanca horozlarının geriye çekilme sesleri tiyatroda yankılandı. Victor refleksle döndü, silahlı diğer adamları görmeye çalışarak etrafı taradı. Spot ışıktan dolayı bir şeyleri net görebilmek imkânsızdı.

Tyrone sigara kutusuna doğru eğilerek, "Henüz bir yere gitmiyorsunuz," dedi. İhtiyatla kapağı açtı. Sessizce içindekilere baktı.

Cathy, *buraya kadar,* diye düşündü. *Artık istediğini elde ettiğine göre, onun açısından hayatta kalmamızın bir anlamı kalmadı...*

Tyrone başını hızla kaldırdı. "Çapraz ateş," dedi. Ardından, yüksek sesle, "*Çapraz ateş! Onları öldürün!*" diye haykırdı.

Işıkların tümü bir anda söndüğünde, sesi tiyatronun en ücra köşelerinde hâlâ yankılanıyordu. Karanlık çöktü. Bu o kadar yoğundu ki Cathy yönünü belirlemek için ileriye doğru uzanmak zorunda kaldı.

İşte, Victor onu o an yana doğru çekip tiyatro sıralarının arasına eğilmeye zorladı.

Tyrone karanlıkta, "Durdurun onları!" diye bağırdı.

Kurşunlar aynı anda her bir taraftan yağıyor gibiydi. Cathy ile Victor emeklerken, mermilerin kadife sırtlıklı koltuklara saplandıklarını duydular. Silah ateşi hızla gelişigüzel bir hal aldı, tiyatroya mermi yağıyordu.

Tyrone, "Ateşi kesin!" diye haykırdı. "Onları duymaya çalışın!"

Silah sustu. Cathy ile Victor karanlıkta donup kaldı, yerlerini belli etmekten korkuyorlardı. Cathy kendi nabız atışı haricinde, mutlak sessizlik duydu. *Kapana kısıldık. Tek bir hareketimizde, nerede olduğumuzu anlayacaklar.*

Nefes almaktan bile korkarak geriye doğru uzandı ve ayakkabılarını çıkardı. Kuvvetli bir kol hareketiyle, bunu tiyatronun karşısına doğru savurdu. Yere düşen ayakkabının takırtısı anında yeni bir kurşun yağmurunun başlamasına sebep oldu. Seken mermilerin gürültüsünde, Victor ve Cathy geriye kalan sıralar boyunca aceleyle ilerleyip yan koridora girdiler.

Silah atışları tekrar durdu.

Tyrone, "Dışarı çıkış yok, Holland!" diye haykırdı. "Her iki kapı da tutuldu! Kısa bir sürede..."

Yukarıda bir yerde, tiyatro balkonlarından birinde aniden

bir ışık yandı. Bu, Dafoe'ydi, bir çakmağı havaya tutmuştu. Alev parlaklaşınca gölgeler arasında güçlü bir ışık aydınlık yarattı. Victor, Cathy'yi bir koltuğun arkasına, yere doğru itti.

Tyrone, "Burada olduklarını biliyorum!" diye bağırdı. "Onları görüyor musun, Dafoe?"

Dafoe çakmağı hareket ettirdikçe, gölgeler kayarak yeni formlar yarattı, yeni sırları ortaya çıkardı. "Birazdan yerlerini belirleyeceğim. Bekle. Sanırım görüyorum."

Dafoe bir silah sesi duyulur duyulmaz aniden yana doğru sallandı. Balkonun kenarında kısa bir an için sendelerken alevin ışığı suratında çılgınca dans etti. Tırabzana uzandı ancak çürük ahşap, ağırlığıyla kırıldı. Öne doğru yuvarlandı, bedeni bir koltuk dizinine çarptı.

Tyrone, "Dafoe!" diye haykırdı. "Neler oluyor?"

Aniden, yerden bir alev demeti yükseldi. Dafoe'nin çakmağı perdeleri tutuşturmuştu! Alevler kalın kadife kumaş boyunca dans ederek hızla yayıldı, çatı kirişlerine doğru uzandı. İlk alevler ahşaba dokunur dokunmaz yangın büyük bir gürlemeyle etrafı sardı.

Alevlerin ışığıyla her yer aydınlandı. Victor ve Cathy korkuyla koridora sinmişlerdi. Girişe yakın dikilen Savitch yarı otomatik silahıyla hazır bekliyordu. Tyrone sahnedeydi, yüz ifadesi yangının parıltısında şeytaniydi.

Tyrone, "Onlar senin Savitch!" diye emretti.

Savitch nişan aldı. Bu kez saklanabilecekleri bir yer, hızla kaçıp gizlenebilecekleri bir gölge kalmamıştı. Cathy, Victor'un kolunun son bir koruyucu kucaklamayla kendisini

sarmaladığını hissetti.

Silah sesi ikisinin birden irkilmesine sebep oldu. Bir atış daha... Cathy hâlâ herhangi bir acı hissetmiyordu. Victor'a baktı. O da Cathy'ye bakıyordu, hâlâ hayatta olduklarına inanamıyor gibilerdi.

Başlarını kaldırdıklarında, gömleğindeki kan lekesi gittikçe yayılan Savitch'in dizleri üzerine düştüğünü gördüler.

Bir ses, "Bu son şans!" diye haykırdı. "*Koş, Holland!*"

Hızla arkalarına döndüklerinde, tanıdık birinin alevlerin hemen önünde dikildiğini gördüler. Her nasılsa, Sam Polowski perdelerin arkasından sihirli bir şekilde belirmişti. Şimdi, silahını iki eliyle birden sıkıca kavrayarak hızla dönmüş, Tyrone'a nişan almıştı.

Victor, Cathy'yi çıkışa doğru iterek, "Hemen dışarı çık!" diye haykırdı. "Ben ona yardım edeceğim."

"Victor, yapamazsın!"

Fakat Victor çoktan yola çıkmıştı bile. Cathy döne döne yukarı süzülen dumanların ve koltukların dizinleri arasından, yarı çömelmiş bir halde ilerleyişini seyretti. *Yardıma ihtiyacı var. Zaman gittikçe kısalıyor...*

Hava o kadar ısınmıştı ki, boğazını kavuruyordu sanki. Cathy öksürerek yere çöktü ve nispeten daha az dumanlı havadan içine birkaç nefes çekti. Hâlâ kaçıp kurtulmak için zamanı vardı. İçgüdüleri hazır fırsat varken kaçmasını söylüyordu.

Bunun yerine çıkış kapısından geri döndü ve Victor'u yaşanan kargaşanın göbeğine doğru takip etti.

Onu güçlükle seçebiliyordu. Yoğun bir alev duvarının önünde güçlükle ilerliyordu. Cathy yüzünü sıcaktan korumak için kolunu kaldırdı. Dumanlar arasında gözlerini kısarak ağır adımlarla yürüdü. Alevlere daha da yaklaşmıştı. "Victor!" diye haykırdı.

Ona sadece yangının gürlemesi karşılık verdi. Bir de çok daha uğursuz diğer bir ses; ahşabın gıcırtısı. Başını kaldırıp baktı. Kirişlerin bel verdiğini ve çökmenin eşiğinde olduğunu fark etti.

Panikleyerek körü körüne ileri, Victor'u son gördüğü noktaya doğru seğirtti. Victor artık görünürlerde yoktu. Onun yerinde duman ve alev kasırgası vardı. Çoktan kaçıp kurtulmuş muydu? Cathy orada, bu cayır cayır yanan çelik kutuda kapana kısılmış halde tek başına mı kalmıştı?

Yanağına bir şey vurdu. Baktı, ilk başta suratının dibinde sallanıp duran insan elini idrak edemedi. Bunu yavaşça takip etti, oradan kanlarla kaplı kola geçti, ardından Dafoe'nun cansız gözleriyle karşılaştı. Attığı dehşet çığlığı kızgın kasırgayla kaybolup gitmiş gibiydi.

"*Cathy?*"

Victor'un bağırışını duyunca döndü. İşte onu o zaman gördü. Birkaç metre ileride, koridorda çömelmişti. Kolunun altında Polowski vardı ve onu çıkışa doğru sürüklemeye çalışıyordu. Ancak sıcaklık ve duman tüm gücünü tüketmişti; yere yığılmanın eşiğindeydi.

Cathy, "Çatı çökmek üzere!" diye haykırdı.

"Dışarı çık!"

"Sensiz olmaz!" Cathy zorlukla ilerleyipPolowski'nın ayaklarını yakaladı. Yüklerini koridor boyunca, kıvılcımlarla çoktan yanmaya başlayan halının üzerinden birlikte sürüklediler. Koridorun sonuna adım adım yaklaştılar. Sadece birkaç metrelik yolları kalmıştı!

Victor nefes nefese, "Onu sırtlandım," diye inledi. "Git, kapıyı aç."

Cathy eğilip döndü.

Matt Tyrone hemen önünde dikiliyordu.

Cathy, "Victor!" diye hıçkırdı.

Victor yüzü is ve ter kaplı bir halde dönünce Tyrone'un bakışlarıyla karşılaştı. İki adam da tek kelime etmedi. İkisi de oyunun sonuna gelindiğini biliyordu. Şimdi bunu resmen bitirme zamanıydı.

Tyrone silahını kaldırdı.

Tam o anda kırılıp parçalara ayrılan ahşabın çatırtısını duydular. Tyrone kirişlerden teki bel verip, aşağı alev alev kıvılcım yağmuru indirirken başını kaldırıp yukarı baktı.

Cathy'nin ihtiyaç duyduğu şey bu kısa süreli dikkat dağılmasıydı. Yoğun bir umarsızlıkla Tyrone'un bacaklarına atılıp onu sırtüstü devirdi. Silah adamın elinden fırladı ve sıraların altına kayarak gözden kayboldu.

Tyrone bir anda ayağa fırlamıştı. Cathy'ye bir tekme savurdu. Darbe doğrudan Cathy'nin kaburgalarına indi. Bu o kadar acı yüklü bir darbeydi ki çığlık atmak için bile nefes alamadı. Koridora uzanıp kaldı, sersemlemişti. Diğer darbeleri savuşturamayacak kadar çaresizdi.

Gözünün önünde yoğunlaşan karanlıkların arasında iki kişinin boğuştuğunu gördü. Bunlar Victor ile Tyrone'du. Bir alev deniziyle çevrelenmiş halde birbirlerinin boğazını sıkıyorlardı. Tyrone bir yumruk attı, Victor sendeleyerek birkaç adım geriledi. Tyrone ona bir boğa gibi saldırdı. Son anda Victor yana çekilerek ondan sıyrıldı, Tyrone boşluğa doğru atıldı. Tökezledi ve ileride, içten içe yanan halının üzerine yığıldı kaldı. Öfkelenerek dizleri üzerinde doğruldu, tekrar saldırmaya hazırdı.

Çöken kalasın çatırtısı kafasını kaldırarak yukarı bakmasına sebep oldu.

Kiriş tam tepesine düşerken, hâlâ şaşkınlıkla havaya bakıyordu.

Cathy, Victor'un adını seslenmek istedi fakat ağzından en ufak bir ses çıkmadı. Dumanlar boğazını yakıp şişirmişti. Dizleri üzerinde zorlukla doğruldu. Polowski hemen yanında yatıyor, inliyordu. Alevler her yanı sarmıştı, yerden tavana doğru yükseliyor, dokunulmamış en son perdelerden yukarı tırmanıyordu.

Sonra Cathy onu gördü, cehennem ateşinin arasından sekerek ona doğru yaklaşıyordu. Cathy'yi kolundan yakalayıp çıkışa doğru iteledi.

Bir şekilde kapıdan dışarı çıkmayı başardılar, Polowski'yi de peşlerinde sürüklüyorlardı. Öksürerek, kesik kesik soluyarak onu sokağın karşısına, kaldırıma doğru çektiler. Orada hep birlikte yığılıp kaldılar.

Bir patlama tiyatroyu parçalayarak etrafa savururken, gökyüzü aniden aydınlandı. Çatı, etrafa sanki gökyüzüne kadar ula-

şıyormuş gibi görünen parlak alevler savurarak, şiddetli bir ıslık sesi eşliğinde çöktü. Binanın camları patlar, kırıklar kaldırıma saçılırken Victor, Cathy'nin üzerine doğru atıldı.

Bir an için sadece, sokağın hemen karşısında çıtırdayan alevlerin gürültüsü duyuldu. Sonra, uzaklarda bir yerde, bir siren sesi duyuldu.

Polowski kıpırdanıp inledi.

"Sam!" Victor dikkatini yaralı adama yoğunlaştırdı. "Nasılsın dostum?"

"Böğrümde büyük bir sancı var."

"İyi olacaksın." Victor ona gergin gergin sırıttı. "Dinle! Şu sirenleri duyuyor musun? Yardım yolda."

"Evet." Polowski gözleri acıdan kısılmış bir halde, alevlerin yükseldiği gökyüzüne baktı.

Victor alçak sesle, "Teşekkürler, Sam," dedi.

"Yapmalıydım. Sen... dinlemeyecek kadar aptalsın."

"Onu geri aldık, öyle değil mi?"

Polowski'nin bakışları Cathy'ye kaydı. "Biz... biz başardık."

Victor kirli ve bitkin yüzünü eliyle sıvazladı. "Ama en başa döndük. Kanıtı kaybettim."

"Milo..."

"Hepsi orada kaldı." Victor eski tiyatroyu artık tamamen saran alevlere baktı.

Sam, "Kanıt Milo'da," diye fısıldadı.

"Ne?"

"Sen bakmıyordun. Onları Milo'ya verdim."

Victor hayretle arkasına yaslandı. "Yani şimdi sen bana onları *aldığını* mı söylüyorsun? Tüpleri aldın mı?"

Polowski başını sallayarak onayladı.

"Seni... seni aptal..."

Cathy, "Victor!" dedi.

"O benim pazarlık malzememi çaldı!"

"O ikimizin de hayatını kurtardı!"

Victor, Polowski'ye baktı.

Polowski buna acı yüklü bir sırıtışla karşılık verdi. "Bu kadın akıllı," diye mırıldandı. "Onu dinle."

Artık bir çığlığa dönüşen sirenler aniden kesildi. İnsan bağırışları alevlerin tıslama ve gürlemesini kesti. İrikiyim bir itfaiye eri kamyondan atlayıp uzun adımlarla koşturdu ve Polowski'nin yanında diz çöktü.

"Sorun ne?"

Victor, "Kurşun yarası," dedi. "Ayrıca ukala bir hasta."

İtfaiye eri başını salladı. "Sorun değil efendim. İkisiyle de ilgilenebiliriz."

Polowski'yi ambulansa koyduklarında, Saracen Tiyatrosu artık sönmeye yüz tutmuş bir şenlik ateşinden öte bir şey değildi. Victor ve Cathy ambulansın stop lambalarının gözden kaybolmasını seyretti. Sirenin iniltisi gittikçe şiddetini kaybetti, suyun alevler üzerinde çıkardığı tıslama sesi de öyle.

Victor, Cathy'ye döndü. Tek bir kelime etmeden onu kolları arasına aldı ve uzunca bir süre sıkı sıkı sarıldı. Artık sadece dumanlar çıkaran yangının ve yaşanan kaosun önünde dikilen iki sessiz siluettiler. İkisi de o kadar yorgundu ki, kim kimi

ayakta tutuyor, belli değildi. Yine de Cathy, onca tükenmişliğine rağmen, o anın büyüsünün farkındaydı. İçinde bulundukları bu durum anlaşılmaz bir şekilde güzeldi. Işıltının son dansı devam ediyor, yansımaları yakındaki binaların üzerinde oynaşıyordu. Güzel, korkunç ve son.

Cathy, "Benim için geldin," diye mırıldandı. "Ah, Victor, gelmeyeceğini düşünüp o kadar korkmuştum ki..."

"Cathy, geleceğimi biliyordun!"

"Bilmiyordum. Kanıt elindeydi. Beni burada bırakabilirdin..."

"Hayır, yapamazdım." Cathy'nin saçlarına bir öpücük kondurdu. "Tanrı'ya şükür ki o uçağa binmemiştim. Seni ele geçireceklerdi ve ben dört bin kilometre uzakta olacaktım."

Cam saçılan kaldırımdan onlara doğru ayak sesleri yaklaştı. Bir ses, "Affedersiniz," dedi. "Victor Holland siz misiniz?"

Döndüklerinde buruşuk parkalı bir adamla karşılaştılar, omzundan bir kamera sarkıyordu.

Victor, "Siz de kimsiniz?" diye sordu.

Adam elini uzattı. "Jay Wallace. *San Francisco Chronicle*'dan. Beni Sam Polowski aradı, seyretmek istemem durumunda birkaç havai fişek atılacağım söyledi." Adam Saracen Tiyatrosu'ndan artakalanlara şöyle bir göz gezdirip başını salladı. "Görünüşe bakılırsa biraz geç kaldım."

"Dur bir dakika. Seni *Sam* mi aradı? Ne zaman?"

"Belki iki saat kadar önce. Eğer benim eski kayınbiraderim olmasaydı telefonu suratına kapatırdım. Günlerdir anlata-

cak bir hikâyesinin olduğunun ipuçlarını verip duruyordu. Hiçbir zaman bir işin sonunu getirmemiştir zaten. Bu gece de neredeyse gelmiyordum. Bilirsiniz işte, şehirden buraya gelmek için oldukça uzun bir yolculuk yapmak gerekiyor."

"Size benden bahsetti mi?"

"Bana anlatacak bir hikâyenizin olduğunu söyledi."

"Hepimizin yok mudur?"

"Bazı hikâyeler diğerlerinden daha iyidir." Muhabir etrafına bakındı, araştırıyordu. "Bu arada, Sam nerede? Ya da Bozo gelmedi mi?"

Victor, "Şu Bozo," dedi. Sesi gergindi. "Lanet olası bir kahraman. Makalende buna *kesinlikle* yer ver."

Başka ayak sesleri yaklaştı. Bu kez gelenler iki polis memuruydu. Cathy onlara doğru dönen Victor'un kaslarının gerildiğini hissetti.

Kıdemli memur konuştu. "Az önce kurşun yaralı bir kurbanın acil servise götürüldüğü bilgisini aldık. Sizin de olay mahallinde bulunduğunuz söylendi."

Victor başını sallayarak onayladı. Yaşadığı gerilim birdenbire yerini büyük bir yorgunluğa ve teslimiyete bırakmış gibiydi. Alçak sesle, "Oradaydım. Eğer o binayı araştırırsanız, içeride üç ceset daha bulacaksınız," dedi.

"*Üç mü?*" İki polis birbirine bakındı.

Muhabir, "Havai fişeklerden olmalı," diye homurdandı.

Kıdemli memur, "Bize adınızı söyleseniz daha iyi olacak efendim," dedi.

"Benim adım..." Victor, Cathy'ye baktı. Cathy o yorgun

gözlerdeki mesajı okudu: *Sona ulaştık. Onlara söylemeliyim. Şimdi beni senden uzaklaştıracaklar ve Tanrı bilir bir daha birbirimizi ne zaman göreceğiz.*

Victor'un elinin gerildiğini hissetti. Geçen her bir saniyeyle birlikte onun, avuçlarının arasından kayıp gideceğinin bilinciyle, Victor'un eline sarıldı.

Victor gözleri hâlâ Cathy'nin yüzüne odaklanmış halde, "Adım Victor Holland," dedi.

Memur, "Holland... Victor Holland mı?" dedi. "Bu şu..."

Victor hâlâ Cathy'ye bakıyordu. Ta ki bileklerine kelepçeler takılana, yakınlarda bekleyen bir ekip arabasına götürülene kadar gözleri ona kilitli kaldı.

Cathy dayanak noktasını kaybetmişti, sönmek üzere olan korlar arasında titriyordu.

"Hanımefendi, bizimle gelmeniz gerekecek."

Cathy başını kaldırıp polis memuruna baktı. "Ne?

Jay Wallace, "Hey, O bunu yapmak zorunda değil!" diyerek araya girdi. "Onu herhangi bir şeyle suçlamadın!"

"Kes sesini, Wallace."

"Mahkeme kararı bende. Onun haklarını biliyorum!"

Cathy alçak sesle, "Önemli değil. Sizinle geleceğim, Memur Bey," dedi.

Wallace, "Dur!" dedi. "Seninle önce ben konuşmak istiyorum! Sadece birkaç sorum var."

Polis memuru, Cathy'yi kolundan yakalayarak, "Seninle daha sonra konuşabilir," dedi. "Bizimle konuştuktan *sonra*."

Polis memurları nazik, hatta candandı. Belki de bunun se-

bebi, içinde bulunduğu durumu yumuşak başlı bir şekilde kabulüydü. Belki de onun gücünün son kırıntılarını kullandığını hissedebilmişlerdi. Cathy polislerin sorularının tümünü yanıtladı. Bileklerindeki ip izlerini incelemelerine izin verdi. Onlara Ollie'den, Sarah'dan ve diğer Catherine Waiver'lardan bahsetti. Tüm bu süre boyunca, Polo Alto polis karakolundaki o odada otururken, Victor'u bir anlık da olsa görebileceğini ümit etti. Onun, yakınlarda bir yerde olması gerektiğini biliyordu. Yoksa ona da şu anda aynı soruları mı yönlendiriyorlardı?

Şafak vakti Cathy'yi serbest bıraktılar.

Jay Wallace dışarıda, giriş merdiveninin yakınında bekliyordu. Cathy dışarı çıkarken Jay, "Seninle konuşmalıyım," dedi.

"Lütfen. Şimdi olmaz. Çok yorgunum."

"Sadece birkaç soru."

"Yapamam. Benim... benim..." Durdu. Orada, o soğuk ve boş sokakta, gözyaşlarına boğuldu. "Ne yapacağımı bilmiyorum," diye hıçkırdı. "Ona nasıl yardım edeceğimi de öyle. Ona nasıl ulaşacağımı bilmiyorum."

"Holland'a mı demek istiyorsun? Onu çoktan San Francisco'ya götürdüler."

"Ne?" Cathy şaşkın bakışlarını Wallace'a çevirdi.

"Bir saat önce. Eskort olarak Adalet Bakanlığı'ndan iri adamlar geldi. Aralarında onu doğrudan Washington'a götürmeyi konuştuklarını duydum. Tüm yol boyunca birinci sınıf muamele..."

Cathy başını hayretle salladı. "O zaman o iyi... tutuklanmadı."

Wallace gülerek, "Hanımefendi, o adam artık büyük bir kahraman," dedi.

Bir kahraman. Ancak Cathy onu nasıl isimlendirdiklerini umursamadı bile. Güvende olduğu sürece bunun bir önemi yoktu.

İnsanı ısıracak kadar soğuk havada derin bir nefes aldı. "Arabanız var mı, Bay Wallace?" diye sordu.

"Hemen şuraya, köşeye park ettim."

"O zaman beni geri götüreceksiniz demektir."

"Nereye?"

"Aaa..." Cathy nereye gideceklerini merak ederek durakladı. Acaba Victor onu nerede ararda ki? Tabii ya. Milo'ya. "Bir arkadaşın evine," dedi. "Victor aradığında orada olmak istiyorum."

Wallace arabayı işaret etti. "Umarım bu, uzun bir yolculuktur," dedi. "Bu hikâyede olayların aralarını doldurmam gereken çok fazla boşluk var."

Victor aramadı.

Cathy dört gününü telefonun yanında oturup onun sesini duymayı umarak geçirdi. Dört gün boyunca Milo ve annesi ona çay ve kurabiye getirdi. Ona oldukça sempatik davranıyorlardı. Beşinci günde Victor'dan hâlâ haber alamayınca, korkunç şüpheler onu avucuna almaya başladı. Göl kıyısında geçirdikleri, Victor'un kendini Ollie ile birlikte uzaklara yollamaya çalıştığı o günü hatırladı. Victor'un söyleyebileceği, ancak hiçbir zaman

söylemediği kelimeleri düşündü. Doğru, onun için geri dönmüştü. Saracen Tiyatrosu'ndaki tuzağa bilinçli bir şekilde düşmüştü. Fakat bunu diğer herhangi bir arkadaşı için de yapmaz mıydı? O böyle bir adamdı. Cathy onun hayatını bir kez kurtarmıştı. Ona olan borcunu hatırlamış ve ödemişti. Tüm bu yaşananların, karşılık ödemekle bir alakası olmalıydı.

Bunun sevgiyle bir ilgisi bile olmayabilirdi.

Telefonun başında beklemeyi bıraktı. San Francisco'daki dairesine döndü, yeni camlar taktırdı, duvarlar en baştan boyandı. Uzun yürüyüşlere çıktı, Ollie ile Polowski'yi sık sık hastanede ziyaret etti. O sessiz telefondan uzak durmak için gereken her şeyi yaptı.

Jack'ten bir telefon aldı. Adam, "Gelecek hafta çekime başlıyoruz," diye sızlandı. "Canavarların hepsi korkunç durumda. Şu lanet olası nemden! İnsanların suratları eriyip yeşil tutkala dönüşüyor. Hemen buraya gel ve bu konuda bir şeyler yap, olmaz mı?"

Cathy ona bunu düşüneceğini söyledi.

Bir hafta sonra da kararını verdi. İhtiyacı olan şey işti. Yeşil tutkal ve huysuz aktörler... Bu hiçbir zaman gelmeyecek bir şeyi beklemekten çok daha iyiydi.

San Jose'den Puerto Vallarta'ya tek yön rezervasyon yaptı. Ardından çantasını topladı, gardırobunda ne varsa hepsini valize attı. Bu uzun bir konaklama olacaktı, planladığı şey buydu. Uzun bir tatil...

Ama ayrılmadan önce Palo Alto'ya gidecekti. Sam Polowski'ye, onu son bir kez ziyaret edeceğine söz vermişti.

On Dördüncü Bölüm

(Haber Ajansı) Washington.

Daire sözcüsü Richard Jungkuntz bugün, ne Başbakan'ın ne de ekibinden herhangi birinin Kaliforniya'da Viratek Industries'de yürütülen biyolojik silah araştırmasından kesinlikle haberlerinin olmadığını tekrarladı. Viratek'in genetikleri değiştirilen virüs gelişimini içeren Cerberus Projesi, kesinlikle uluslararası yasaları hiçe sayan bir uygulama. San Francisco Chronicle'ın muhabirlerinden Jay Wallace'ın bir araya toparladığı son kanıt, projenin Savunma Bakanı'nın üst düzey emir subayı olan Matthew Tyrone tarafından onaylanan sermayeyi kullandığını ortaya koydu.

Yoğun kar yağışından dolayı dört saat gecikmeyle başlayan bugünkü Adalet Bakanlığı oturumlarında, Viratek Başkanı Archibald Black yönetim ile Cerberus Projesi arasındaki doğrudan bağlantılara ilk kez, bildiği kadarıyla tanıklık etti. Eski Viratek çalışanı Doktor Victor Holland'ın dünkü şahitliği, dalavere, kılıfına uydurma ve muhtemelen cinayet yumağının rahatsız edici bir hikâyesini çoktan ana

hatlarıyla özetlemişti.

Adalet Bakanlığı, Kongre Üyesi Leo D. Fanelli'nin özel bir savcı atanması taleplerine direnmeye devam ederken...

Cathy gazeteyi indirerek hastanenin camlı bölmesinde, karşısında oturan üç arkadaşına gülümsedi. "Pekâlâ, Beyler, güneşli Kaliforniya'da olduğunuz ve Washington'daki bu duruşmalara katılıp donmadığınız için şanslı sayılmaz mısınız?"

Polowski, "Sen şaka mı yapıyorsun?" diye homurdandı. "Şu anda o duruşmalarda olmak için her şeyimi verirdim. Tüm bunlara... şu *zamazingolara* bağlı yatmaktansa..." İntravenöz hortumunu şöyle bir çekiştirdi, ucundaki şişe kendisini tutan direğe çarptı.

Milo, "Sabırlı ol, Sam," dedi. "Washington'a gideceksin."

"Ha! Holland onlara mühim şeyleri çoktan anlattı. Benim ifademi dinlediklerinde anlatacaklarım en arka sayfada yer alacak."

Cathy, "Hiç sanmıyorum," dedi. "Bence bu olay uzunca bir süre ön sayfa haberi olarak kalacak." Cathy dönerek pencereden dışarı, çimenlerin üzerinde ışıldayan güneş ışığına baktı. *Uzunca bir süre.* Victor'u tekrar görmeden önce ne kadar sürecekse o kadar uzun. Tabii eğer bir daha görecekse. Onu en son gördüğünden bu yana çoktan üç hafta geçmişti. Washington'daki Jay Wallace aracılığıyla, Victor'un halkın

önüne çıktığı her anın bir köpekbalığını beslemeyi andırdığını duymuştu. Etrafı bir anda muhabir, federal avukat ordusu ve Adalet Bakanlığı yetkilileriyle doluyordu. Hiç kimse yanına yaklaşamıyordu.

Cathy, *ben yaklaşamam,* diye düşündü.

İnsanın konuşabileceği üç yeni arkadaşının olması büyük bir rahatlıktı. Ollie büyük bir hızla kensini toparlamış ve vurulduktan sadece sekiz gün sonra taburcu edilmiş, ya da Milo'nun terimiyle dışarı atılmıştı. Polowski daha zor anlar yaşamıştı. Operasyon sonrası enfeksiyonlar ve duman solumaktan kaynaklı kötü durum sebebiyle, her yeni günün onun açısından diğer bir hayal kırıklığına dönüştüğü bir noktaya kadar hastanede yatmak zorunda kalmıştı. Buradan çıkmak, tekrar normal yaşamına dönmek istiyordu.

Gerçek bir hamburger yemek, sigara tüttürmek istiyordu.

Doktorlar bir hafta daha demişti.

Cathy, *en azından bekleyişinin sonlanacağı gün belli,* diye düşündü. *Ben ise Victor'dan bir daha ne zaman haber alacağımı ya da onu ne zaman göreceğimi bilmiyorum.*

Polowski ona bu sessizliğin beklenilir bir şey olduğunu söylemişti. Tanıkların zaptı, koruyucu gözaltı. Adalet Bakanlığı gizli bir dava istemişti; bu sebeple de yıldız tanığını hücre hapsinde tutacaktı. Cathy ifadesini iki hafta önce vermişti. Bunun ardından, istediği zaman şehirden ayrılabileceği söylenmişti.

Şimdi çantasında Meksika'ya bir uçak bileti vardı.

Artık telefonun çalmasını beklemiyor, onun kendisini sevip sevmediğini ya da özleyip özlemediğini düşünmüyordu. Bunu daha önce Jack'te de yaşamıştı. Şüpheler, korkular, bir şeylerin yanlış gittiğinin yavaş ancak kaçınılmaz fark edilişi... Bir daha incinmeyecekti, aynı şekilde asla.

En azından, bunca acının arasında, üç yeni arkadaşla tanıştım. Ollie, Polowski ve Milo, dünyadaki en alışılmadık üçlü.

Milo sırt çantasına uzanarak, "Bak, Sam," dedi. "Sana bir şey aldık."

"Artık kadın çamaşırı filan yok, tamam mı? Bu yüzden hemşirelerden zılgıt yedim."

"Hayır. Bu, ciğerlerin için. Sana derin nefes almayı hatırlatacak bir şey."

Polowski umutla, "Sigara mı?" diye sordu.

Milo sırıtarak hediyesini havaya kaldırdı. "Bir kazoo!"

"Gerçekten de ihtiyacım olan şey tam anlamıyla buydu."

Ollie klarnet çantasını açarak, "Evet, öyle," dedi. "Bugün müzik aletlerimizi buraya getirdiğimize göre, seni bu eğlencenin dışında bırakmayacağız."

"Ciddi olamazsın."

Milo küçük flütünü hızlı ve sevgi dolu bir tavırla silerken, "Çalmak için bundan daha iyi neresi olabilir ki?" dedi. "Etrafta yatan bunca hasta, depresyonlu insanın gerçekten de biraz eğlenmeye ihtiyacı var. İyi bir müziğe..."

"Biraz huzur ve sessizliğe!" Polowski yakaran bakışla-

rını Cathy'ye çevirdi. "Ciddi olamazlar."

Cathy onun gözlerinin içine baktı ve kazoosunu çıkardı. "Hem de çok ciddiler."

Ollie, "Tamam çocuklar," dedi. "Başlayın!"

Dünya daha önce hiç böylesine farklı bir "California, Here I Come!" icrası görmemişti. Şansı varsa bir daha da göremeyecekti. Son notaları çalarken hemşireler ve hastalar bu korkunç cızırtının kaynağını anlamak için salona doluşmuştu.

Başhemşire, "Bay Polowski!" dedi. "Eğer ziyaretçileriniz iyi bir davranış sergilemezlerse..."

Polowski umutla, "Onları dışarı mı atacaksınız?" diye sordu.

Ollie, "Buna gerek yok," dedi. "Biz eşyalarımızı topluyoruz. Bu arada, özel partiler ve doğum günlerinde çalmaya hazırız. Kendinize özel seans için..." Bu noktada Milo gülümseyerek elini salladı. "Müdürümüzle temasa geçmeniz yeterli."

Polowski inledi. "Yatağıma geri dönmek istiyorum."

Hemşire, "Henüz değil," dedi. "Ekstra uyarıma ihtiyacınız var." Ardından Ollie'ye şakacı bir tavırla göz kırparak döndü ve odadan çıkıp gitti.

Cathy, "Pekâlâ," dedi. "Sanırım seni neşelendirmek için payıma düşeni yaptım. Şimdi yola çıkma zamanı."

Polowski ona şaşkınlık içinde baktı. "Beni bu akıl hastalarıyla yalnız mı bırakıyorsun?"

"Bunu yapmalıyım. Yakalamam gereken bir uçak var."

"Nereye gidiyorsun?"

"Meksika'ya. Jack arayıp çekimlere çoktan başladıklarını söyledi. Ben de oraya gidip birkaç canavar yaratabileceğimi düşündüm."

"Victor ne olacak?"

"Ne olmuş ona?"

Ben düşündüm ki... bu..." Polowski, Ollie ve Milo'ya baktı. Her ikisi de sadece omuzlarını silkmekle yetindi. "O seni özleyecek."

"Hiç sanmıyorum." Cathy dışarı bakmak için bir kez daha pencereye doğru döndü. Aşağıda, kaldırımda, tekerlekli sandalyede oturan yaşlı bir kadın vardı. Yüzü güneşe doğru dönüktü. Yakında Cathy de, Meksika kumsalında bir yerlerde bu güneşin tadını çıkaracaktı.

Yaşanan sessizlikten, üç adamın ne söyleyeceklerini bilmediklerini anladı. Ne de olsa Victor onların da arkadaşıydı. Onu ne savunabiliyor ne de suçlayabiliyorlardı. Bunu Cathy de yapamadı. Onu sevmişti. Bu, oradan ayrılmak yönünde verdiği kararı çok daha fazla destekliyordu. Daha önce de âşık olmuştu. Bir kadının, bir erkekte hissedebileceği en korkunç şeyin duyarsızlık ve alakasızlık olduğunu biliyordu.

Bunu Victor'un gözlerinde görebilecek kadar etrafta dolaşmak istemiyordu.

Çantasını toparlayarak, "Arkadaşlar, sanırım buraya kadar," dedi.

Ollie başını salladı. "Gerçekten de yakınlarda olmanı dilerdim. Bir gün geri dönecek. Ayrıca muhteşem dörtlüyü bozamazsın."

"Kazooda yerimi Sam alabilir."

Polowski, "Bu imkânsız," dedi.

Cathy onun kelleşmeye başlayan kafasına bir öpücük kondurdu. "Çabuk iyileş. Ülkenin sana ihtiyacı var."

Polowski iç çekti. "Birinin bana ihtiyaç duyması hoşuma gidiyor."

"Sana Meksika'dan yazacağım!" Çantasını omzuna atıp döndü. Şaşkınlık içinde donup kalmadan önce sadece tek bir adım atabilmişti.

Victor kapı girişinde dikiliyordu, elinde bir valiz vardı. Başını yana doğru eğdi. "Şu Meksika işi de nereden çıktı?"

Cathy cevap veremedi. Ona bakmaya devam etti, kaçıp kurtulmaya çalıştığı adamın bu kadar muhteşem görünmesinin hiç de adil olmadığını düşündü.

Ollie, "Tam zamanında geri döndün," dedi. "O gidiyor."

"Ne?" Victor valizini yere bırakıp Cathy'ye perişan bir halde baktı. Cathy onun kırışık elbiselerinin, yüzünü gölgeleyen bir günlük sakalının ancak o zaman farkına vardı. Kapalı valizinin bir köşesinden çorabının ucu fırlamıştı.

Victor, "Gidiyor olamazsın," dedi.

Cathy boğazını temizledi. "Bu beklenmedik bir durumdu. Jack'in bana ihtiyacı var."

"Bir şey mi oldu? Acil bir durum mu var?"

"Hayır, sadece film çekimine başladılar ve sette her şey altüst durumda..." Saatine göz attı. Kaçıp kurtuluşunu hızlandırmak için tasarlanmış bir hareketti. "Bak, uçağımı kaçıracağım. Oraya vardığımda seni arayacağıma söz veriyorum."

"Onun tek makyaj uzmanı sen değilsin."

"Hayır, fakat..."

"O filmi sensiz de çekebilir."

"Evet, ama..."

"*Gitmek* mi istiyorsun? Öyle mi?"

Cathy yanıtlamadı. Sadece ona öylece baktı, gözlerindeki keder açıkça görülebiliyordu.

Victor nazikçe elini yakaladı. Diğerlerine, "Bize biraz izin verin arkadaşlar," dedi. "Bu hanımefendiyle bir yürüyüşe çıkacağız."

Yapraklar kışın kahverengi renkli çimenlerinin üzerinde uçuştu. Bir dizi meşe ağacının altından ilerlediler. Bir güneşte, bir gölgede görüyorlardı. Victor aniden durup onu kendine doğru çevirdi.

"Şimdi, söyle bana," dedi. "Buradan ayrılmak gibi çılgınca bir fikre kapılmana sebep olan şey ne?"

Cathy yere baktı. "Bunun senin açından pek fark yarattığını düşünmedim."

"*Fark* yarattığını mı? Cathy, duvarlara tırmanıyordum! O otel odasından çıkmanın ve sana gelmenin yollarını düşünüyordum! Ne kadar endişelendiğimi bilemezsin. Güvende olup olmadığını merak ettim. Tüm bu saçmalıkların bir gün gerçekten bitip bitmeyeceğini... avukatlar telefon etmeme izin vermedi, duruşmalar bitene kadar olmaz dediler. Kaçmayı ve Milo'nun evini aramayı başardım. Kimse yanıtlamadı."

"Muhtemelen buraya, Sam'i ziyarete geldiğimiz bir andır."

"Deliriyordum. Aynı aptal soruları üst üste yanıtlamam gerekti. Düşünebildiğim tek şeyse seni özlediğimdi." Başını salladı. "Yakaladığım ilk fırsatta kafesten kaçtım. Chicago'da kardan dolayı saatlerce beklemek zorunda kaldım ama başardım. Buradayım. Görünüşe bakılırsa tam zamanında geldim." Cathy'yi nazikçe omuzlarından yakaladı. "Şimdi. Söyle bana. Hâlâ Jack'in yanına gitmeyi düşünüyor musun?"

"Ben Jack için gitmiyorum. *Kendim* için gidiyorum. Çünkü bunun işe yaramayacağını biliyorum."

"Cathy, birlikte yaşadığımız bunca şeyden sonra, *her şeyin* üstesinden gelebiliriz."

"Bunun... bunun değil."

Victor ellerini yavaşça bıraktı, ama bakışları hâlâ Cathy'nin yüzündeydi. Yumuşak bir tonla, "O gece seviştik," dedi. "Bu sana hiçbir şey ifade etmedi mi?"

"Ama seviştiğin kişi *ben* değildim! Lily'yi düşünüyordun."

"*Lily mi?*" Başını şaşkınlıkla salladı. "Bu da nereden çıktı?"

"Onu o kadar çok sevdin ki..."

"Sen de bir zamanlar Jack'i sevdin. Hatırlamıyor musun?"

"Ben sevmeyi bıraktım. Sen ise hiç bırakmadın. Ne kadar çabalarsam çabalayayım, hiçbir zaman onunla boy ölçüşemeyeceğim. Hiçbir zaman yeterince akıllı ya da sevecen olamayacağım!"

"Cathy, kes şunu."

"Ben *o* olmayacağım!"

"Senden o olmanı istemiyorum! Alevlerin arasından benimle birlikte kurtulan kadını istiyorum... ve beni yolun kenarına sürükleyen kadını. Ben hayatımı kurtaran kadını istiyorum. Kendini sıradan olarak adlandıran kadını. Gerçekte ne kadar olağanüstü olduğunu bilmeyen kadını." Cathy'nin yüzünü avuçları arasına alıp kaldırdı. "Evet, Lily harika bir kadındı. Akıllı, nazik ve sevecendi. Ama sen değildi. O ve ben... biz mükemmel bir çift değildik. Bunun benim hatam olduğunu düşünüyordum, daha iyi bir sevgili olsaydım..."

"Sen muhteşem bir sevgilisin, Victor."

"Hayır. Görmüyor musun, bu *sensin*. Bunu içimde canlandıran sensin. Onca istek ve ihtiyacı." Cathy'nin yüzünü kendisininkine doğru yaklaştırdı, sesi bir fısıltıya dönüştü. "O gece seviştiğimizde, bu benim için ilk sefermiş gibiydi. Hayır, hatta daha da iyiydi. Çünkü seni sevdim."

Cathy, "Ben de seni sevdim," dedi.

Victor onu kollarının arasına alıp öptü, parmakları saçlarının derinlerine gömülmüştü. "Cathy, Cathy," diye mırıldandı. "Hayatta kalmakla o kadar meşguldük ki, söylememiz gereken her şeyi birbirimize söylemeye zaman bulamadık."

Yukarıdan şaşırtıcı bir alkış sesi yükselince Victor'un kolları aniden gerildi. Başlarını kaldırıp baktılar. Sırıtan üç surat hastane balkonundan onlara bakıyordu.

Ollie, "Çalın çocuklar!" diye haykırdı.

Bir klarnet, bir flüt ve bir de kazoo konsere başladı. Melodi şüpheliydi. Buna rağmen Cathy George Gershwin'in tanıdık ezgilerini yakaladığını düşündü. "Someone to Watch

Over Me."

Victor inledi. "Bence bunu bir daha dinleyelim, ama farklı bir bandodan. İzleyiciler olmadan."

Cathy güldü. "Meksika'ya ne dersin?"

"Kesinlikle." Cathy'nin elini yakalayıp kaldırımda bekleyen boş taksiye doğru çekiştirdi.

Cathy, "Ama Victor!" diye itiraz etti. "Valizimiz ne olacak? Elbiselerim..."

Victor onun lafını diğer bir öpücükle kesti. Cathy'yi sersemletecek, nefessiz bırakacak ve aynısından tekrar istemesine sebep olacak bir öpücüktü.

"Valizi filan unut," dedi. "Her şeyi unut. Haydi gidelim."

Taksiye atladılar. Hastane balkonundaki bando da işte o zaman aniden farklı bir melodiye geçti. Bu, Cathy'nin ilk başta algılayamadığı bir ezgiydi. Sonra, karışık melodilerin arasından, kazoo birkaç nota haricinde mükemmel derecede akortlu bir solo patlattı. "*Tannhäuser*"i çalıyorlardı. Evlilik müziğini!

Taksi şoförü, "Bu korkunç gürültü de ne?" diye sordu.

Victor başını öne eğip Cathy'ye sırıtarak, "Müzik," dedi. "Dünyanın en güzel müziği."

Cathy onun kollarına sokuldu. Victor, Cathy'yi sımsıkı sarmaladı.

Taksi oradan uzaklaştı. Hastaneyi arkalarında bırakırlarken bile müziği uzaklardan duyduklarını düşündüler. Ayrılışın son notalarını çalan Sam Polowski'nin kazoosunu...